

Giới thiệu Phượng Hoàng Đài

Editor: Mai Tuyết Vân

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, cung đấu.

Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh việc nữ chính trùng sinh sống lại từng bước trả thù cho mình.

Vệ Thiện không bao giờ nghĩ rằng mình chết đi rồi lại có thể sống lại trong lửa, trở về lúc Vệ gia đang hưng thịnh. Giết kẻ tiểu nhân, tiêu diệt nịnh thần, phế bỏ sủng phi.

Thân này mang nghiệp lớn, lại phải cô độc giữa thế gian? Con đường phía trước gian nan, kẻ vai sát cánh bước cùng ai đây?

Nhân vật chính: Vệ Thiện, Tần Chiêu.

Nhân vật phụ: Khương Bích Vi, Tần Hiến.

Lời người dịch: Tác phẩm dài, văn phong hay, mô típ quen thuộc nhưng kịch tính độc đáo. Nằm trong top 10 truyện được yêu thích nhất năm 2017 trên Tấn Giang, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Thấp đèn 1

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Thiện biết mình vừa trở về từ cõi chết. Mở mắt ra giữa đêm tối, nhất thời vẫn cảm thấy hoảng sợ. Giống như nàng còn đang ở tiểu Doanh Đài khổ sở chịu đựng từng ngày, chờ đợi tiếng lục lạc lưu ly vang lên bên tai. Vệ Thiện tỉnh lại từ giấc mộng mơ hồ, thái tử vẫn còn, cô cô vẫn còn, Vệ gia vẫn còn.

Những ngón tay nắm chặt khe buồng lông, chạm vào chần gấm tinh tế trên người. Nhận ra hình chim hạc bay lượn được thêu bằng chỉ vàng trên gấm xanh, phiến muện nàng giữ trong lòng mới từ từ được giải tỏa, Vệ Thiện đưa tay đặt lên trái tim mình.

Cung nhân trực đêm bên ngoài trông nghe thấy tiếng động, thấp giọng hỏi: “Quận chúa, chắc người đã khát, có muốn dùng chút nước mát không?”

Nàng vừa sống lại không bao lâu, nhưng hiện tại lại là quá khứ rất lâu về trước. Có những chuyện cũ, người cũ nàng không còn nhớ rõ. Sau một hồi phân tích nàng mới nhận ra Tổ Tranh: “Canh này rồi?”

Ý chỉ sắc phong quận chúa còn chưa đến, trên dưới cung Đan Phượng đã bắt đầu xưng hô với nàng như vậy. Vệ Thiện có sửa một lần, nhưng cô cô nàng lại mỉm cười hỏi có phải nàng đang làm nũng nhắc cô phụ* chuyện sắc phong không.

*cô phụ: chồng của cô, hay còn gọi là dượng.

Vệ Thiện là nữ nhi* của Phụ quốc công, chất nữ* của hoàng hậu. Nếu tổ phụ* và bá bá, hai người có thể sống lâu hơn một chút, thì cô cô của nàng chính là Khai quốc công chúa, chứ không phải Khai quốc hoàng hậu rồi.

*nữ nhi: con gái *chất nữ: cháu gái *tổ phụ: ông nội

Tổ Tranh khẽ cười một tiếng, hôm nay quận chúa muốn đến Lâm Xuân Uyển ngắm hoa mẫu đơn. Mới tháng hai, hoa mẫu đơn còn chưa nở, nhưng quận chúa cứ nhắc mãi, thân thể mang bệnh cũng không cần nổi nàng muốn đến hội hoa xuân. Mấy ngày nay không nói đến, cứ tưởng quận chúa đã quên, thì ra trong lòng vẫn không buông xuống được: “Vừa đến giờ dần, bên ngoài còn chưa đốt đèn. Hôm nay, nhiều người muốn đi, nên phải dọn đường trước, còn phải chuẩn bị xe ngựa, kiệu mềm. Quận chúa có thể ngủ thêm một canh giờ nữa.”

Tổ Tranh là cung nữ tiền triều, lúc hoàng cung đổi chủ tuổi cũng không lớn, nên mới được giữ lại. Những người thân phục tiền triều, hơn một nửa đã chết trong trận hỏa hoạn kinh hoàng ở Cam Lộ điện của Trần hoàng hậu. Còn một nửa đã bị thanh lý, chỉ sót lại vài kẻ còn sống, thái giám và cung nữ đều như nhau, hầu hạ ai mà không được.

Cam Lộ điện được xây dựng lại còn chưa xong, nên Vệ hoàng hậu đành phải đến Đan Phượng cung ở Vọng Tiên Đài. Nơi này đất cao nhà rộng, dựa núi ngắm sông, là chỗ có phong cảnh đẹp nhất bên trong hoàng thành. Dưới hiên nhà treo một dãy lục lạc lưu ly ngũ sắc, gió đêm khẽ lướt qua, liên vang lên những tiếng ting tang không dứt.

Cổ nằm cũng không thể ngủ, Vệ Thiện dứt khoát ngồi dậy, khi nàng vừa cử động, Tổ Tranh biết nàng muốn dậy nên đã thấp đèn.

Vọng Tiên Đài có địa thế cao, từ trong lầu nhìn ra ngoài, Hàm Nguyên điện ở cuối tầm mắt, đường đi trong cung cứ mỗi mười bước lại có một chiếc thạch đèn*. Mỗi ngày chỉ thấp sáng một khoảng thời gian, từ giờ dần kéo dài đến giờ dậu. Ánh sáng giữa bóng tối bao trùm giống như một con hỏa xà* đang uốn mình trong đêm.

*thạch đèn: đèn làm bằng đá. *hỏa xà: rắn lửa.

Tổ Tranh bấu môi nuốt những lời định nói xuống, xoay người mang áo choàng tới. Từ lúc quận chúa ốm đến lúc khỏi bệnh, tính tình của người liền thay đổi. Lúc trước dù hay thích làm nũng nhưng vẫn nghe lời người khác khuyên, hôm nay lại có chủ kiến của mình. Cũng không thân thiết với kẻ hầu người hạ giống như trước.

Thân mang bệnh, đêm ngủ bất khóc mấy lần rồi tỉnh giấc, lại không chịu nói đã nằm mơ thấy cái gì. Từ đó có thêm tật xấu sợ bóng tối, sợ ánh lửa, ban đêm trong điện không thể nhìn thấy ánh đèn. Hoàng hậu nương nương còn cố ý ban thưởng dạ minh châu, thường treo trong phòng chiếu sáng thay cho ánh nến.

Rõ ràng sợ lửa lại thích xem thấp đèn, Tổ Tranh chỉ cho rằng chủ tử đang tuổi phát triển, bắt đầu có tính tình kỳ lạ của một tiểu cô nương. Nàng đưa mắt ra hiệu cho Lạc Quỳnh, trước tiên cứ đốt chút nhựa cây an thần, thấp đèn để quận chúa nhìn một chút, rồi đưa người về phòng ngủ bù.

Vệ Thiên bệnh nặng mới khỏi không thể chịu được gió rét, áo choàng đỏ thêu hoa mẫu đơn phủ kín cơ thể. Tổ Tranh còn lồng vào tay nàng bao tay làm từ lông bạch hồ, cúi người buộc chặt dây áo rồi mới đẩy cửa điện dẫn nàng ra ngoài.

Bên ngoài, hoàng thành tối đen như mực, chỉ có bốn gác canh giữ hoàng cung là còn phát ra ánh lửa mờ ảo.

Vệ Thiên đứng ở góc đông nam của Vọng Tiên Đài, nàng đi khắp khiêng quan sát xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh nóc của điện Hàm Nguyên. Phía sau chính là tiểu Doanh Đài trên đầm Vân Mộng, nơi đã cầm tù vây khốn nàng năm năm.

Gió lùa qua mép áo, bay ngược về phía gác sau lưng nàng, không cần xoay đầu cũng biết gió vừa thổi qua hành lang ra sao. Cô cô sớm đã có ý tự sát, chẳng qua vì một lòng bảo vệ nàng, mới kiên cường chịu đựng tiếp tục sống, nhưng đến cuối cùng cũng không thể chống đỡ lâu hơn.

Hai viên minh châu đính ở đầu dây buộc áo chạm vào nhau phát ra một tiếng vang nhỏ, Vệ Thiên mới lấy lại tinh thần. Từ cầu Ngự Kiêu đến cửa chính của điện Hàm Nguyên, dọc đường hai bên đều có thạch đèn chiếu sáng, giống như chiếc đuôi của hỏa xà đang co lại.

Ngon nén trong thạch đèn dùng tim nến ngâm dầu, vừa đốt đã cháy. Hai tiểu thái giám mặc áo xám mang theo thùng dầu, cầm thanh gỗ có vài dầu quấn ở trên, vừa đi vừa thấp sáng thạch đèn. Ánh nến soi tỏ hoàng cung, trong đêm tối nhìn rất nổi bật.

Lúc này rất giống với cảnh tượng Trung Châu vương dẫn binh theo cầu Ngự Kiêu tiến vào hoàng thành, binh lính bốn bề giờ cao ngọn đuốc giống hệt khi ấy.

Khi ấy Vệ Thiên mới từ tiểu Doanh Đài ra ngoài, còn chưa thoải mái được mấy ngày thì đã nhìn thấy hoàng thành bị công phá. Nàng và Khương Bích Vi chỉ có thể làm một chuyện, hai người họ nắm tay nhau chạy xuyên qua đám cung nhân hỗn loạn xung quanh. Đến được Cam Lộ điện, dùng hết sức lực ấn chặt gối găm vào đầu Minh hoàng, khiến Tần Dục ngạt thở mà chết. Kẻ thù cuối cùng cũng đã chết!

Chuyện hỏa hoạn ở Cam Lộ điện cách đây hai mươi năm lại xảy ra lần nữa, Vệ Thiên và Bích Vi không muốn chôn cùng huyết với kẻ thù. Nhưng các nàng lại không thể chạy ra ngoài, ngọn lửa liếm láp lân vấy, nàng giật mình mở mắt giống như đã qua mấy đời.

Vệ Thiên đứng ngây người hồi lâu, mãi đến khi chân trời ửng sáng chiếu lên đỉnh nóc Hàm Nguyên điện, nàng mới xoay người lại.

Màn lụa buông xuống, chân đệm vừa được hun qua nhiễm hương cây cỏ, khói mỏng lượn lơ trên lư hương thú bạch ngọc. Chân gấm phủ lên người thiếu nữ, nhưng làm thế nào nàng cũng không thể ngủ yên.

Cuối năm tới, thái tử dẫn binh xuất chinh, ngựa đạp vỡ băng rơi xuống sơn cốc, đến thi thể cũng không tìm về được. Từ đó trên triều, trong cung đều bắt đầu rối loạn, Vệ gia cũng từ lúc này mà từng bước đi vào con đường suy vong.

Tổ Tranh và Lạc Quỳnh trông coi ngoài thành trưởng*, đưa mắt lo lắng nhìn nhau. Cũng không biết quận chúa lại có thêm tâm sự gì, bệnh nặng xong thì hiếm khi nhìn thấy người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Thấp đèn 2

Mấy ngày nay cứ ưu tư phiền muộn, mặc dù nàng không để lộ trước mặt nương nương, nhưng nương nương sao lại không phát hiện ra, đã sai người qua hỏi mấy lần.

*thanh trường: rèm che màu xanh.

Dù Tố Tranh và Lạc Quỳnh đã dùng hết tài nghệ, cũng khó đòi lại được một nụ cười của nàng. Những thứ yêu thích đều ném sang một bên, suốt ngày chỉ ngẩn ngơ ngắm hoàng thành, còn tưởng rằng hoa mẫu đơn sẽ khiến nàng vui vẻ, nhưng nhìn dáng vẻ này lại không giống.

Y phục sẽ mặc trong hội hoa xuân đã được đưa đến từ hai ngày trước, nhiều kiểu hoa văn vừa mới được Thượng Y cục làm, đều là váy thêu ám vân hoa vàng. Lúc chưa xong thì mỗi ngày đều mong ngóng, làm xong đưa đến thì treo trên giá chưa từng thử qua một lần. Người được nghìn vạn sủng ái như quận chúa nương nương, sao lại có chuyện phiền não được?

Trời dần sáng, công việc trong chính điện bận rộn cả lên, Thiên điện cũng đã thắp đèn, Vệ Thiện ngồi trang điểm trước gương đồng. Lông mày thanh mảnh, đôi mắt đen tuyến xinh đẹp, mái tóc suôn mượt óng ánh.

Vệ Thiện còn nhỏ, còn chưa đến tuổi cập kê nên không búi tóc, buộc hai bên thành hình xoắn ốc. Mỗi bên điểm thêm một đóa mẫu đơn kim điệp* làm từ hồng ngọc, không cần điểm trang cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc.

*mẫu đơn kim điệp: hoa mẫu đơn lá vàng.

Băng Thiềm đang cầm gương để nàng ngắm, cười khanh khách: “Đôi kim hoa này nhất định là do nương nương cố tình chọn cho quận chúa.” Một đôi hồng ngọc tinh xảo, màu sắc kiểu dáng giống hệt nhau, trạm trổ mẫu đơn kim điệp, đúng là hiếm có.

Phế đế tiền triều tính tình thích xa hoa, sau khi trèo lên được đế vị lập tức phung phí khởi công xây dựng hành cung, biệt uyển. Lại thích ăn sung mặc sướng, thu thập kỳ trân dị bảo, sa vào truy lạc mê muội đánh mất cả lý trí. Lúc đại quân của Vệ gia đánh vào thành, Phế đế vẫn còn chìm vào mộng đẹp với sủng phi Thẩm Thanh Ti ở Thanh Ti cung.

Chỉ riêng việc thu thập đồ đạc trong một biệt cung, ghi thành danh sách cũng phải bỏ ra hai tháng rưỡi. Những thứ đồ ấy được sung vào quốc khố, có thứ thì thưởng cho công thần, Vệ Thiện không thiếu những đồ này. Nhưng là do cô cố ý chọn cho nàng, đương nhiên không thể giống nhau.

Nghe Băng Thiềm nói thế, Vệ Thiện khẽ mỉm cười, đã mấy ngày liên tục nàng không cười. Chân mày giống như bị phủ một lớp băng mỏng, lúc này cười khẽ, cứ như xuân đến băng tan, mỹ nhân như ngọc thêm phần sức sống.

Mấy cung nhân thấy nàng cười cũng thờ phào một cái, nếu quận chúa mang dung nhan này đến hội hoa xuân, nương nương sẽ không còn lo lắng nữa.

Lạc Quỳnh, Băng Thiềm, Trầm Hương, ba người đi phía sau, còn Tố Tranh thì dìu nàng xuống lầu. Bầu không khí trong chính điện của Đan Phượng cung rất hòa thuận vui vẻ. Vệ Thiện vừa bước vào cửa, đã bị Tần Thị ôm chân.

Vệ Thiện khom lưng bế hần lên, hải tử đang tuổi thích chạy, lại nhảy tới nhảy lui trong đại điện, không có lúc nào yên tĩnh. Chẳng qua khi được Vệ Thiện ôm vào lòng, miệng đã vội vàng gọi tỷ tỷ, một tay giữ lấy bả vai của nàng, còn tay kia thì nắm thành nắm đấm rồi vung lên: “Tỷ tỷ, phụ hoàng cho phép đệ cười ngửa rồi.”

Nắm đấm nhỏ suýt nữa kéo rút bím tóc mới buộc của Vệ Thiện, nhưng nàng lại không để bụng, ôm hải tử lắc lư nghiêng ngả: “Thật chứ? Vậy thì y phục cười ngửa cô cô làm có tác dụng rồi.”

Đám cung nhân phì cười thành tiếng, lúc Tần Thị mới học nói, bên cạnh chỉ có mình Vệ Thiện làm bạn. Hải tử nhìn thấy phụ thân lại không gọi phụ hoàng, ngược lại cứ mở miệng gọi cô phụ. Khiến Chính Nguyên đế bật cười, chọc đám cung nhân cười rộ lên, hần cũng không giận, vui vẻ cười theo.

Năm ba tuổi mới hiểu được sự khác biệt, thỉnh thoảng khi nổi giận vẫn gọi là cô phụ. Nhưng ngược lại tạo cho Chính Nguyên đế chút niềm vui thích thú, hần sẽ biết khi nào hải tử nổi giận, số lần Chính Nguyên đế đến Đan Phượng cung cũng nhiều hơn.

Vệ Kính Dung vẫy tay, ngay cả nói cũng mang theo ý cười: “Thiện Nhi đừng bế nữa, con bế nó sẽ đập con đấy.”

Tần Thị tham ăn tham ngủ, mồm mồm giống hệt chú heo con, bế trong lòng vẫn còn cọ quây, Vệ Thiện có phần khó nhọc, đi đến trước giường đặt chú heo con xuống: “Con không bế nữa.”

Thức ăn trên bàn bày đủ mười bảy món, còn có một cặp lồng kim quỳ hoa. Tần Thị còn nhỏ nên nóng vội, trước mặt hần chỉ có một chén sữa bò nhỏ, uống hết vẫn chưa no. Nhìn thấy trước mặt Vệ Thiện có món tam tiên bao*, đầu ngón tay vội lấy mép bàn rồi chống người dậy, cười hi hi lấy lòng Vệ Thiện: “Tỷ tỷ, đệ muốn ăn.”

*tam tiên bao: là một trong những loại thực phẩm chính ở Vũ Hán, và nó cũng là một món ăn truyền thống với đặc điểm độc đáo ở Vũ Hán. Ba loại đậu tươi là một sự kết hợp giữa gạo nếp và vỏ đậu tương, hình dạng của nó mỏng và màu vàng, thơm, ban đầu là một món ăn đặc biệt cho người dân Vũ Hán trong lễ hội, sau này nó trở thành một món ăn bình thường.

Vệ Thiện nhìn hai mắt hải tử như phát sáng, đáy lòng nhói đau, cầm đũa gấp thức ăn cho hần: “Tất cả đều cho đệ... Cho đệ hết.” Đồi trước Tần Thị không sống quá sáu tuổi, nghe nói là ăn bánh ghen chết. Cái chết của hần không thể giải thích được, kể từ đó cô cô đau lòng sinh bệnh, mỗi ngày tự dày dọạ bản thân hết lần này đến lần khác.

Vệ Kính Dung ngăn lại: “Nó có chỗ nào cần con dứt hã, gọi Thụy Hương lại đây. Con cũng ăn nhiều một chút, gầy đi rất nhiều, phải tắm bổ bản thân.” Gọi cung nhân dứt cho nhi tử, lại múc một chén huyết yến hầm vịt cho Vệ Thiện.

Vệ Thiện bệnh nặng một trận, trong mơ khóc không ngừng, Vệ Kính Dung cầu trời khẩn phạt. Hằng đêm trông chừng bên giường đợi nàng tỉnh dậy, đến khi Vệ Thiện hết bệnh, Vệ Kính Dung cũng gầy đi trông thấy.

Phụ thân của nàng và các huynh đệ của phu quân đánh trận bên ngoài quanh năm. Để nàng ở nhà hầu hạ mẹ chồng, kể từ* Tàn Hiên và dưỡng tử* Tàn Chiêu cũng là do nàng một tay nuôi lớn, đợi đến khi hai nhi tử đều ra ngoài đánh giặc, nàng lại nuôi Vệ Thiện.

*kể từ, dưỡng tử: con chồng, con nuôi.

Bây giờ trước mắt bốn bề đã định, nàng lại bắt đầu quan tâm đến hôn sự của con cái.

Thái tử Tàn Hiên không phải do nàng sinh ra, mà là đích nhi tử* do người vợ đầu của Chính Nguyên đẻ sinh hạ. Sau khi sinh Tàn Hiên thì qua đời, đến khi Tàn Hiên được hai tuổi, Vệ Kính Dung lại được phụ thân gả cho Chính Nguyên để tái giá, khi ấy vẫn còn là Tả trưởng hộ vệ.

*đích nhi tử: con trai đầu của vợ cả.

Trong lòng nàng đã định muốn gả chất nữ nhà mình cho kể từ, Vệ gia và Tàn gia lại kết thông gia lần nữa. Người ngồi trên vị trí Thái tử là Tàn Hiên, được nàng nuôi dưỡng từ năm hai tuổi đến khi trưởng thành, không khác gì phụ mẫu thân sinh*.

*thân sinh: ruột thịt

Tướng mạo và phẩm chất của Tàn Hiên không thể bắt bẻ được gì, lúc này Vệ Thiện còn nhỏ tuổi. Nhưng sinh ra đã là một mỹ nhân như ngọc, đợi thêm hai năm nữa là có thể thành hôn, đến lúc đó đây sẽ là mối hôn sự tốt đẹp.

Trong lòng nghĩ như thế, ý cười trên mặt càng đậm, nhìn Vệ Thiện bệnh hơn một tháng, tuy người gầy không ít nhưng đã mất đi nét trẻ con. Vệ Kính Dung cười một tiếng: “Thiện Nhi của chúng ta đã có bộ dạng của một đại cô nương rồi.”

Còn định nói thêm, nhưng cung nhân bên ngoài đã bẩm báo: “Nương nương, Hoàng thượng giá đáo.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoa đào

Editor: Mai Tuyết Vân

Chính Nguyên để sai bước mạnh mẽ, không đợi Vệ Kính Dung đứng lên nghênh đón, đã đến ngoài cửa điện. Tàn Thị vui mừng gọi một tiếng, trượt từ giường là hán xuống, đôi chân nhỏ chạy qua, Chính Nguyên để vron tay ôm lấy, bế hấn vào lòng mình.

Chính Nguyên để bốn mươi tuổi, mới có được tiểu nhi tử* này, Tàn Thị vừa sinh ra đã thông minh lanh lợi, rất được Chính Nguyên để yêu thích, vừa ôm vừa xóc lên, trêu chọc hấn: “Nặng hơn một chút rồi.”

*tiểu nhi tử: con trai nhỏ

“Vâng, mới vừa tranh ăn với Thiện Nhi xong, cũng không nghĩ đến tỷ tỷ mình vừa khỏi bệnh, phải tắm bỏ chứ.” Vệ Kính Dung đứng bên cạnh Chính Nguyên để, vron tay muốn bế nhi tử, nhưng Tàn Thị vùng vẫy không chịu, ôm chặt cổ Chính Nguyên để không buông tay, khiến Chính Nguyên để bật cười sáng khoái.

Vệ Thiện đứng lên hành lễ, gọi một tiếng: “Cô phụ.” Cung nhân dâng trà, Vệ Thiện vron tay đón lấy mang đến trước bàn, Chính Nguyên để đưa mắt nhìn nàng. Dung nhan thêm phần trầm tĩnh mất đi nét trẻ con, cũng không quần người làm nũng nịu, khiến Chính Nguyên để rất kinh ngạc: “Mới có mấy ngày, đã giống một đại cô nương rồi.”

Vệ Kính Dung khẽ mỉm cười, thử độ nóng của trà giúp Chính Nguyên để, Chính Nguyên để hành quân đánh giặc nhiều năm đã thành thói quen, đến tận bây giờ đều ăn uống rất vội vàng. Mi nước đưa đến tay thế nào thì ăn thế ấy, không cần biết nóng hay không nóng, Vệ Kính Dung sợ nóng hấn, thử xong mới đưa qua: “Thiếp cũng vừa nói như thế, mới thoáng chốc đã trưởng thành rồi.”

Một câu hai nghĩa sâu xa, Vệ Kính Dung liếc nhìn Vệ Thiện, nếu lần này Hiên Nhi đại thắng hồi triều, hôn sự của hai người cũng có thể nhắc đến.

Một cái liếc mắt đã khiến Vệ Thiện hiểu ra, lúc trước nàng thường ôm lấy cánh tay của Chính Nguyên để đòi thứ này thứ nọ, đều là dáng vẻ của một tiểu cô nương. Nghĩ như thế, Vệ Thiện liền ngồi xuống bên cạnh cô.

Chính Nguyên để uống một hơi hết sạch chén trà, Tàn Thị nhìn phụ hoàng chăm chăm, thấy hấn uống xong, học theo bộ dạng của hấn thờ dài một tiếng. Chính Nguyên để thích nhất là dáng vẻ này của Tàn Thị, bàn tay lớn vỗ nhẹ lên đầu thẳng bệ: “Tiểu tử thôi.” Nói xong kéo tay Vệ Kính Dung: “Nàng

thay trăm chăm sóc nhi tử rất tốt.”

Vệ Kính Dung ngăn người, còn Vệ Thiện thì: “Ái chà.” một tiếng, mỉm cười đến bên cạnh Chính Nguyên đế: “Đúng là các ca ca đại thắng sao? Chả trách sáng sớm hôm nay tỉnh dậy, con đã nghe thấy ngoài hiên có tiếng chim Hí Thước kêu không ngừng, thì ra là báo tin mừng cho cô cô.”

Nơi ấy làm gì có Hí Thước, nhưng tin đại thắng lại là thật, từ khi Vệ Thiện sống lại, vẫn luôn mong đợi ngày này. Vệ Kính Dung nghe thấy, đảo đôi mắt phượng nhìn Chính Nguyên đế, Chính Nguyên đế khẽ gật đầu: “Nam nhi nhà ta đều tốt cả.”

Vệ Kính Dung một tay vỗ về trái tim, đôi mắt đỏ lên, chưa nói gì đã muốn rơi lệ, kể từ và đường từ đều xuất chinh. Một người về phương bắc, một người đi xuống nam, như khối đá lớn đè lên trái tim, cuối cùng lần này cũng rơi xuống đất.

Đi cùng còn có người của Vệ gia, Vệ Kính Nghiêu và Vệ Bình, huynh trưởng, nhi tử, chất tử* tất cả đều xuất chiến, sao nàng không lo lắng chứ, nghe vậy liền giữ chặt tay Vệ Thiện: “Ca ca của ta vào con cũng phải quay về.”

*chất tử: cháu trai

Vệ Kính Nghiêu là thúc phụ của Vệ Thiện, còn Vệ Bình là ca ca ruột của nàng, khi nàng còn nằm trong nôi, phụ thân đã tử trận, mẫu thân vì đau lòng quá mức, bệnh nặng không dậy nổi, rồi buông tay rồi bỏ thế gian, lúc này nàng mới được đưa đến bên cạnh cô cô.

Vệ Thiện phì cười thành tiếng, dựa vào người cô cô, ôm lấy cánh tay của nàng: “Vừa khéo, vì cô cô muốn được Bồ Tát phù hộ, nên đã cho dát vàng tượng Bồ Tát ở Ngọc Hoàng tự rồi mà.”

Vệ Kính Dung đưa tay捏 mũi nàng: “Vừa nói con giống đại cô nương, sao lại nói những lời ngốc nghếch rồi.”

Vệ gia không thờ Phật, nhưng Triệu thái hậu lại hết lòng tin theo Phật pháp, Chính Nguyên đế lại được sinh hạ trong chùa miếu, Thái hậu cũng chính là đệ tử ký danh của Phật gia. Mặc dù hẳn không tin tưởng bằng đất gỗ, nhưng cũng là một đứa con hiếu thảo, vừa nghe Vệ Kính Dung cho dát vàng tượng Phật, thì mỉm cười vui vẻ: “Cũng tốt, có thể khiến mẫu hậu phần chần một chút.”

Vệ Thiện chỉ giả bộ ngây thơ, cười hi hi nhìn Chính Nguyên đế, đưa tay đòi thưởng, Chính Nguyên đế đang vui mừng. Lần này Thái tử đắc thắng, Vệ Kính Nghiêu cũng bỏ rất nhiều công sức, lên tiếng phân phó Đại thái giám Vương Trung: “Vương Trung, ngươi xem có thứ gì trong kho tặng được cho nha đầu thì lấy ra.”

Lúc này, Chính Nguyên đế vẫn rất thương nàng, luôn xem nàng như nữ nhi của mình, đứa trẻ đầu tiên cô cô nàng hoài thai là một bé gái. Lúc mang thai lại gặp chiến tranh hỗn loạn, Nghiệp Châu sắp mất không giữ được, một đường xóc nảy chạy trốn đến Cẩm Châu, vì không chịu được xe ngựa trông thành dử dãi mà sinh non.

Đứa trẻ vừa sinh ra đã yếu ớt, không bao lâu thì chết, ngay lúc ấy Vệ Thiện lại được thúc phụ bế đến giao cho cô cô nuôi dưỡng. Khi biết đi rồi tập nói, từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh cô cô, cũng xem như là một nữ nhi của Chính Nguyên đế. Bất luận sau này Vệ gia ra sao, Chính Nguyên đế vẫn đối xử với nàng rất tốt, dù sau này lạnh nhạt với Hoàng hậu, xa lánh Vệ gia, thì vẫn phong nàng làm công chúa, để nàng thuận lợi gả ra ngoài.

Tần Thị học dáng vẻ đòi thưởng của Vệ Thiện, lấy được một khối ngọc bội trên đai lưng của Chính Nguyên đế. Vệ Thiện liếc mắt nhìn thấy trên thắt lưng của Chính Nguyên đế còn có một cái hà bao màu lục, phía trên thêu một đôi chim uyên ương, vừa nhìn đã biết là tay nghề của Dương phi.

Vệ Thiện nhìn thấy, đương nhiên Vệ Kính Dung cũng nhìn thấy, nhưng nàng chỉ lướt qua, bình thân gõ nhẹ lên trán Vệ Thiện: “Chuyện tốt là của các ca ca, con có gì mà đòi ban thưởng.” Vệ Thiện cười một tiếng: “Con không công sao dám đòi ban thưởng, con cũng có thứ muốn dâng lên cô phụ mà.”

Lúc này, tâm tình Chính Nguyên đế rất tốt, cũng rất rảnh rỗi có hứng thú muốn trêu chọc nàng một chút, mỉm cười rồi hỏi: “Là thứ gì, nếu không tốt ta không nhận.” Vệ Thiện dâng lên một đôi hà bao, một cái thêu kim long, một cái thêu kim phượng, long phượng giao thoa cười mây đẹp gió.

Đây là hà bao nàng chuẩn bị cho sinh thần của Chính Nguyên đế, trước khi bị bệnh Vệ Thiện đã làm, sau khi khỏi bệnh nàng lại thêm hai câu thơ, dùng chỉ vàng thêu nên: “Tay vung gió lớn bình thiên hạ, chân đạp nhật nguyệt định càn khôn.”

Lúc này dâng lên, lấy hà bao thêu kim long, đeo vào thắt lưng của Chính Nguyên đế: “Con thêu không đẹp, cô phụ không được ghét bỏ đâu.”

Còn hà bao thêu kim phượng đương nhiên là của Vệ Kính Dung, Vệ Thiện đeo lên giúp nàng, hà bao phủ lên váy gấm trông rất nổi bật, Vệ Kính Dung cảm lên tỉ mỉ quan sát: “Đã thêu đẹp thế này rồi à!”

“Mỗi cái lớn bằng bàn tay, thêu từ sau tết đến bây giờ mới xong, con cảm thứ này đòi ban thưởng, cũng không ai thiệt thòi rồi.” Vệ Thiện biết cô cô không đa nghi, không để tâm những thứ nhỏ nhặt như hà bao. Nàng coi Dương phi như chính thê đối đãi tiệp thất, so đo với nàng ta mới đúng là mất thân phận. Nhưng Vệ Thiện không thể làm như không thấy, tránh để Dương phi đột nhiên dùng những chuyện nhỏ nhặt này để đầu cười cô cô của nàng.

Hôm nay muốn đến Lâm Xuân Uyển ngắm hoa, mới sáng sớm tất cả các điện trong cung sẽ phải thức dậy trang điểm vẽ chân mày. Đêm qua Chính Nguyên đế ngủ trong cung của Dương phi, sáng sớm đã đòi thưởng phục, đeo cái gì lên sợ rằng chính hắn cũng không biết. Nhưng rơi vào mắt người khác, lập tức không phải ý này rồi, trong vườn ngự uyển sẽ truyền ra bên ngoài rằng Dương phi được sủng ái vạn phần. Còn không phải do cô cô chưa từng để những chuyện nhỏ nhặt này vào mắt ư?

Tần Thị thay y phục cười ngửa, mang theo cung tên nhỏ, chạy vòng quanh Chính Nguyên đế, bị Chính Nguyên đế bế lên long liễn*. Tần Thị vừa nghiêng

đầu đã không thấy mầu thân, kêu một tiếng. Chính Nguyên để đưa tay kéo Vệ Kính Dung lên cùng, Vệ Kính Dung muốn lùi lại phía sau, nhưng lại bị Vệ Thiện đỡ lên liền.

*long liễn: kiệu vua

Đế hậu ngồi cùng liễn, đến gần Lâm Xuân Uyển thì Chính Nguyên để cưỡi ngựa, còn Hoàng hậu vẫn ngồi long liễn tiến vào. Các mệnh phụ quý lady nghênh đón, Vệ Thiện cầm tay đỡ cô cô xuống.

Tần Thị sớm đã ngồi trên lưng ngựa với Chính Nguyên để, khoe khoang khoáng lác, nói muốn cưỡi ngựa bắt thỏ. Tuy còn nhỏ đã hiểu được đạo lý, nhìn Vệ Thiện dùng hà bao đổi phần thưởng, Tần Thị cũng không chịu thua. Nói rằng muốn bắt thỏ dâng cho Chính Nguyên để, lời nói trẻ con khiến Chính Nguyên để bật cười vui vẻ.

Trong rừng sớm đã bày trí lều che nắng, bàn dài trường xanh, trên bàn bày đủ các loại điểm tâm nóng lạnh khác nhau. Hải đường, ngọc lan, hoa đào khéo nở đúng lúc, khắp nơi hồng hồng trắng trắng, hoa xen cây cỏ nở giữa sườn đồi. Vệ Thiện đi đến ngồi bên cạnh Vệ hoàng hậu, ngoại trừ các mệnh phụ, cung phi của Chính Nguyên để chỉ vẹn vẹn mấy người, Dương phi và Hoàng hậu ngồi cùng trưởng.

Dương phi trời sinh da trắng mềm mại, đáng vẻ yêu kiều thướt tha, là muội muội của Trung Nghĩa hầu Dương Văn Việt. Khi Vệ Kính Dung ở hậu phương trông coi gia thất, thì Dương gia lại đưa người muội muội này đến bên cạnh Chính Nguyên để, một đường đi theo chinh chiến. Còn bầu bạn với Chính Nguyên để lâu hơn Vệ Kính Dung, sanh được nhi tử Tần Dục đã mười hai tuổi rồi.

Dung mạo Dương phi dịu dàng, nhi tử đã lớn như thế, còn ngại ngần không khác gì xử nữ. Y phục mỏng manh tươi trẻ, bên hông đeo hà bao thêu đôi uyên ương, nói tới nói lui vẫn là điểm đậm nhu mì, nàng dùng giọng điệu không rành thế sự nói: “Vệ tỷ tỷ đã tới, muội chờ đến sốt ruột.”

Vệ Kính Dung luôn khoan dung với nàng ta, nhưng nàng ta không phải người biết điều, mọi việc điều không hiểu gì cả. Trung Nghĩa hầu phu nhân đã bao lần vào cung cáo lỗi thay nàng ta, vốn là chút chuyện không lớn không nhỏ, lời kia vừa thốt ra, Trung Nghĩa hầu phu nhân đã vội vàng nói: “Nương nương thứ tội.”

Vệ Kính Dung mỉm cười: “Ta chưa từng để tâm chuyện ấy, lại rất thích tính cách này của Văn Kiều, phu nhân không cần quá cẩn thận như vậy, là đang giữ khoảng cách rạch ròi với ta đấy.” Nói xong nâng ly rượu, Vệ Kính Dung đã nâng ly trước, các mệnh phụ rồi rít nâng ly mời nàng.

Vệ Thiện cũng nâng ly lên, mượn việc nâng ly che khuất tầm mắt, nếm một ngụm mới nhận ra rượu bày trước mặt nàng là rượu ngọt anh đào. Từ nhỏ nàng đã thích uống anh đào, còn người khác đều thích uống rượu kim hoa hay rượu hoa nhài, bình rượu trên bàn này chỉ sợ là do cô cô cố ý sắp xếp. Cô cô của nàng không nhìn thấy ý định của Dương phi với cái hà bao nhỏ kia, nhưng lại luôn nhớ rằng nàng muốn uống một bình rượu ngọt.

Sống mũi Vệ Thiện cay xè, đưa mắt nhìn Dương phi, nhớ đến lúc nàng ta có quyền có thể tùy tiện ngông cuồng, rốt cuộc thì Dương phi cũng bỏ mặt nạ dịu dàng kia xuống, mặc triều phục Thái hậu đến tiểu Doanh Đài, muốn Vệ Kính Dung quý gồi dập đầu trước nàng ta.

Trái tim của nàng đập thình thịch, ngón tay siết chặt ly rượu, khi nàng ra khỏi tiểu Doanh Đài, Dương phi đã chết. Lúc chết vô cùng vinh hiển, lấy lễ Thái hậu mà chôn cất, Tần Dục còn vì nàng ta biên soạn Trường Sinh từ, cũng không biết những lời viết lên Trường Sinh từ ấy có sạch sẽ không.

Vệ Thiện nhìn Dương phi chằm chằm, khiến Vệ Kính Dung cũng cảm thấy kỳ lạ: “Thiện Nhi, con sao vậy?”

Vệ Thiện vội vàng lấy lại tinh thần: “Y phục của Dương nương nương thật đẹp, con cũng muốn có một cái như vậy.” Mặc dù mới đầu mùa xuân, trong những người ngồi đây chỉ có mỗi Dương phi là ăn mặc mỏng manh. Đường cắt khéo léo tôn lên chiếc eo nhỏ nhắn, bộ điều* bảo thạch cài trên tóc đứng đưa, đã xinh đẹp càng đẹp xinh.

* bộ điều: một loại trang sức gần giống trâm, nhưng lại có tua đính kèm rủ xuống.

Mấy mệnh phụ nghe xong liền cười, Vệ Kính Dung cũng bật cười đứng lên: “Đề Thượng Y cục may cho con vài bộ là được, để khi các ca ca con đại thắng hồi triều, con mặc y phục mới nghênh đón bọn chúng.” Tới giờ phút này nàng mới để lộ ra tin hai nhi tử của mình thắng trận.

Các phu nhân có trọng phụ là võ tướng xuất chinh đánh giặc đều quá đổi vui mừng, tiếng chúc mừng vang lên bên tai không dứt. Dương phi đỏ mặt, mặc dù ngày thường trông nàng ta còn trẻ, nhưng cũng sắp ba mươi rồi. Còn Vệ Thiện là tiểu cô nương chưa cập kê, mở miệng muốn mặc y phục giống như nàng, sao không nóng mặt.

Tiếng chúc mừng còn chưa dứt, thì Đại thái giám Vương Trung bên cạnh Chính Nguyên để đã báo tin mừng đến. Thấy Hoàng hậu vui vẻ, miệng cười rạng rỡ, báo lại: “Tần vương điện hạ đã tìm về kim ấn của tiền triều.”

Phé để tiền triều không thể chạy khỏi Thanh Ti cung, nhưng kim ấn tiền triều thì không thấy đâu, bên trong lại có ngọc tỷ truyền quốc. Chính Nguyên để vẫn luôn tìm kiếm ngọc tỷ, nay Tần vương tìm về kim ấn, thực sự là một việc đại hỷ.

Mọi người mời rượu nhau trong tiếng nhạc, Vệ Kính Dung vỗ nhẹ tay Vệ Thiện: “Con cũng đi tìm ca ca của con chơi đi, nhớ không được đứng gió, cũng cấm con cưỡi ngựa.”

Vệ Thiện xoay người nhìn thấy tùy tùng thân cận của Nhị ca Vệ Tu, Hoài An, đang đứng ngoài trường chờ nàng. Chắc cô cô đã nhìn thấy hẳn, mới biết bọn họ có ước hẹn, nàng thay một bộ y phục cưỡi ngựa đỏ thẫm, Hoài Nhân dắt ngựa đến: “Đại tiểu thư mau lên ngựa, nếu không nương nương lại nhìn thấy.”

Vệ Thiện xoay người lên ngựa: “Ồ đó có những ai?”

Hoài Nhân nhanh miệng đáp: “Tề vương điện hạ, Nhị công tử nhà chúng ta, người nhà Ngụy quốc công, Tuyên quốc công, và Trung Nghĩa hầu đều đến.” Tiểu bối trong phủ công hầu đều đủ cả, xem ra sắp đầu đầu rồi.

Vệ Thiện đang muốn thúc ngựa lên trước, liền bị gọi lại, nàng xoay đầu nhìn, chỉ thấy Dương Tư Triệu đứng dưới tàng cây, trên tay có một nhánh hoa đào: “Vệ Thiện, muội có muốn hoa đào này không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trượng phu

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Thiện siết chặt dây cương trong tay, bình thần nhìn hán, Dương Tư Triệu cho rằng nàng thích cảnh đào hán hái, giờ cao để nàng ngắm: “Muội xem, ta chọn nhánh đẹp nhất hái cho muội đây.”

Lúc này, mùa hoa đào đã qua từ lâu, nhưng trên đỉnh đồi vẫn còn vài cây nở muộn, muốn hái được cành đào rực rỡ thế này, không biết hán đã chạy bao lâu.

“Ta đã lùng sục khắp phía bắc đỉnh đồi, mới tìm được nhánh đào này cho muội, muội xem, xem có thích không?” Dương Tư Triệu nói không ngừng, Vệ Thiện hừ mũi, y phục và giày của hán sạch sẽ, đến chút rêu xanh cũng không thấy, rõ ràng là sai người đi hái lại còn khoe công.

Ánh mắt của Vệ Thiện lướt từ nhánh đào chuyển sang khuôn mặt của hán, ngày nàng tỉnh lại, rất muốn gặp một số người quen cũ. Muốn gặp lại Bích Vi, Đại ca, Nhị ca, Thái tử ca, gặp lại kẻ nàng tự tay đè chết, Tần Dục, còn muốn nhìn thấy Dương Tư Tề và Dương Tư Triệu.

Hai kẻ cầm thú đội lốt người.

Dương Tư Triệu thích nàng, khi nàng còn nhỏ đã biết, không chỉ có nàng biết mà mọi người trong cung đều biết, ngay cả Chính Nguyên đế cũng từng mượn chuyện này trêu chọc.

Hán là chất tử* nhà mẹ đẻ của Dương phi, kể từ khi gặp Vệ Thiện, thì giống như cái đuôi nhỏ chưa từng tách ra. Vệ Thiện nể mặt Dương phi, vẫn luôn khách sáo với hán, cho đến khi hán nói với nàng: “Ta nhất định sẽ dùng mọi cách để cưới nàng.” []

*chất tử: cháu trai

Hán nói được làm được, lúc ấy Vệ gia đã không thể bảo vệ nàng, Dương gia lại lớn thế, còn Chính Nguyên đế thì bệnh tật triền miên. Tần Dục đã là Thái tử, chẳng mấy chốc Dương phi sẽ trở thành Thái hậu, chính nàng ta đã tứ hôn* cho Vệ Thiện và Dương Tư Triệu.

*tứ hôn: ban hôn.

Vệ Thiện một thân kỵ trang* màu đỏ, tóc búi cao, đầu đội mũ ngọc, xinh đẹp tự nhiên, nàng nhìn hán chăm chú, nhất thời Dương Tư Triệu không thể mở miệng, hán liếm môi: “Muội cài nhánh đào lên tóc đi.”

*kỵ trang: trang phục cưỡi ngựa

Vệ Thiện rất buồn nôn, nàng giương cao roi ngựa trong tay, Hoài Nhân hít sâu một hơi, chỉ thấy roi vụt vào cành đào, nhánh hoa rơi xuống đất.

Dương Tư Triệu không ngờ nàng sẽ vùng roi, lui về phía sau hai bước, suýt nữa đã ngã xuống. Vệ Thiện xoay đầu không nhìn hán nữa, một chữ cũng không nói với hán. Mặc kệ cô nói không cho nàng hứng gió, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, phi nhanh vào rừng hạnh.

Hoài Nhân ý cười đầy mặt, lại sợ Dương Tư Triệu không có đường lui, Quận chúa vẫn không thích hán, nhưng đến bây giờ vẫn phải nể mặt Dương phi, không thân thiết quá mức. Chuyện xé rách mặt nhau hôm nay cũng là lần đầu tiên, Hoài An vội vàng chen một câu: “Quận chúa nhà chúng tôi không thích hoa đào.”

Dương Tư Triệu mừng rỡ, thì ra là nàng không thích: “Vậy muội ấy thích hoa gì?”

“Mẫu đơn, Quận chúa thích nhất là mẫu đơn.” Sợ là vị này lại chạy lên núi, nếu có mệnh hệ gì mọi chuyện lại trách nhầm đến Quận chúa. Hoài An mỉm cười nói một câu, khắp nơi đều có mẫu đơn, hán hái mất một gốc cũng không thành vấn đề.

Dương Tư Triệu hiểu ra: “Đúng vậy, chỉ có mẫu đơn mới xứng với muội ấy.” Bỏ lại nhánh đào tốn bao nhiêu công sức mới hái được bị đánh nát dưới đất, lấy một thời vàng ra muốn thưởng cho Hoài An, Hoài An khoát tay lia lịa, chậm rãi đuổi theo nàng.

Vệ Thiện cười ngửa lạc vào giữa rừng hoa, nàng cũng không sợ phải nhìn thấy Tần Dục, Tần Dục chết trăm lần cũng không đủ đền tội. Nàng vì báo thù đã giết hẳn một lần, cũng có thể vì cô cô, vì Vệ gia, giết chết hẳn lần nữa.

Dám đối diện với kẻ thù, nhưng gặp người thân thì sợ sệt, nàng dám gặp Tần Dục, nhưng không biết phải đối mặt với Nhị ca Vệ Tu như thế nào. Nhị ca vì nàng mà chết, nếu không phải do Nhị ca lo lắng cho nàng, không chịu rời khỏi kinh thành, cũng sẽ không bị kẻ khác hại chết.

Vành mắt đỏ hoe, suy nghĩ đến mất hồn, hắc mã đã thả chậm cước bộ, “lộc cộc” đi đến nhánh hoa trước mặt. Vệ Thiện vừa ngẩng đầu, một nhánh hoa hải đường rụng phải mũi của nàng, cánh hoa rơi là tả trên mái tóc.

“Sao muội lại ngăn người ở đây?”

Vệ Thiện xoay đầu nhìn lại, là tiểu nhi tử* nhà Thành quốc công, Ngụy Nhân Kiệt, Vệ Thiện không có nhiều ấn tượng với hắn, chỉ nhớ rằng hắn chưa bao giờ hòa nhã với nàng.

*tiểu nhi tử: con trai nhỏ nhất

Trước giờ, hai nhà luôn đối địch, như nước với lửa, Ngụy Khoan là bại tướng dưới tay phụ thân nàng, Vệ Kính Vũ. Nhưng chưa bao giờ tâm phục khẩu phục, luôn muốn so tài lần nữa, khi phụ thân nàng mất, liền mang bộ râu xồm xề hay gây gỗ với thúc thúc nàng trên triều.

Làm thế nào cũng không ngờ được, khi Vệ gia thất thế, người đầu tiên đứng ra nói giúp lại là Ngụy gia. Ngụy Khoan phân trần giúp cô cô nàng, nói Vệ gia không phải loại người như thế. Cả Vệ Thiện cũng không thể ngờ, người từng mang phụ thân của nàng là xảo quyết lại có thể nói ra một lời như vậy.

Vệ Thiện để roi ngựa xuống, tháo mũ ngọc, nàng chưa thể búi tóc, không thể làm gì hơn là cuộn mái tóc dài vào trong mũ. Đội mũ ngọc lên, buộc chặt dây lụa, rồi mới nói với Ngụy Nhân Kiệt: “Muội lạc đường, bọn họ đâu rồi?”

Ngụy Nhân Kiệt không có kiên nhẫn liếc mắt nhìn nàng, cầm roi ngựa chỉ về một nơi: “Mất muội sao thế, ngay ở chỗ đó, cả tiếng nhạc cũng nghe thấy đây.”

Vệ Thiện vừa nghiêng đầu, giữa rừng hoa trùng điệp thực sự có thể nhận ra có vài bóng người, còn có tiếng trống và cả tiếng vui cười. Nàng xoay đầu ngựa muốn đi sâu vào rừng hoa kia, Ngụy Nhân Kiệt tăng hăng: “Không phải ca ca muội đánh thắng trận sao, muội khóc cái gì.”

Khi mất nàng đỏ hoe, thì ra đã bị hắn nhìn thấy, nàng nhếch miệng không muốn nhiều lời với Ngụy Nhân Kiệt. Hai người vốn không thân thiết, mặc dù hắn nói chuyện hay tỏ vẻ chừng trạc, nhưng đều có ý tốt. Qua chuyện của Ngụy Khoan, người Ngụy gia có tật xấu thích nói ngược tiếng lòng, Vệ Thiện đã biết rồi.

Nàng mỉm cười: “Là muội đang vui.”

Đã vui vẻ còn khóc, chẳng lẽ có bệnh, Ngụy Nhân Kiệt há hốc không nói nên lời, Hoài An, Hoài Nhân và Dương Tư Triệu đã đuổi kịp. Khi Dương Tư Triệu thấy Ngụy Nhân Kiệt và Vệ Thiện đi cùng nhau, sắc mặt không tốt nhìn hẳn một cái: “Sao đệ lại ở đây?”

“Huynh quản được sao.” Người nhà Ngụy gia đều khiến kẻ khác đau đầu, từ Ngụy Khoan đã bắt đầu không dễ nói chuyện, người khác nịnh nọt ông, ông còn chưa để hẳn có đường lui, chứ đừng nói chọc giận ông.

Vệ Thiện nhin không được bật cười một tiếng, ban đầu không biết người Ngụy gia đều như vậy, gặp ai cũng không tha, tiếng cười vừa vang lên, Dương Tư Triệu đã tái mặt.

Vệ Thiện không để ý đến hắn, cười ngửa đi vào rừng hoa, người còn chưa tới đã gọi lớn: “Nhị ca!” Vệ Tu đang giương cung, vừa nghe thấy tiếng nàng đã buông tay, chạy ra đón: “Sao giờ muội mới đến.”

Vệ Thiện xuống ngựa, Vệ Tu đẩy Dương Tư Triệu ra, đỡ lấy nàng, chỉ vào bia ngấm giữa rừng hoa: “Muội đến quá muộn, chúng ta đã thắng được một lượt rồi.”

Vệ Thiện ôm lấy cánh tay của hắn, Vệ Tu có chút kỳ lạ, gương mặt ửng đỏ, gỡ tay nàng ra: “Muội ngồi đi, vừa mới đến lượt ta.” Đi tới nơi ngấm bắn, giương cung tên lên, mũi tên cắm vào giữa tấm bia, một phát lại một phát, ba mũi tên liên tiếp, đều trúng ngay hồng tâm.

Vệ Thiện ra sức vỗ tay, Dương Bảo Doanh nhìn nàng từ đầu đến chân, mắt dừng lại ở đôi giày da dê nhỏ đang rất được ưa chuộng dưới chân Vệ Thiện, đảo một vòng rồi cười nói: “Thiện Nhi đến muộn, phải phạt ba ly mới đúng.”

Vệ Thiện cảm thấy mình đã quên điều gì đó, khi nhìn thấy Dương Bảo Doanh mới nhớ ra, lúc ấy nàng và Bích Vi nên chia làm hai đường, một người giết Tần Dục, một người giết Dương Bảo Doanh.

Không ngờ lại quên mất nàng ta, nghĩ đến khi Trung Châu vương phá thành mà vào, những kẻ thuộc Dương gia cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Nghe nói còn chưa đánh vào hoàng thành, việc đầu tiên là giết sạch Dương phủ, lúc ấy Dương gia đã chẳng còn mấy người.

Thủ phạm không thiếu một ai, nhưng lại sót mất một tông phạm, Vệ Thiện thật sự không tiếc nuối lắm. Nàng sẽ chẳng cho người của Dương gia chút mặt mũi nào, Vệ Thiện không trả lời. Dương Bảo Doanh biết mình không lui được, đành phải kéo tay áo muội muội mình, Dương Bảo Lệ đang uống rượu, bị nàng ta kéo tay áo, khiến rượu đổ bắn vấy.

Vệ Thiện mặc y phục cưới ngựa, còn hai tỷ muội kia mặc giống cô cô của các nàng, Dương phi. Váy mỏng thất eo, vải màu vàng nhạt điểm thêm sắc liễu lại dính phải rượu, không chịu được đã bay mất màu. Dương Bảo Lệ không kịp giúp đỡ tỷ tỷ, ngược lại còn xảy ra tranh chấp.

Vệ Thiện lạnh lùng liếc mắt, thực sự không muốn ngồi cạnh bọn họ, đi mấy bước rồi ngồi xuống bên cạnh Ngụy Nhân Tú, hỏi nàng ấy: “Thắng bại thế nào? Sao chỉ có mấy người thế này?”

Bao năm nay Vệ Thiện được nuôi dưỡng bên cạnh Vệ hoàng hậu, vốn dĩ luôn thân cận Dương gia hơn một chút. Vì Ngụy gia có Ngụy Khoan, gần như là không hòa thuận với vương hầu khắp kinh thành. Vệ Thiện và Ngụy Nhân Tú cũng không có bao nhiêu giao tình, vậy mà lúc này lại ngồi cạnh nàng, khiến Ngụy Nhân Tú giật mình. Tuổi nàng còn nhỏ, kết giao trong giới quý tộc không xong, đành phải theo các ca ca đi chơi. Thấy Vệ Thiện nói chuyện với nàng, trong lòng rất vui vẻ: “Ca ca ta đã thắng một lượt, ca ca muội thắng một lượt. Huynh muội Viên gia đang đến đây.”

Một lần bắn ba mũi, cả ba đều trúng hồng tâm, huynh đệ Dương gia không bắn được, chửi trách lại chạy lung tung. Vệ Thiện ừ một tiếng, nhìn xung quanh một lượt: “Tần Dục đâu?”

Năm đó, Tần Dục còn muốn cưới Ngụy Nhân Tú, để nàng ấy là Trắc phi, chịu khuất nhục dưới Dương Bảo Doanh. Cho rằng làm vậy là ức hiếp được Ngụy gia, sẽ dễ dàng giống như khi bắt nạt người không phụ mẫu, không huynh trưởng là nàng vậy. Không ngờ Ngụy Khoan lại liều mạng vì nữ nhi của mình, cuối cùng không để Tần Dục toại nguyện.

Cung nhân mang đến cặp lồng kim quý hoa, vừa nhìn đã biết do Hoàng hậu ban thưởng. Bên trong có bánh ngọt Long phượng thủy tinh, bánh ngọt Thần tiên phủ quý. Một hộp đưa đến trước mặt Vệ Thiện, một hộp đưa đến chỗ Dương Bảo Doanh.

Vệ Thiện đứng lên tạ ơn, Dương Tư Triệu nhân cơ hội này muốn đến gần nàng, định ngồi cạnh Vệ Thiện. Vệ Tu còn chưa lên tiếng, Ngụy Nhân Kiệt đã vùng roi ngựa, ngăn trước mặt Dương Tư Triệu: “Muội muội của huynh ngồi bên kia, đừng lại gần muội muội của ta.”

Dương Tư Triệu há hốc không nói thành lời, hẳn đâu muốn đến gần Ngụy Nhân Tú, rõ ràng là muốn nhắm đến Vệ Thiện, nhưng đánh cũng đánh không lại Ngụy Nhân Kiệt. Bàn về việc cậy mạnh không nói đạo lý, chính là gia truyền của Ngụy gia, so với danh tiếng Thần tiên còn vang dội hơn một chút. Vừa nãy Dương Tư Triệu chỉ nói một câu đã đắc tội với tên đầu đầu này, bây giờ lại phải chịu ăn thiệt, đành ngồi xuống thắp hoa của muội muội mình. Nhưng đôi mắt vẫn nhìn Vệ Thiện chăm chăm: “Thiện Nhi, muội muốn ăn cái gì, cứ nói cho ta biết.”

Vệ Thiện không để tâm đến hắn, giang tay ôm lấy cánh tay của Ngụy Nhân Tú, lấy trong tay áo một đôi bàn chỉ lộc cốt* ra: “Muội có một đôi, tặng tỷ một cái.”

*bàn chỉ lộc cốt: bàn chỉ là một loại trang sức giống như nhẫn nhưng to hơn thường đeo ở ngón cái.

Phụ thân của Ngụy Nhân Tú là người đơn thuần chất phát, hai ca ca của nàng lại giống hệt như thế. Chỉ mình nàng là có tính tình ngượng ngùng dè dặt, Vệ Thiện tặng đồ cho nàng, Ngụy Nhân Tú rất vui, sờ soạng trên người hồi lâu cũng không có thứ gì để tặng lại Vệ Thiện, Ngụy Nhân Tú gấp đến độ mặt đỏ bừng.

Vệ Thiện đưa tay ôm lấy mặt nàng, đã quen thấy người Ngụy gia khẩu xà tâm phật, đối với tính tình này của Ngụy Nhân Tú, nàng lại rất thích: “Lần sau tỷ có cái gì, nhớ tới muội là được.”

Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ cuối cùng cũng tranh cãi xong, nghe ca ca muốn lấy lòng Vệ Thiện thì bị cản lại, từ hã hê lại cảm thấy bề mặt, nhìn Vệ Thiện càng không thuận mắt. Đúng lúc cung nhân dâng lên mâm hoa mẫu đơn, nói rằng mới vừa hái xuống, là ban thưởng của nương nương, các nàng tự phân chia mà cài.

Dương Bảo Doanh vươn tay muốn cầm lấy bông đẹp nhất, Hồng mẫu đơn. Hôm nay, nàng ta một thân áo xuân váy vàng, không thích hợp cài hoa đỏ, nhưng lại muốn đeo hoa nổi bật nhất.

Vệ Thiện nghiêng người, giữ tay nàng ta: “Chia hoa thế này không thú vị, chỉ bằng chúng ta dùng mẫu đơn cài tóc này làm phần thưởng, so tài ném thẻ vào bình rượu, người nào quăng trúng nhiều hơn, người đó được chọn trước.”

Ném thẻ vào bình rượu, là so lực cánh tay và năng lực quan sát, mẫu đơn cài tóc làm phần thưởng, Vệ Thiện xoa xoa cổ tay, nàng ném rất giỏi, so với tỷ muội Dương gia chỉ có hơn.

Quả nhiên, Dương Bảo Doanh không đồng ý, Vệ Thiện liền cười: “Ta nói muốn tỷ thí là nhường tỷ, ta muốn chọn trước đó, tỷ có thể nói gì?” Nói về phong hào luận về địa vị, Vệ Thiện đương nhiên đều cao hơn. Nàng muốn chọn Hồng mẫu đơn, không ai có tư cách tranh với nàng.

Trực giác Vệ Tu mách bảo rằng tính tình của muội muội thay đổi, trước đây nàng luôn khoan dung nhận hậu, giống với tính tình cô cô, chưa bao giờ xem trọng những thứ này. Nhưng nữ nhi tranh hoa, tranh không được thì cãi vã, cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Ngụy Nhân Kiệt khoanh hai tay, cười ha ha.

Dương Bảo Doanh tự nghĩ không sánh bằng Ngụy Nhân Tú, nhưng so với Vệ Thiện thì thắng bại còn chưa biết. Nàng ta quăng trước, mười lần trúng sáu, muội muội Dương Bảo Lệ còn không bằng nàng ta. Vệ Thiện ném ngang tay nàng ta, riêng Ngụy Nhân Tú thì mười lần đều trúng.

Vệ Thiện cau mày bỏ tay xuống, khi nàng ở tiểu Doanh Đài đã luyện được bản lĩnh ném cá, cá đang bơi còn ném trúng. Không ngờ hôm nay thân thể này chưa từng luyện tập, mặc dù vẫn trúng nhưng đáng tiếc lực tay không đủ khỏe.

Dương Bảo Doanh tự nhận mình không thua, ký trang trên người Ngụy Nhân Tú màu xanh ngọc, đoán rằng nàng ấy sẽ không chọn Hồng mẫu đơn. Nàng ta bước lên trước thì có thể chọn trước, Dương Bảo Doanh đang vui vẻ thì nhìn thấy Ngụy Nhân Tú chọn Hồng mẫu đơn, rồi thả vào tay Vệ Thiện: “Muội tặng ban chỉ cho tỷ, tỷ tặng muội đóa mẫu đơn này.”

Dương Bảo Doanh tức giận thở hắt hắt, chỉ vào Ngụy Nhân Tú muốn mắng người. Nhưng Ngụy Nhân Kiệt đã nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, Dương Bảo Doanh thấy Đại ca không có ở đây, Nhị ca chỉ nhìn Vệ Thiện chăm chăm, phần nộ xoay người rồi đi.

Vệ Thiện chớp mắt vài cái, rồi phì cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bích Vi

Editor: Mai Tuyết Vân

Từ trước đến nay, Dương Bảo Doanh luôn thích bắt nạt kẻ yếu, lúc này Vệ gia đang vinh sùng*, tỷ muội Dương gia cũng học theo Dương phi, luôn miệt thị xưng tỷ gọi muội với Vệ Thiện. Cách Vệ Thiện đối nhân xử thế giống hệt Vệ Kính Dung, những thứ như kim thoa gấm lụa chưa từng đề vào mắt, đôi tỷ muội này vì thế mà thuận tay lấy đi rất nhiều thứ. Nhưng khi Vệ gia thất thế, đôi tỷ muội này đã chẳng còn bộ dáng tỷ muội thân thiết, ngay lập tức phủi sạch mọi quan hệ, còn cười trên nỗi đau của người khác.

*vinh sùng: vinh hiển, sùng ái.

Khi Vệ Thiện gả vào Dương gia, đã chịu không ít lời nói châm chọc của các nàng. Lúc ấy nàng chỉ một lòng thương nhớ cô cô trong cung, lời nói cay nghiệt đâu mà cũng không thêm đề ý. Nhưng trời cao có mắt cho nàng cơ duyên sống lại, Vệ Thiện sẽ không nhường nhịn nữa, những thứ nợ nàng, nàng nhất định phải đòi lại hết.

Dương Bảo Doanh vừa đi, Dương Bảo Lệ đã nâng váy đuổi theo, Dương Tư Triệu thấy không thể lại gần Vệ Thiện, cũng cảm thấy không vui, ba người vừa đi, trong rừng hoa chỉ còn lại hai nhà Ngụy, Vệ đối đầu. Hằng năm, Vệ Tu và Ngụy Nhân Kiệt đều tỷ võ ngang tài, vừa rồi so bắn cung lại hòa nhau, mất to trúng mất nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì.

Vệ Thiện nhìn hai người một chút, rồi vẫy tay gọi cung nhân đến: “Đi tìm một con dê lại đây, bọn ta muốn nướng thịt dê.”

Bốn cung nhân khiêng một con dê vàng đã nhổ lông sạch sẽ đến, giá nướng đã chuẩn bị xong từ lâu, khom người hồi báo: “Tề vương điện hạ nướng thịt dê trước Ngọc đài.”

“Hắn nướng của hắn, ta nướng của ta, người đi lấy chút mật ong đến đây.” Tề vương chính là Tần Dục, đòi trước Vệ Thiện nhẫn nhịn Dương gia mười năm, bây giờ Vệ gia như mặt trời giữa trưa, muốn nàng nhẫn nhịn ư, đừng hòng!

Mặc dù Vệ Thiện không sợ Tần Dục, nhưng lại vô cùng căm ghét hắn, vẫy tay gọi Vệ Tu đến gần, rót rượu giúp hắn. Hoài Nhân, Hoài An thu xếp trước sau, chẳng mấy chốc trong rừng hoa đã dựng xong một lều hồng mát rượi hồng, dành riêng cho Vệ Thiện và Ngụy Nhân Tú sử dụng.

Thịt dê còn chưa nướng chín, Vệ Tu và Ngụy Nhân Kiệt đều không nói chuyện, chỉ buồn bực cầm đầu uống rượu, Vệ Thiện nhìn hai người một chút, rồi hỏi Vệ Tu: “Đại ca có viết thư về nhà không?”

Hai người Vệ Bình và Ngụy Nhân Kiệt cùng sống trong quân ngũ, Vệ Thiện vừa hỏi, hai huynh muội Ngụy gia đã ngẩng đầu lên nhìn sang, khiến Vệ Tu thấy ngạc nhiên: “Hôm kia mới có thư đến, còn hỏi muội đã hết bệnh chưa, nói rằng sẽ mang theo đồ chơi thú vị về cho muội.”

Vệ Thiện mỉm cười: “Vây là đại toàn thắng rồi.” Nếu như chiến trường khốc liệt, sao Vệ Bình còn có tâm trí đi tìm mấy thứ đồ chơi như vậy dụ dỗ tiểu muội muội chứ. Vệ Thiện cười một tiếng, Ngụy Nhân Tú cũng cười, đại ca của nàng quanh năm theo quân xuất chiến, hai tiểu bối đều xuất thân từ nhà đại quan đi làm tiểu tướng. Ngụy Khoan còn nói, nếu khi giết địch để thua Vệ Bình một chút, thì không cho nhĩ tử vào cửa.

Bốn người đều vui vẻ, người hai nhà ngồi cạnh nhau như vậy, đúng là lần đầu tiên, cung nhân thái giám không giữ ý mà đàm luận. Cũng không biết vì sao hai nhà lại có thể ngồi chung uống rượu được nữa.

Thịt dê đã nướng chín, khói trắng bốc quá đầu, cung nhân lật mặt, thành thạo cắt một khối thịt vừa chín xuống, đặt lên đĩa dâng lên bàn. Lúc Vệ Thiện bị ồm chỉ có thể ăn cháo trắng mà thôi, vất vả lắm mới nghe được mùi mỡ, đã sớm phát thèm.

Hôm nay, nàng khéo léo bêu xấu Dương phi, còn không nể mặt Dương Bảo Doanh, trong lòng vô cùng thoải mái. Cắn một miếng rồi hăng hái nhai thịt, Vệ Tu thấy đáng ăn của muội muội, biết rằng nàng rất thèm ăn, nên cắt thịt dê thành từng miếng mỏng, bỏ kèm một đôi dưa, đặt lên đĩa cho Vệ Thiện, suy nghĩ một chút rồi cũng cắt thịt cho Ngụy Nhân Tú.

Ngụy Nhân Tú đỏ mặt, nhìn thấy bộ dạng ăn uống không để ý hình tượng của Vệ Thiện, rồi cũng thoải mái ăn. Vệ Thiện bảo cung nhân mang rượu anh đào đến, mới uống mấy chén, đã có cung nhân đến bẩm: “Tề vương điện hạ mời Quận chúa dự tiệc.”

Vệ Thiện cau mày, mọi người đều tụ hội, cơ hội tốt thế này chắc chắn Tần Dục sẽ không bỏ qua. Thế nào cũng mở hội làm thơ, học theo cổ nhân, thánh hiền đi bảy bước xuất khẩu thành thi, không làm được sẽ phạt rượu.

Thái tử Tần Hiến giỏi võ công, Tần vương Tần Chiêu là dưỡng tử, sống bên cạnh Chính Nguyên để cũng học được một thân võ nghệ cao cường. Chỉ có Tần Dục là không biết giống ai, không thạo võ nghệ, hẳn biết mình trời sinh không có thiên phú quyền cước. Thế là tập trung sức lực vào thi thư, chỉ cần ở chỗ đông người, nhất định sẽ làm thơ.

“Có Tổng Hàn Lâm ở đó không?” Vệ Thiện gấp một miếng thịt dê, đưa lên miệng mình, vụng về hỏi một câu.

“Bẩm, Tổng Hàn Lâm và Viên công tử đều ở đó.” Huynh muội Viên gia đều đến hội thơ, Tổng Hàn Lâm lại là đệ tử của Viên Lễ Hiền. Đứng là Tần Dục không biết tính toán, ba người họ ở cùng một chỗ, hẳn còn muốn làm thơ sao.

“Người nói với Tề vương điện hạ, nếu huynh muội Viên gia đều đến, ta không muốn đi tự làm mình mất mặt.” Vệ Thiện ngậm đôi đũa, còn phàn Tần Dục có làm được thơ trong hội hè này hay không, năng cũng mặc kệ.

Cung nhân còn chưa đi, Ngụy Nhân Kiệt đã cười thành tiếng: “Lời này nói tại đó, mới đúng là sáng khoái.” Hắn nhìn cũng không vừa mắt bộ dạng muốn làm thơ của Tần Dục. Dương gia cũng coi là xuất thân võ tướng, nhưng sau này khi chiến tranh qua đi, đám tiểu bối lại không kẻ nào có căn cốt, văn võ đều tẻ.

Vệ Tu còn muốn hỏi, sao hôm nay muội muội lại hay gây khó dễ với Dương gia vậy. Nhưng người Dương gia làm chuyện gì, nếu hỏi trước mặt Ngụy Nhân Kiệt lại không tốt, chỉ biết xiên thịt nướng qua que rồi đưa cho Vệ Thiện: “Thiện Nhi, ăn nhiều một chút, muội rất gầy, khi phụ thân ta trở về gặp muội, sẽ lại đau lòng đấy.”

Vệ Thiện là viên minh châu trong lòng Vệ gia, trong cung chỉ có một nữ nhi là nàng. Vệ gia cũng chỉ có nàng là nhi nữ. Sau khi phụ thân qua đời, ca ca lại còn nhỏ, tước vị Phụ quốc công do thúc thúc kế tục. Nhưng đến bây giờ chưa từng muốn giữ cho riêng mình, khi xin lập Thế tử, lại muốn lập huynh trưởng của nàng, Vệ Bình, bỏ qua nhi tử của mình là Vệ Tu.

Vệ Thiện ăn hết thịt trên đĩa, ăn xong mới nói: “Đội thúc thúc trở về, muội sẽ về nhà ở mấy ngày.”

Trong phủ Phụ quốc công không có nữ chủ nhân, mẫu thân Vệ Thiện bị bệnh qua đời, khi Vệ Tu bảy tuổi, thăm thăm* Tổng Thị ngã bệnh qua đời, Vệ Kính Nghiêu không tái giá. Phủ Phụ quốc công đúng là phủ Quốc công, bên trong chỉ toàn Đại lão gia, hậu trạch trống rỗng, một nữ nhân quản lý cũng không có.

*thăm thăm: vợ của chú.

Thúc thúc thấy nàng gầy một chút đã lo lắng không yên, nếu ông biết cuối cùng nàng bị ép gả cho Dương Tư Triệu, không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Vệ Thiện uống một ngụm rượu, kiềm nén sự chua xót nơi đáy lòng.

Từ khi nàng sống lại luôn nghĩ, làm cách nào mới có thể khiến Vệ gia tránh được tai họa diệt vong này. Suy nghĩ liên tục mấy ngày, mang tất cả mọi chuyện xâu kết thành một chuỗi, mới biết mình đang đi trên lớp băng mỏng dày ba thước. Lúc ấy, nhìn ngoài mặt lại không thấy những chuyện nhỏ nhặt kia, nhưng chúng lại như vô số đóm lửa chờ gió nổi lên sẽ đốt sạch Vệ gia.

Mặc dù việc quan trọng nhất là chuyện Thái tử bị hại, nhưng những chi tiết nhỏ cũng không thể bỏ qua.

Tuy nàng biết việc Thái tử bị hại không tránh khỏi liên quan đến Dương gia, nhưng cuối cùng lại không có chứng cứ xác thực. Khi đó Thái tử xuất chinh, người đi theo chính là thúc thúc của nàng, Vệ Kính Nghiêu. Thái tử rơi xuống son cốc, thúc thúc nàng đu dây thừng xuống tìm, tìm mười mấy ngày cũng không ra. Lại có lời đồn đại nói rằng Vệ gia muốn phò trợ Tư hoàng tử do Vệ hoàng hậu thân sinh làm Thái tử, nên mới hạ độc thủ.

Cô cô nghe được tin dữ, khóc đến mức sưng nửa mù hai mắt, vậy mà còn phải gánh chịu ô danh này. Dương phi mặc bạch y quỳ gối trước thềm ngọc phân trần thay cô cô. Nói rằng lời đồn đại không có căn cứ, còn cùng với Dương Vân Việt cầu xin lập đích nhi tử của Hoàng hậu là Tần Thị làm Thái tử.

Mỗi việc nhớ lại đều đè nặng lòng nàng, đợi đến khi Tần Thị ăn bánh nghẹn chết, phu thê bọn họ đến cả sự ràng buộc cuối cùng cũng biến mất. Ngay cả ngôi vị Hoàng hậu, cô cô nàng cũng không muốn làm nữa, ba mươi năm nay chưa từng tin Phật, lại đi ăn chay niệm kinh.

Nếu Bích Vi ở đây, hai người còn có thể bàn bạc một phen.

Vệ Thiện dọn dẹp tâm trí, hỏi một câu nàng vẫn luôn muốn hỏi: “Muội nghe nói, Thái tử ca ca chiêu hàng Khương gia sao?”

Ngụy Nhân Kiệt cầm khăn lau lưỡi đao, sau đó cầm đao cắt một khối thịt bự, miệng thì uống rượu, uống được nửa bình lại nghe nàng hỏi, ngẩng đầu nói: “Tin tức của muội cũng nhanh nhạy thật.”

Thiên hạ khắp nơi dấy binh làm phản, Vệ gia tiên phong, sau đó Chính Nguyên để lại tự mình cầm quân, Khương gia cũng dấy binh tạo phản. Khương Viễn là người đọc sách đất Thục, còn thi đậu khoa cử tiền triều, đỗ hạng tú tài.

Thời đại xu thế đổi thay, tú tài cũng bị lôi kéo làm phản, ông hiểu chút binh pháp, trong nhà lại có của cải, chiếm đất Thục dễ thủ khó công, được người

ta gọi là Ân Đức tiền sinh, sau khi thế lực to lớn mới tự lập xưng vương.

Nếu Khương Viễn còn sống, mảnh đất kia rất khó công. Nhưng Khương Viễn đã chết, binh quyền của ông bị Đại tướng dưới trướng chiếm đoạt, còn giam cầm phu nhân và hài tử của Khương Viễn.

Khi Khương Viễn vô tình mở rộng địa bàn, đã giảm miễn lao dịch, đánh thuế rất ít. Ông vốn là tú tài, nên đều hậu đãi người đọc sách, lấy nhân đức trị đất Thục, uy danh rất cao. Khi chết đã không rõ lý do, nữ hài, nam ấu* và phu nhân còn gặp cảnh tù đầy.

*nam ấu: con trai còn nhỏ

Khi đó, Chính Nguyên đế còn muốn học theo Tam quốc, vẫn luôn thư từ qua lại với Khương Viễn, hai người còn từng liên thủ đánh bại quân đội tiền triều, ước định về sau hai nước cùng gần bó.

Đến khi Chính Nguyên đế đánh hạ một nửa giang sơn, nhìn chằm chằm vào đất Thục, tin tức Khương Viễn bỏ mình truyền đến. Như trời cao ban lộc, như cầm tú rơi trước cửa, có chuỗi kiếm sao không thuận tay cầm. Mượn danh phát binh vì bằng hữu, cố nhân, binh của Tần Hiến còn chưa đánh đến cổng thành, binh lính bên trong đã mở cổng nghênh đón.

Khương Viễn đã bị giết, phu nhân nhảy thành tự sát, chỉ còn sót lại một trai một gái còn nhỏ. Tần Hiến mới cho người giảng giải, ấu tử Khương gia lập tức dâng lên một bức hàng thư, quy phục Chính Nguyên đế.

Chính Nguyên đế vốn đã có ý đó, chính là dù không hàng cũng phải khuyên hấn hàng, nhưng Khương gia không chịu, binh đao mã loạn, đao kiếm vô tình. Kẻ tạo phản Khương gia bị giết, Chính Nguyên đế lập tức đón hai đứa trẻ trở về, ban cho một phong hào giữ thế diện không phải chuyện khó.

Nhưng Khương gia chịu xuống nước, còn hạ mình viết một phong thư chân tình, nhắc lại chuyện năm đó, kể thành tình cảm huynh đệ đậm sâu, gọi Chính Nguyên đế là thúc phụ, mong thúc phụ chăm sóc hậu sinh vãn bối*.

*hậu sinh vãn bối: con cháu sinh sau đẻ muộn.

Chính Nguyên đế vui mừng, người của Khương gia còn chưa đến kinh thành, đã phong ấu tử Khương gia là Thuận Nghĩa hầu.

Vệ Tu còn chưa mở miệng, tóm lại người trước mặt thảo luận chuyện Chính Nguyên đế thật sự không ổn, Ngụy Nhân Kiệt lại nói hết từ đầu đến cuối.

Những chuyện này Vệ Thiện đều biết, có một số việc là nàng hỏi thăm được, còn một số chuyện là sau này Bích Vi kể cho nàng nghe, Bích Vi chính là nữ nhi Khương gia muốn bảo vệ ấu đệ* kia, rốt cuộc nàng cũng sắp gặp lại nàng ấy.

*ấu đệ: em trai còn nhỏ

“Đúng là một hiệp nữ mà!” Vệ Thiện để đùa bỡn, nghe một lần nữa, vẫn khen như trước một tiếng. Nàng vừa dứt lời, Ngụy Nhân Tú mỉm cười: “Ca ca của ta cũng nói như vậy.” Vừa nói vừa nhìn Ngụy Nhân Kiệt, hần hểc nhanh Vệ Thiện một cái, nghiêng đầu, không chịu thừa nhận lời mình đã nói.

Vệ Thiện vốn là quý nữ nổi bật nhất chốn kinh kỳ, cho nên khi Bích Vi đến, lúc ấy nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng không thấy Bích Vi có chỗ nào đặc biệt, mà khiến Thái tử ca ca thích nàng như vậy.

Lúc ấy, Vệ Thiện đã biết cô cô muốn gả nàng cho Thái tử, thái độ của Chính Nguyên đế lại mập mờ, không gật đầu cũng không phủ nhận. Nàng liền cho rằng mình vốn nên gả cho Thái tử, tự nhiên trong lòng lại càng chán ghét Bích Vi. Đến khi Khương Bích Vi trở thành Trắc phi của Tần Dục, nàng lại càng căm ghét nàng ấy.

Một bên là đau lòng thay Thái tử ca ca, một phần lại tức giận vì nàng ấy không phản đối hôn sự. Nhưng ai có thể ngờ, là Bích Vi hiến thân dụ địch, báo thù thay Thái tử ca ca.

Đột nhiên, Vệ Thiện ngẩng đầu, con ngươi lấp lánh: “Chờ tỷ tỷ ấy vào cung, muội muốn kết nghĩa kim lan* với nàng.”

*kết nghĩa kim lan: kết tình chị em tốt

Vệ Tu và Ngụy Nhân Tú ngây người, còn Ngụy Nhân Kiệt thì bật cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thái hậu

Editor: Mai Tuyết Vân

Đời trước, Vệ Thiện biết Khương Bích Vi mười ba năm, gần như cũng không vừa mắt nàng ấy mười ba năm. Bắt đầu từ việc đồ kỵ Thái tử thích nàng về sau lại hận nàng bạc tình bạc nghĩa. Tình lang vừa mới chết, nàng lập tức buông hết quá khứ, tìm cảnh cao khác mà đậu, thật sự khiến người khác khinh thường. Về sau lại giam cầm Vệ Thiện, nhưng lại thành ra hợp ý của nàng, từng hận nàng ấy giờ nhiều trò thủ đoạn. Đến khi hai người thấu hiểu lẫn nhau, thì đã không còn sống an ổn được bao ngày.

Kiếp này quen biết lần nữa, nhất định phải đối xử với nàng ấy thật tốt.

Lời nói của Vệ Thiện khiến Vệ Tu buồn cười: “Muội còn chưa biết người xấu đẹp thế nào, đã gọi người ta là tỷ tỷ, nói không chừng còn nhỏ hơn muội đấy.”

Vệ Thiện nhất thời lờ lòi, lại sợ người khác nhìn ra sơ hở, bĩu môi nói: “Bất luận nàng ấy có nhỏ hơn muội hay không, muội đều gọi nàng ấy là tỷ tỷ.”

Vệ Tu càng lấy làm kỳ lạ, dù muội muội tốt tính đến đâu, cũng là lớn lên trong ngàn vạn sủng ái. Sao lại bất ngờ sùng bái một người chưa từng gặp mặt, hẳn cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng nghĩ nàng chỉ là một tiểu cô nương, nghĩ sao nói thế, thì không nói gì nữa. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khi bị bệnh chắc đã chịu cực không ít. Liên tục mình đi lật thịt dê nướng, cắt một cái đùi xuống.

Vệ Thiện không cần động tay, Vệ Tu đã xắt miếng thịt béo giòn ngon nhất cho nàng. Để không thiên vị bên nào, Vệ Tu cũng chia cho Ngụy Nhân Tú một phần. Dáng vẻ ăn uống của Ngụy Nhân Tú so với Vệ Thiện thì tao nhã hơn nhiều. Nàng thấy Vệ Thiện ăn thịt không hề cần miếng nhỏ giữ bộ dạng thực nữ gì. Vừa ăn lại vừa lên lút quan sát Vệ Tu.

Tâm tư Vệ Thiện còn đang nghĩ phải làm thế nào để xoay chuyển mọi chuyện, không để ý đến ánh mắt lên lút của Ngụy Nhân Tú dành cho Vệ Tu. Vệ Tu phát hiện mình bị nhìn, tuy Ngụy Nhân Tú có hai ca ca thô lỗ, nhưng riêng nàng khi sinh ra đã rất thanh tú. Bị nàng nhìn như thế, có chút đỏ mặt, dứt khoát ngồi nghiêng người, bàn luận chiến sự với Ngụy Nhân Kiệt.

Hai người đều là một bụng binh thư, Vệ Tu thì không cần phải nói, học rộng hiểu cao. Năm đó, Ngụy Khoan thua dưới tay Vệ Kính Vũ, không phải võ công không đủ giỏi, mà là thua ở mưu lược.

Cho nên dù ngoài miệng Ngụy Khoan mắng người Vệ gia gian xảo, nhưng lại bắt hai nhi tử của mình học binh thư. Chính ông lại không biết chữ, để nhi tử đọc cho mình nghe. Nghe xong vui vẻ thì vỗ một chưởng, khiến bàn đá trong phủ đều bay mất một góc. Nếu nhi tử buồn chán không muốn đọc, lại xách tạ đá đuổi theo bọn họ khắp phủ. Vì thế huynh đệ Ngụy Nhân Kiều và Ngụy Nhân Kiệt đều có thể đọc lâu lâu “Vũ Bị”, “Thực Ký” do Vệ Kính Vũ viết.

Hai người bọn họ nói miệng còn chưa đã, cầm que sắt nướng thịt vể lên đất. Sắp binh thế này, bày trận thế kia, một người có bao nhiêu quân, mỗi bên có bao nhiêu thành trì, nói không lại thì đánh nhau.

Ngụy Nhân Tú nhìn đến hoa mắt, từ nhỏ nàng đã từng thấy Đại ca và Nhị ca chơi trò này trong phủ. Không ngờ ra ngoài cũng có thể nhìn thấy, cảm thán: “Tỷ còn tưởng chỉ có mỗi nhà chúng ta là chơi như vậy chứ.”

Vừa nói đã cảm thấy không hợp, mặt ửng hồng, muốn giải thích vài câu với Vệ Thiện, càng gấp càng không nói nên lời, Vệ Thiện mỉm cười: “Bọn họ chơi trò của bọn họ, chúng ta chơi trò của chúng ta, tỷ dạy muội bắn tên được không?”

Ngụy Nhân Tú càng đỏ mặt: “Không phải tỷ không muốn dạy muội. Nhưng phụ thân tỷ đã nói, tỷ luyện tập không đúng cách, nên cũng không giỏi giang gì, nếu tỷ dạy muội chính là hại muội.”

Vệ Thiện đã từng học võ công, nhưng bản lĩnh lại kém cỏi, khi ấy nàng chỉ tập trung tinh thần nghĩ cách khiến Thái tử thích mình. Thấy hẳn thích Khương Bích Vi, cũng bất chúc học theo dáng vẻ của nàng ấy, khổ công rèn luyện cầm kỳ thi họa. Nhưng nàng không có thiên phú, dù học thế nào cũng không thể so với Khương Bích Vi.

Tần Hiến thích nữ tử thủy mị, Vệ Thiện không luyện võ, cũng không cười ngửa nữa, ép bản thân trở thành thực nữ. Đến bây giờ nghĩ lại, cuối cùng thì nàng thích Thái tử ở điểm nào, ngay cả nàng cũng không nhớ nổi. Tóm lại lúc đó trong lòng chỉ không muốn làm cô cô thất vọng mà thôi.

Sống lại một lần, không thể tự gò bó bản thân như thế, chút quyền cước mèo cào của nàng khi đó còn hù dọa được đám cung nữ thái giám ở tiểu Doanh Đài một phen. Bây giờ phải học cho thật tốt, đến lúc cần thiết đề chết Tần Dục mới không tổn sức.

Muốn học cười ngửa bắn cung không khó, nhưng nàng lại không gặp chuyện này. Trong lòng nàng chỉ muốn gặp lại Khương Bích Vi, cũng không nhớ khi nào nàng ấy đến Thượng Kinh. Chỉ biết rằng vì Thuận Nghĩa hầu còn nhỏ, nên tỷ đệ hai người cũng được nuôi dưỡng trong cung, Khương Bích Thành theo Tần Thị đọc sách.

Trong lòng Vệ Thiện có chút chờ mong, nếu Bích Vi cũng giống như nàng thì sao? Hai người chết trong biển lửa, nói không chừng khi nàng trở lại, Bích Vi cũng đã trở lại rồi.

Vệ Thiện nghĩ như thế, muốn trở về cầu xin cô cô một chút, phải làm mọi cách để Bích Vi ở cùng nàng mới được. Chỉ có mình nàng ở Thiên điện trong Đan Phương cung, Thiên điện lại là nơi rất lớn, treo thêm màn tơ trướng lụa, lại bày biện hoa lan thơm ngát. Còn phải chuẩn bị vải vóc, xiêm y, trà nước, Bích Vi thích nhất. Càng nghĩ càng hưng phấn, đây là chuyện đầu tiên khiến nàng vui vẻ kể từ khi sống lại đến nay.

Vệ Tu và Ngụy Nhân Kiệt đánh nhau một trận đều là lưỡng bại câu thương*, không ai thắng ai, lập tức chưa thỏa mãn lại mở đánh thêm trận nữa. Bên kia cung nhân đã trở lại, Vệ Thiện dẫn Ngụy Nhân Tú đi đánh đu thả diều.

*lường bại câu thương: hại người thiệt mình

Hai người đều mặc y phục cười ngửa, đi lại rất dễ dàng, tay cầm dây điều, bảo cung nhân chạy theo, hai con bướm xinh nhẹ nhàng bay lên trời. Dương Tư Triệu nhìn thấy Ngụy Nhân Kiệt và Vệ Tu, hai vị thần giữ cửa không đi theo Vệ Thiện. Lại trở mặt đi qua, trên tay cầm theo một con điều mẫu đơn muốn đưa cho Vệ Thiện.

Vệ Thiện không để ý đến hấn, nhìn thấy hai con điều bay cạnh nhau, dây điều càng dài càng dễ rồi, cung nhân cầm kéo trúc đến, Vệ Thiện cầm kéo trong tay. Ngẫm lại một lượt những chuyện lớn nhỏ Dương gia gây ra, nghĩ xong vươn tay cắt dây con điều, muốn mang những điều xấu xa đó thả trôi đi.

Dương Tư Triệu thấy nàng neho mắt nhìn về phía hấn, vừa định cười thì lại thấy nàng cắt dây điều. Nổi giận bốc đầu, muốn phát tay áo rời đi, nhưng lại nhìn thấy Vệ Thiện, mắt to trong suốt, môi đỏ như cánh đào, đoá Hồng mẫu đơn trên đầu điểm tô rực rỡ. Trong ánh mắt như che giấu ngọn lửa mãnh liệt, làm thế nào cũng không nổi giận được, đánh hạ thấp giọng: “Thiện Nhi, sao lúc này muội lại không đến? Lỡ mất cuộc vui nào nhiệt rồi.”

Cũng không cần biết Vệ Thiện có để ý đến hấn hay không, kể cho nàng nghe so thơ trên Ngọc đài thế nào, ném thẻ vào bình rượu ra sao. Toàn bộ cuộc so tài phân tranh ở đó đều nói với nàng: “Tề vương còn cho họa sĩ vẽ lại một bức, đáng tiếc muội không ở đó, bằng không nhất định muội sẽ...”

“Chúng ta cười ngửa đi.” Vệ Thiện cau mày, nàng biết những lời hấn muốn nói không phải là ý này. Bây giờ nàng đã hơn mười hai tuổi, nhưng Dương Tư Triệu đã nhìn nàng chằm chằm từ khi nàng mới tròn tám. Đến khi nàng gả và Dương gia, mới biết người của Dương gia, từ già đến trẻ đều yêu thích cái miệng này của hấn.

Tay nàng cầm roi ngựa, nghiêng răng, tên cầm thú Dương gia này không biết đã chà đạp bao nhiêu nữ tử rồi. Dù bây giờ chưa thể giết hấn, nhưng nhất định phải tìm cơ hội đánh hấn một trận mới được.

Vệ Thiện biết rõ tật xấu của Dương Tư Triệu, cũng không gấp gáp, âm thầm ghi nợ trong lòng. Nàng và Ngụy Nhân Tú cười ngửa đến nơi đông người, đi dạo Lâm Uyển hết một vòng. Sau khi trở lại rừng hoa, Vệ Tu và Ngụy Nhân Kiệt còn chưa đánh trận xong, đánh từ lúc chiến đánh sang thủy chiến.

Cuối cùng Vệ Tu cũng thắng một trận, Ngụy Nhân Kiệt không phục, ước hẹn lần tới lấy công vụ ra so. Hai người rảnh rồi chụm đầu một chỗ, đều là con cháu nhà đại quan, lại cùng nhau lẩn lộn gây gỗ trong cấm vệ quân.

Thấy trời không còn sớm, cung nhân rồi rút thúc giục bọn họ về thành, Vệ Thiện tìm cô cô. Tần Thị đang ngủ say trong lòng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào mấp míp, Vương Trung đang bám lại: “Tứ điện hạ bắt được thỏ, vốn là muốn tặng cho bệ hạ. Không ngờ con thỏ lại mang thai, Tứ điện hạ lập tức thả nó đi, bệ hạ rất vui mừng.”

Tần Thị còn nhỏ, chân lại ngắn, cũng không bắn được tên, sao hấn bắt được thỏ chứ. Chắc là cung nữ, thái giám muốn dỗ hấn vui vẻ mới bắt giúp Tần Thị, nhưng hấn biết con thỏ mang thai mà thả đi là thật.

Theo bên Chính Nguyên để có rất nhiều thần tử, thái giám có chuyện tốt như vậy, đương nhiên phải bẩm báo lên để lĩnh thưởng, miệng nói Tứ hoàng tử có lòng bác ái nhân hậu, khiến Chính Nguyên để vui vẻ không thôi.

Vệ Kính Dung nghe xong cũng cười, xoa đầu nhi tử một cái: “Làm phiền Vương công công rồi, thật khổ cực cho Vương công công.”

Tần Thị chạy chơi một ngày đã mệt, lúc này ngủ say không biết trời đất là gì. Vệ Kính Dung đưa mắt ra hiệu, liền có cung nhân thưởng bạc, Vệ Thiện ngồi bên cạnh nàng, nắm bàn tay nhỏ bé của Tần Thị, bóp thế nào cũng không tỉnh. Tựa đầu vào bả vai Vệ Kính Dung, khẽ hỏi: “Cô cô, có phải tổ mẫu sắp về rồi không?” Tần Thị học theo Vệ Thiện gọi Chính Nguyên để là cô phụ, Vệ Thiện học theo Tần Thị gọi Triệu thái hậu là tổ mẫu*.

*tổ mẫu: bà nội

Triệu thái hậu về thăm quê cũ, không phú quý không hồi hương, cũng không phải dạng áo gấm đi đêm* gì. Khi đi không chỉ phô trương, mà còn phải góp tiền xây chùa đắp tượng, quỳ vàng bạc cho ngôi chùa năm đó che chở mẫu tử hai người họ.

Vệ Kính Dung không ngờ hôm nay lại vui như vậy, nhi tử khiến nàng nở mày nở mặt trước mọi người. Vừa nghe thấy Vệ Thiện nhắc đến Triệu thái hậu, mặc dù ý cười còn đó, nhưng giọng điệu đã nhẹ đi: “Sao lại nhắc đến tổ mẫu rồi?”

Chính Nguyên để mồ côi từ khi còn trong bụng mẹ, Tần gia trước giờ luôn nghèo khổ, trong nhà chỉ có một gian nhà rách nát, vài ba phần đất đai. Triệu thái hậu dựa vào ba phần đất ấy mà nuôi nhi tử lớn khôn, dù nhà nghèo đến thế vẫn làm một quả phụ. Năm xưa Chính Nguyên để hay lang thang, ba mươi tuổi mới làm lính, vừa bước qua cửa được Vệ gia thu nhận.

Làm lính vừa có lương bổng, vừa có tương lai, Chính Nguyên để lại chịu khó vươn lên. Trong một năm từ binh sĩ thấp nhất trở thành cận vệ, còn đi theo Vệ Kính Vũ học chữ, sau đó ở bên cạnh ông học binh thư.

Khi Chính Nguyên để vừa có chỗ đứng, Triệu thái hậu đã lập tức cưới nương tử cho hấn, vừa qua cửa đã mang thai. Ba mươi một tuổi mới có nhi tử đầu tiên, thế tử của hấn vì khó sinh mà qua đời.

Khi đó tổ phụ của Vệ gia, Vệ Bích lại rất thích người trẻ tuổi này, nói hấn có tương lai. Vừa khéo, trượng phu đính hôn với Vệ Kính Dung thừa thiếu thời đã chết nơi sa trường. Lúc ấy nàng mới mười lăm, liền bị phụ thân đứng ra làm chủ, gả nàng cho Chính Nguyên để tái giá.

Bấy giờ, trong tay Chính Nguyên để đã thống lĩnh năm nghìn binh sĩ của Vệ gia, hấn cưới Vệ Kính Dung cũng coi như là trèo cao. Nhưng Triệu thái hậu

lại không nghĩ như vậy, muốn sắm vai bà* cho đến nơi đến chốn.

*bà bà: mẹ chồng

Vệ Kính Dung còn trẻ tuổi, nhưng khi vào cửa lại không chấp nhặt so đo với bà ta. Khi ấy Tần Hiền đã hơn ba tuổi, còn bò lổn ngổn dưới đất đầy bùn như cún con. Triệu thái hậu chỉ có một bảo bối tôn tử* này, hoàn toàn không dạy dỗ nghiêm chỉnh. Vệ Kính Dung đành bế đứa trẻ đến bên cạnh, dạy hấn đi đứng thế nào, ăn nói ra sao, dạy hấn vỗ lòng, dạy hấn viết chữ.

*tôn tử: cháu nội

Tập viết chữ đúng là không phải việc gì dễ dàng, Tần Hiền bướng bỉnh, Vệ Kính Dung liền cầm gậy trúc nhỏ đánh vào tay hấn. Triệu thái hậu vừa khóc vừa náo loạn, đợi Chính Nguyên để trở về rồi mách lại. Nhưng Chính Nguyên để nhìn nhi tử sạch sẽ, nuôi đến mức trắng trẻo mập mạp, mở miệng chữ nghĩa tuôn như mưa, còn có thể đọc vài câu binh pháp. Liền khuyên mẫu thân giao chuyện chăm sóc, quản giáo hải tử cho thế tử của mình.

Chuyện này như tát vào mặt Triệu thái hậu, giữa mẹ chồng nàng dâu, không chỉ sang hèn khác biệt là một. Mà còn bất hòa trong cách dỗ con cháu là hai, mâu thuẫn càng ngày càng sâu.

Dù Vệ gia không tạo phản thì cũng là đại phú hào một phương, trong nhà nô bộc nha hoàn hầu hạ. Muốn Vệ Kính Dung kính cẩn với một thôn phụ, là chuyện không thể. Huống chi Triệu thái hậu còn thông đồng với Dương gia làm nhiều chuyện như thế.

Dương gia có được ân sủng lâu như thế, hóa ra đã từng là hàng xóm của Tần gia. Khi phụ thân của Chính Nguyên để chết, trong nhà nghèo đến mức không đủ tiền chôn cất, cũng là Dương lão gia cầm vài bộ xiêm y đến, quần xác lại.

Triệu thái hậu vẫn luôn nhớ đến ơn nghĩa chôn cất này, khi Chính Nguyên để nằm trong tay hai vạ binh mã. Mối ân tình của Dương gia và Dương Vân Việt lại ném lên người Chính Nguyên để.

Lòng dạ Đế vương luôn khó lường, khi nghèo hèn thường ngấm lại những ân tình của Vệ gia. Khi làm Đế vương rồi lại thay đổi, hai nhà Dương, Vệ, hấn đương nhiên càng chú ý đến người kẻ cạnh mình, một tay cất nhắc Dương gia.

Vệ Thiện thở dài trong lòng, ngoài miệng lại khuyên: “Sắp đến tiệc mừng thọ tổ mẫu, không bằng cô cô làm tổ mẫu vui vẻ một chút. Tổ mẫu vui vẻ, cô phụ cũng sẽ vui vẻ.” Không chỉ muốn quyền tiền bạc, mà còn phải loan truyền chuyện này khắp thiên hạ đều biết.

Vệ Kính Dung nhớ đến dáng vẻ của Chính Nguyên để sáng nay, gật đầu một cái: “Được, đều theo ý con.”

Vệ Thiện nghĩ, chắc bây giờ Triệu thái hậu đang muốn mang một đồng cháu chất, họ hàng xa lắc xa lơ về cung, thì lập tức thấy đau đầu thay cô cô.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Công chúa

Editor: Mai Tuyết Vân

Xe ngựa tấp nập rời khỏi Lâm Uyển trở về hoàng thành, quay lại hoàng thành vừa lúc đèn lên. Đêm nay Chính Nguyên để ngủ lại Đan Phượng cung, cả ngày chưa ăn gì vào bụng, ban đêm lại sai Quang Lộc Tự làm chút cháo. Để hậu hai người ngồi đối diện, bàn bạc chút chuyện nhi tử đại thắng hồi triều.

Chén cháo nhỏ được mang đến trước mặt Tần Thị và Vệ Thiện, vừa mức lên đã thấy táo đỏ, hạch nhân, hạt vừng, cả thấy mười mấy loại. Đậu bỏ vỏ lấy hạt, ngâm nước suốt đêm, rồi mang đi nghiền nhỏ nấu thành cháo. Nói là cháo nhưng lại giống canh hơn, Tần Thị ăn một chén chưa đủ lại ăn thêm chén nữa.

Chính Nguyên để không ăn cháo, hấn muốn ăn thịt, phải no bụng trước rồi mới ăn thứ khác được. Cháo được đưa lên cùng với thịt cừu xào, thịt dê nướng, canh gà bát bảo. Lại thêm một phần thịt cừu xào nữa, quấn vào trong bánh, cắn một lần hết nửa cái, ăn một mạch bảy, tám cái.

Tần Thị thấy hấn ăn ngon mắt, há miệng cũng muốn ăn, Chính Nguyên để lập tức cho hấn ăn hai cái, càng nhìn càng thấy mấy nhi tử đều rất giỏi. Từ Thái tử đến Tấn vương, ai cũng văn võ song toàn, mọi người đều phải công nhận tài năng, nhưng khi nhìn đến Tần Dục thì lại kém hơn rất nhiều.

Vệ Kính Dung tháo nhẫn trên tay xuống, cuốn bánh giúp hấn, liếc mắt nhìn Vệ Thiện, cười nói: “Sáng sớm, thiếp nói muốn quyền vàng dát tượng Phật tổ, là muốn tăng thêm công đức cho nhi tử. Chi bằng vừa để chúc thọ mẫu hậu, vừa đưa cả hai đứa nhỏ này theo.”

Chính Nguyên để có chút kinh ngạc, nhưng làm mẫu hậu vui vẻ là chuyện tốt, Vệ Kính Dung lại nói: “Thiếp định làm chút chuyện công đức, vừa khéo lại là sinh thần của mẫu hậu. Quyền vàng bạc cho chùa chiền Phật tổ, cũng phải ban chút lộc cho dân chúng.”

Vệ Thiện chưa từng nói điều này, nàng nâng chén cháo, chỉ nghe thấy cô cô nói: “Quảng Ninh Môn vốn là chỗ cứu tế người khổ nạn, còn là nơi tá túc

của lũ trẻ mồ côi. Mấy năm nay đồ nát hoang tàn, bây giờ cho tu sửa, mùa đông phát cháo, mùa hè phát trà, đây cũng coi là làm chuyện công đức.” Đầu tiên nàng nhắc đến chuyện nhỏ, sau đó mới nói đến việc lớn: “Sau hơn mười mấy năm, đây là lần đầu tiên nước ta mở lại Thái Học phủ, Quốc Tử Giám. Giám sinh khi mới vào có chút tiền bạc, lương thực, cũng phải lo lắng cho thể diện, không bằng phát thêm một phần nữa.”

Nhiều năm liên tục chinh chiến, khoa cử tiền triều từ lâu đã không còn ai dự thi, sau đó lại bỏ hẳn thi cử. Lành tị các nơi dùng người, chỉ nhìn vào tài năng mà chọn. Bây giờ thiên hạ đã định, phương pháp chọn hiền tài có chút bất đồng, đám người Viên Lễ Hiền, Hồ Thành Ngọc muốn tổ chức tân khảo, còn đang chuẩn bị tiến hành.

Lúc này, phu thê hai người còn có thể bàn bạc chính sự, Chính Nguyên đế còn chưa dùng đến giọng điệu nữ nhân không thể tham gia quốc sự. Nghe thê tử nói thế, còn cười một tiếng: “Nàng đã nghe qua tấu chương của Viên Lễ Hiền rồi à?”

“Thiếp phận là nữ nhân, chỉ thấy được chút chuyện nhỏ, nghe một hai câu vật vãnh mà thôi.” Vệ Kính Dung đưa cuốn bánh trong tay cho phu quân.

Chính Nguyên đế nhận lấy lại cắn một miếng, vừa nhai vừa gât đầu: “Nàng nói rất đúng, sáng mai ta sẽ chuẩn tấu cho Viên Lễ Hiền.”

Vệ Kính Dung không nói nữa, chỉ hỏi nhi tử đã đến đâu, còn đi bao nhiêu ngày mới hồi kinh. Chính Nguyên đế vui mừng nhất là hai nhi tử của mình, vừa anh dũng vừa thiện chiến, mỗi khi có tin chiến thắng nhất định sẽ đến báo cho thê tử. Nhưng điều khiến hắn vui nhất không phải việc Thái tử chiếm được đất Thục, chiêu hàng Khương gia, mà là Tần vương đánh bại Vân Châu, lấy về được kim ấn tiền triều.

Vệ Thiện biết bên trong không có ngọc tỷ truyền quốc, đến khi Chính Nguyên đế qua đời ngọc tỷ còn chưa tìm được, không biết đã thất lạc đến nơi nào. Khi Tần Dục lên ngôi, ý chỉ đầu tiên chính là phái người đi tìm, muốn lưu tên sử sách.

Cuối cùng vẫn không tìm thấy, Tần gia không có ngọc tỷ, Chính Nguyên đế tìm khắp nơi không có đành phải chế tạo một ngọc tỷ cho mình. Nhưng Tần Dục lại nhớ mãi không quên, tại vị bảy tám năm chưa lúc nào ngừng thưởng vàng, phái người đi tìm ngọc tỷ truyền quốc dường như chỉ có trong truyền thuyết kia.

Phu thê hai người họ nói xong chuyện bây giờ, lại nhắc về chuyện xưa, Chính Nguyên đế nhớ đến lúc thê tử khi ở Nghiệp Châu vẫn luôn hầu hạ mẫu hậu, nuôi dạy nhi tử. Đúng là càng vất vả, công cao càng lớn, càng nói càng dịu dàng tình cảm. Vệ Thiện ngáp một cái, vội gọi Tần Thị, đưa hắn cùng ra ngoài.

Tần Thị đi theo ngắm Thiên điện, lại nằm trên giường của Vệ Thiện, lăn lộn chơi đùa một lúc. Nhớ đến chuyện bắt thỏ con, nói cho Vệ Thiện nghe chỉ cần một con thỏ trắng, Vệ Thiện đồng ý sẽ bắt hai con cho Tần Thị nuôi. Lại đọc hai câu thi từ ru Tần Thị, hắn đã mệt mỏi từ sớm, mắt nhắm mắt mở một lát thì ngủ mất.

Tổ Tranh đã sớm chuẩn bị nước nóng, xông hương trong phòng, thả cánh hoa vào nước tắm. Vệ Thiện ngâm mình trong làn nước ấm áp, Tổ Tranh gọi đầu cho nàng, còn Băng Thiêm thì kỳ cọ chân tay, không bỏ qua chỗ nào trên người. Vệ Thiện không nói gì, chỉ lặng lẽ dưỡng sức.

Đời trước Vệ Thiện giống hệt như trong suy nghĩ của đám cung nhân kia, là viên ngọc quý nâng trên tay còn sợ vỡ, mang nghìn vạn sủng ái mà lớn lên. Vệ gia có tiền có quyền, có binh có mã, Vệ gia chính là cây đại thụ, là chỗ dựa vững chắc nhất của nàng.

Nàng chưa bao giờ lo lắng điều gì, nửa đời trước chuyện phiền não chỉ có hôm nay mặc xiêm y gì, mang trang sức nào. Việc lớn nhất không hài lòng chính là chuyện Thái tử không thích nàng.

Chuyện tiền triều nàng cũng có nghe qua, nhưng nghe tai này, lại lọt qua tai kia, không để trong lòng. Vài việc có thể làm lại, nhưng có một số chuyện muốn làm lại cũng không được. Một mình nàng ở đây không thể bày mưu tính kế, lo toan mọi việc, một bước chắc một bước là không đủ. Nếu có thể đi một bước nhìn trước mười bước mới thật sự an tâm.

Nếu không nghĩ ra, vậy nghe nhiều nhìn lâu sẽ được, Vệ Thiện cắn môi, dặn dò Tổ Tranh: “Sáng mai, người tìm cho ta một tiểu thái giám biết chữ. Chép lại tấu chương của Viên Lễ Hiền thành một bản, mang đến cho ta xem một chút.”

Tổ Tranh chớp mắt vài cái, không biết vì sao Quận chúa lại cảm thấy hứng thú với việc này, cũng không phải chuyện khó gì: “Vâng, Quận chúa còn muốn gì nữa không. Hay là gọi Tiểu Thuận Tử đi thu thập vài thoại bản để Quận chúa giải sầu?”

Vệ Thiện nhớ bên cạnh mình có một thái giám biết chữ, nhưng lại không nhớ rõ tên gì. Nội quan còn nhiều hơn cung nữ, lại mặc áo xám rất khó phân biệt, Vệ Thiện nhớ đến chủ ý muốn đánh Dương Tư Triệu một trận: “Ngày mai người đi gọi Tiểu Thuận Tử đến đây, ta có chuyện muốn hắn làm.”

Chuyện này phải mau chóng tiến hành, không thể đợi Thái hậu trở về. Vệ Thiện nằm trong thùng tắm, Tổ Tranh cầm khăn mềm chà lưng cho nàng. Khen nàng da thịt trong suốt, tóc đen suôn mượt, chỉ nghe Vệ Thiện nói: “Sáng mai, người đi tìm hắc sa*, tìm thêm vài cuốn kinh Phật, ta muốn thêu kinh Phật dâng tổ mẫu.”

*hắc sa: lụa đen

Ấn tượng của Vệ Thiện đối với Triệu thái hậu rất sâu, Thái tử bỏ mình, Triệu thái hậu liên bệnh không dậy nổi. Lại còn nghe nhiều lời xúi giục của Dương gia và Triệu gia, nhận định Hoàng hậu mới là người hại chết Đại tôn tử của bà ta. Khi Chính Nguyên đế đến trò chuyện, nói không ít lời dèm pha, bà ta bệnh nặng hồ đồ, lúc đó lời bà ta nói Chính Nguyên đế cũng không tin.

Đợi đến khi hiểm khích phu thê ngày càng sâu, đều mang những điều này ra để chỉ trích cô cô đầu tiên. Vệ Thiện nhắc lại chuyện xưa, trong lòng cũng tự hiểu, Vệ gia suy vong hoàn toàn không phải không có lý do. Ý trời đã định, mọi việc chỉ là thêm dầu vào lửa mà thôi.

Lệnh sau còn kỳ quái hơn lệnh trước, Quận chúa tránh Thái hậu còn không kịp, sao nay lại muốn thân cận. Tổ Tranh không biết nàng đang muốn làm gì, chỉ còn cách cúi đầu thưa vâng. Tóm lại cũng là chơi đùa, không chơi bàn đu, đá cầu, bây giờ lại đổi cách chơi mới rồi.

Vệ Thiện cảm thấy trên đầu mình lúc nào cũng treo một thanh kiếm bén, chỉ cần nhất thời sơ ý sẽ rớt xuống ngay. Những chuyện này khi ở tiểu Doanh Đài nàng đã từng nghĩ qua, nhưng lúc đó tình thế hết sức nguy hiểm, chỉ lúc này mới có thể suy nghĩ thấu đáo.

Trước khi ngủ còn suy nghĩ không yên, ban đêm lại gặp ác mộng, mơ thấy lửa cháy đến nơi, nàng kéo theo Bích Vi muốn chạy. Nhưng làm thế nào cũng không kéo được nàng ấy, thân thể càng ngày càng nặng, gấp đến độ hét lên.

Vệ Thiện gặp ác mộng nên tỉnh giấc, mắt vừa mở ra đã thấy Tần Thị ngủ sai tư thế, cả hai chân đều dè lên ngực nàng. Trầm Hương chống tay đỡ đầu, ngủ gà ngủ gật ngoài trường.

Nàng kéo Tần Thị về gối, Tần Thị còn dang hai tay, lật người lại ngủ, mắt Vệ Thiện như phát sáng. Tần Hiền là Thái tử, là tôn tử*, Tần Thị cũng là tôn tử, mang theo hấn đến gõ cửa Thái hậu. Bà ta nhìn thấy nàng là người của Vệ gia lòng sẽ khó chịu, nhưng Tần Thị lại là tôn tử ruột của bà ấy.

*tôn tử: cháu nội

Nàng cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt béo mập của Tần Thị, Tần Thị ngáy nhỏ, Vệ Thiện cầm lấy tay của thằng bé, để vào trong chăn rồi dèm kỹ.

Ngày thứ hai, Vệ Thiện dậy thật sớm, Tổ Tranh chải đầu cho nàng, Trầm Hương gọi Tiểu Thuận Từ đến. Hấn quỳ gối ngoài rèm, Vệ Thiện bảo Băng Thiềm vén rèm lên, nhìn đáng vẻ lạnh lợi của Tiểu Thuận Từ, dặn dò hấn: “Người chép lại một bản tấu chương của Viên Lễ Hiền. Rồi tìm Kim Ngô Vệ hỏi thử khi nào Nhị ca ta nhậm chức, Dương Tư Triệu nhậm chức ở đâu. Sao bản tấu thì không cần giấu giếm, còn chuyện khác thì đừng để người khác biết.”

Tiểu Thuận Từ lui ra ngoài, Tổ Tranh và Băng Thiềm nhìn nhau, cuối cùng Tổ Tranh mới lớn gan hỏi trước: “Quận chúa, vì sao người lại muốn làm vậy?” Sao bản tấu còn chưa đủ lạ, Quận chúa vẫn luôn không thích Dương Tư Triệu, sao lại cố tình hỏi về hấn chứ.

Nếu Vệ Thiện còn không nói, sợ Tổ Tranh sẽ đi bẩm báo cô cô, vì vậy nàng mỉm cười: “Hôm qua, hấn đắc tội với ta, ta muốn tìm cách trừ hấn một lần. Các người cũng không cần để ý, không được nói cho cô cô biết.”

Cái gì có thể báo, cái gì không nên báo, cũng phải từ từ dạy cho họ biết, những người được việc nàng thường dùng, lúc này còn chưa đến bên cạnh nàng. Xem như mấy người Tổ Tranh là bạn chơi thưở bé, để bên cạnh nàng, chính là muốn dỗ nàng vui vẻ, khó trách có lúc dùng không được. Lời nàng nói cũng không chịu chú tâm nghe, không có uy nghiêm, cuối cùng luôn bám lại với cô cô.

Lạc Quỳnh bụng mâm đến, nói là nương nương vừa ban thưởng, mở ra nhìn là y phục mới, chính là kiểu váy mỏng thắt eo. Hôm qua nàng thuận miệng nói thích một cái, hôm nay lại đưa đến trước mặt nàng.

Vệ Thiện nhất thời hứng thú, thay váy mới, lại trang điểm nhẹ nhàng, đeo thêm một cặp vòng ngọc, buộc tóc kiểu nha đầu, rồi dẫn theo Tần Thị còn đang buồn ngủ đến chính điện thỉnh an.

Nghe Vệ Kính Dung đang chuẩn bị lễ nghi đón tiếp Thái hậu trở lại, hơn nửa năm Triệu thái hậu mới trở về. Bố trí thêm chút mền gối, trường tơ trong điện Xuân Huy, còn những cái khác thì thôi, Vệ Kính Dung lại nói: “Rau quả trong điện đều gieo hạt đúng mùa chứ?”

Triệu thái hậu vẫn không từ bỏ thói quen cũ, đến đâu cũng muốn cây ruộng trồng trọt. Trước lúc đi còn có ý dặn dò, muốn mảnh đất này được chăm sóc tốt, khi nào trở lại sẽ ngắm nhìn.

Chính Nguyên để biết mẫu hậu mình có thói quen này, cười ha hả, ăn xong một chén canh thì nói: “Làm sao bằng vị của mẫu hậu làm, cháo gà, canh vịt còn kém xa.”

Vệ Thiện không cho là đúng, cũng chỉ là lúc nghèo ăn cái gì cũng ngon. Lúc này bụng đầy mỡ, dù có gan rỗng, thịt phụng cũng sẽ không ngon. May mắn tiểu Doanh Đài nằm trong một hồ nước, bên trong có nuôi cá, có cá là có thịt để ăn. Cái khác Vệ Thiện không dám chắc, nhưng riêng việc bắt cá nấu ăn chỉ sợ không ai qua được nàng.

Nàng đưa mắt nhìn Tổ Tranh, Tổ Tranh còn chưa kịp hiểu ý, thì Trầm Hương đã đón ý, mỉm cười: “Tối qua, Quận chúa đã vội vàng dặn dò chúng nô tỳ, phải tìm hắc sa, kinh phạt. Muốn tự tay thêu kinh phạt dâng tặng Thái hậu nương nương đấy ạ.”

Khoe công đòi thưởng tất nhiên phải nói trước mặt Chính Nguyên để, Triệu thái hậu dù nghèo cũng không tái giá, ngược lại còn nuôi nhi tử lớn khôn, phần ân tình này đúng là không có cái gì sánh bằng đâu.

Quả nhiên Chính Nguyên để nghe xong bật cười, nhìn Vệ Thiện một cái: “Đúng là hôm qua vừa được thưởng, nay lại đổi biện pháp đòi thưởng rồi, nói xem con muốn cái gì nào?”

Một lỗ kim trên hắc sa còn chưa có, nhưng Vệ Thiện đã không chút khách sáo nói: “Hôm qua, con nghe ca ca và Ngụy Nhân Kiệt nói chuyện, vừa bàn chiến sự vừa bàn thể sự. Nhưng một chữ con lại không hiểu, sợ bị người ta cười nhạo, con cũng muốn đi đọc sách.”

Mặc dù giọng điệu của Ngụy Nhân Kiệt nóng nảy nhưng lại có ý tốt, Vệ Thiện còn tán thưởng hấn, khiến Chính Nguyên để có ấn tượng, sau này phân công vụ, cất nhắc hấn mới tốt.

Tiền triều có trăm vạn quyển sách, chuyên để ở thư viện Lang Huyền bên ngoài hoàng cung. Tuy bỏ hoang nhiều năm, nhưng hai năm trước đã bắt tay tu sửa từ từ. Đưa sách ra ngoài phơi nắng, sách phơi bày đầy trước thư viện, chuột cắn một ấn còn nắm mốc, khiến đám văn thần thờ dài. Khi Viên Lễ Hiền dâng tấu, việc đầu tiên nhắc đến là chuyện này.

Chính Nguyên đế ba mươi tuổi mới bắt đầu đi học, chính là theo Vệ Kính Vũ viết chữ, ngay cả cách viết của Vệ Kính Vũ cũng học theo. Vệ Thiện là nữ nhi ruột thịt của Vệ Kính Vũ, nghe nàng nói như thế, cũng cảm thán: “Được, ta sẽ bảo Vương Trung cho con một tấm Kim ngư, con muốn đi đâu thì đến chỗ đó.”

Thư viện Lang Huyền nằm ngoài cung điện, Kim ngư phát cho quan viên, có được tấm Ngư phù này mới có thể ra vào hoàng cung. Vệ Thiện mừng rỡ, sau này nàng có thể mượn cơ đến thư viện để về nhà rồi, vừa cười vừa ôm lấy cánh tay của Chính Nguyên đế: “Con không cầu một bụng kinh thư, chỉ cần bằng một góc phụ thân, như vậy là đủ rồi.”

Chính Nguyên đế thờ dài, xoa đầu Vệ Thiện, lại nhớ đến Vệ Kính Vũ, không nói gì nữa, đợi khi hạ triều Vương Trung đã tới chúc mừng, nói rằng bệ hạ đã truyền ý chỉ, phong Vệ Thiện làm Vĩnh An công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hạ được

Editor: Mai Tuyết Vân

Kiếp trước, phong hiệu của nàng trước khi xuất giá cũng là Vĩnh An. Khi đó Vệ gia đã sụp đổ, Vệ Thiện từng suy đoán, có lẽ Chính Nguyên đế trên giường bệnh, cuối cùng cũng có chút hối hận.

Không ngờ, Chính Nguyên đế lại đột nhiên ban phong hào này cho nàng. Ý nghĩa của nó lúc này với khi trước xuất giá lại không giống nhau, Vệ Kính Dung đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại than thở: “Đều là ân đức của phụ thân con.”

Đời trước, Vệ Thiện sống cùng Chính Nguyên đế mấy năm, sau này cô cô mất thánh tâm. Lúc ấy, Vệ gia trên triều cũng từng bước gian nan. Nàng ở trước mặt Chính Nguyên đế đương nhiên phải cẩn thận, một câu cũng không dám nói nhiều, một đường không dám bước quá. Chỉ sợ chọc giận đến hấn, lại liên lụy khiến cô cô chịu uất ức.

Ngay từ đầu nàng đã không cần, sau đó lại không dám cần, không ngờ một tấm Ngư phù nhẹ nhàng đưa đến tay. Thế mới biết Vệ Thiện đã luôn xem nhẹ phân lượng của phụ thân trong lòng Chính Nguyên đế.

Quần lấy cô cô hỏi chút chuyện năm xưa, Vệ Thiện chưa từng nhắc đến phụ thân mình. Khi còn bé đã từng hỏi, nhưng mỗi lần hỏi, cô cô và thúc thúc đều đỏ mắt. Thúc thúc lập tức sùng ái nàng gấp bội, muốn cái gì thì được cái đó. Cô cô lại trầm nghe ngàn thuận, chỉ sợ nàng không vừa ý mà thôi.

Vì thế Vệ Thiện không hỏi nữa, sợ khiến người thân đau lòng. Lúc này, không thể không hỏi, quả nhiên Vệ Kính Dung đỏ mắt, cầm tay nàng dịu dàng nói: “Con ngày thường, so với ca ca con, càng giống phụ thân con hơn, càng gầy càng giống.”

Nữ nhi thường giống phụ thân, Vệ Thiện từng nhìn qua bức họa phụ thân, trong Từ đường có thờ phụng bức họa của phụ mẫu. Nàng đều không nhớ rõ dung mạo hai người, ca ca chỉ nhớ được một chút, cũng không nhớ rõ. Chỉ nói mẫu thân thật sự rất đẹp, phụ thân và người trên bức họa giống hệt nhau, không giống một võ tướng, mà như một văn nhân.

Kinh thư, họa bút của Vệ Kính Vũ rất nhiều, những thơ phú kia vẫn còn cất giữ trong nhà. “Thực Ký” và “Vũ Lược” hai bản binh thư này, vào năm ông hai mươi tuổi đã tập hợp các kinh nghiệm của tổ tiên truyền lại, cộng thêm kiến giải và thực tiễn của mình mà viết lên. Mười năm lại viết một quyển, hai quyển sách này chính là bài học vỡ lòng của con cháu Vệ gia.

Nói là tổ phụ xem trọng Chính Nguyên đế, nhưng người đầu tiên biết Chính Nguyên đế lại chính là phụ thân của nàng, Vệ Kính Vũ. Dạy hấn viết chữ, dạy hấn binh pháp, đối đãi với hấn không khác gì với đệ đệ ruột thịt, Vệ Kính Nghiêu. Nếu không có ông ấy, cũng sẽ không có Chính Nguyên đế bây giờ rồi.

Hai người cách nhau mười tuổi, khi Chính Nguyên đế vừa mới học chữ, Vệ Kính Vũ đã nắm binh quyền trong tay. Đáng tiếc lại qua đời sớm, nếu như ông còn sống, sau này Vệ gia đâu đến nỗi chịu cảnh vạn kiếp bất phục.

Vệ Thiện nghe xong chuyện cũ, Vương Trung cũng đưa Kim ngư phù đến. Lúc này đã sửa lại xưng hô, gọi Vệ Thiện là Công chúa. Đã là Công chúa thì có quyền được chọn cung thất để ở, Vương Trung cẩn thận mọi chuyện, Vệ Kính Dung vừa hỏi, hấn đã chấp tay cười híp cả mắt: “Phải xem Công chúa thích nơi nào ạ.”

Chính Nguyên đế không có Công chúa, nhi tử chỉ có vài người, hậu cung lại chẳng có mấy phi tần. Thứ nhiều nhất là chỗ ở, những đình các của tiền triều sửa lại đều đã có người, còn lại dường như mọi nơi đều trống. Vệ Thiện được phong là Công chúa, trước khi xuất giá sẽ ở lại trong cung, tất nhiên đều

cho nàng chọn rồi.

“Ban cung tiền triều phân thế nào?” Công chúa ngoại trừ được hưởng thực ấp bên ngoài, bên cạnh còn phải có quan điều phối. Người nàng có thể sử dụng rất nhiều, làm một chân chạy việc hỏi thăm là chuyện nhỏ, bao giờ cũng được việc.

Chính Nguyên để quá ưu ái nàng như vậy, Vệ Thiện càng không thể tùy hứng làm bậy. Hỏi Vương Trung, Vương Trung liền cười: “Công chúa tiền triều luôn ở Phụng Dương Các, chỗ đó còn đang sửa chữa. Còn vài nơi tốt nữa, Công chúa cứ chọn lấy một.”

Lúc đầu, Phụng Dương Các có mười một vị công chúa, đều là nữ nhi của Phế đế tiền triều. Ngày thành bị phá, trong số những công chúa này, có người thì chết, có người thì sống không bằng chết. Từ đó, Phụng Dương Các vẫn luôn đóng cửa bỏ hoang.

Vương Trung liền tiếp đọc tên cung điện lên, trong hoàng thành còn rất nhiều nơi hoang tàn chưa tu sửa. Khi đại quân vào cung, còn đập vỡ cả đá phiến trên cầu Ngự Kiều, Cam Lộ điện của Hoàng hậu đến tận bây giờ còn chưa bỏ tiền tu sửa xong.

Vệ Thiện suy nghĩ một chút rồi chọn Tiên Cư điện: “Ta thích nơi có địa thế cao, chọn cái này đi.”

Vương Trung lập tức sai người đi dọn dẹp, sau đó lại sắp xếp thái giám, cung nữ theo hầu hạ. Dẫn Tổ Tranh và Băng Thiềm đi bày trí phòng ốc, theo sau phong hào còn có một loạt ban thưởng. Tổng quan nội khổ đều chọn cái tốt nhất trình lên, còn đặc biệt để Vệ Kính Dung nhìn qua, rồi mới đưa đến Tiên Cư điện.

Địa thế Tiên Cư điện rất cao, cây cối tươi tốt, có kênh đào bao quanh nên mát mẻ, lui về phía sau chính là Hàm Băng điện, cũng là nơi giải nóng mùa hè. Dòng sông đổ vào đầm Vân Mộng, cách trường đua ngựa cũng rất gần, nhưng những thứ này đều không quan trọng. Điểm trọng yếu chính là Tiên Cư điện cách Cửu Tiên Môn không xa. Ra khỏi Cửu Tiên Môn đã đến thành ngoại cung, bên ngoài cũng chính là nơi Vệ Tu giữ chức cấm vệ quân rồi.

Nàng muốn xuất cung hay truyền lời, hoặc muốn đưa cho Vệ Tu thứ gì đó, cũng dễ dàng hơn một chút.

“Chỗ này cũng hơi xa rồi, con ở lại Vọng Tiên Đài có gì không tốt?” Ngược lại, Vệ Kính Dung lại không đồng ý để nàng chuyển đi quá xa. Vệ Thiện phì cười thành tiếng: “Hôm nay còn có chỗ cho con, nhưng sau này cô cô còn có tiểu công chúa, tiểu hoàng tử, không phải cần dùng Thiên điện sao?”

Vệ Kính Dung đỏ mặt, nàng và Chính Nguyên để đã là phu thê nhiều năm, ngày tháng ở chung không nhiều, cũng khó có được lúc lưu luyến. Bây giờ nàng còn trẻ, thật sự muốn sinh thêm vài hài tử nữa.

Lập quốc mười năm, nhưng mấy năm nay đều chiến sự liên miên, chuyển vào hoàng cung cũng mới là chuyện hai năm gần đây. Năm ngoái có đại thần dâng tấu muốn tuyển tú nữ, bị Chính Nguyên để bác bỏ, năm nay không thể từ chối nữa, nếu còn không đồng ý, Hoàng hậu phải ra mặt. []

Năm thứ nhất không đồng ý, vì muốn người trong thiên hạ biết đương kim Hoàng đế không phải kẻ háo sắc. Năm thứ hai từ chối, nếu Hoàng hậu không ra mặt, chính là Hoàng hậu thất trách. Đã sang tháng ba, cũng không lâu nữa sẽ phải chọn tú nữ đưa vào Dịch Đình rồi.

Vệ Kính Dung nghĩ đến chất nữ cũng lớn dần, nếu cứ ở Thiên điện thì quả thật đã khiến nàng uất ức. Nên phái cung nhân bên cạnh cẩn thận đi chọn những thứ đồ cần dùng, đều mang sang cho nàng: “Ta nhớ trong kho có hai tòa ngọc lan đăng, Thiên Nhi sợ tối, đưa sang cho nàng đi.”

Vệ Thiện nằm trong lòng cô cô, nghĩ mình đã là Công chúa, Bích Vi cũng sẽ được phong Công chúa. Hai người lại vừa khéo ở chung một chỗ, mới nhắc đến, Vệ Kính Dung đã xoa đầu nàng: “Nếu nàng tốt, thân cận một chút cũng không sao, nếu không tốt, còn rất nhiều quý nữ công hầu, cũng có thể làm bạn với con.”

Ý chỉ sắc phong Công chúa vừa ban xuống, đãi ngộ cho công chúa ra sao còn phải bàn. Triều đình hiện này chưa có Công chúa, trước tiên phải đề ra điều lệ, sau này nếu có thêm Công chúa mới biết phải phân phối quan viên và phát bổng hằng năm thế nào.

Vệ Thiện còn chưa nhận được gì, thì kim ấn Công chúa đã đến tay. Những người hầu hạ nàng theo thứ tự sắp xếp, hành lễ hạ bái, sau đó sửa cách xưng hô. Vệ Thiện ban thưởng một lượt, còn nhớ chuyện đã sai Tiểu Thuận Tử làm, đang chờ kết quả. Quả nhiên, hần bẩm báo, lấy ra một bản chép tấu chương từ tay áo.

“Đây là nhờ tiền sĩ ở Hoàng Văn quán sao lại.” Tiểu Thuận Tử có biết chữ, cũng không thể đụng vào công văn. Những tiền sĩ kia lại không giống vậy, công việc chính là sao chép công văn. Một năm bổng lộc không cao, vì vài đồng tiền đã chịu chép sách cho người ta, huống chi cái Vệ Thiện muốn chỉ là tấu chương. []

Vệ Thiện đáp một tiếng, nhưng Tiểu Thuận Tử vẫn tiếp tục nói: “Hôm nay, Nhị công tử Phụ quốc công có phiên gác, còn Nhị công tử Trung Nghĩa hầu thì vẫn chưa đến phiên. Nô tài còn nghe được, hai người đều bằng chức.” Lén lút nhìn Vệ Thiện một cái, thấy đáng vẻ không hài lòng của nàng, lại nói: “Nhị công tử nhà chúng ta hành sự cẩn thận, còn vị kia thì có hơn phân nửa thời gian là nằm nghỉ trong phòng.”

Vệ Thiện nghe xong đã lập tức thay đổi chủ ý, mặc dù đánh hần xong sẽ sáng khoái dễ chịu, nhưng bên cạnh nàng không có ai. Muốn đánh Dương Tư Triệu, không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không thể để hần sống tốt được, nàng ngoắc tay gọi Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Tử khom lưng đi bước nhỏ đến bên người nàng, Vệ Thiện hạ thấp giọng nói nhỏ: “Người có cách gì để chọc ghẹo một người không?”

Tổ Tranh và Băng Thiềm đang tất bật để dời cung, mang những thứ nàng thường thích ra ngoài. Mấy năm nay thứ nàng thích không ít, cũng đều phải mang qua. Hai người họ bận rộn, bên cạnh nàng chỉ có Trầm Hương, nàng nghe xong chỉ cần môi cười một cái.

Tiểu Thuận Từ lập tức nói: “Vây phải xem, Công chúa muốn làm thế nào. Theo nô tài thấy, ngày xuân đang có dịch tảo bón, không bằng làm Nhị công tử Trung Nghĩa hầu bị đau bụng.”

Vệ Thiện cười: “Người có thể làm tốt không?” Ngày xuân vốn luôn thềm ăn, ăn đồ bậy bạ lại đau bụng, những chuyện này thường xảy ra. Mặc dù không hết hận, nhưng vẫn còn hơn là thấy hần khỏe mạnh lác lư trong cung.

Tiểu Thuận Từ chớp mắt vài cái: “Việc thêm than nấu nước vốn là việc của nô tài.” Nói ra thì chỉ cần thêm chút trà vào bình, sau khi uống xong lại xách bình trà ra ngoài, trà đã uống vào bụng, bã trà còn không lưu lại.

Vệ Thiện mới mỉm cười, Trầm Hương liền lấy ra mấy viên ngân châu từ thưởng cho Tiểu Thuận Từ: “Người đi làm đi, làm cho tốt vào, Công chúa sẽ còn thưởng nữa.”

Tiểu Thuận Từ đập đầu, cất ngân châu từ vào túi rồi ra ngoài, lúc này Tô Tranh mới đến: “Công chúa dặn dò điều gì vậy? Mặc dù náo loạn, người cũng không thể làm huyên náo quá mức.”

Vệ Thiện vừa nghĩ đến việc Dương Tư Triệu phải chạy tới chạy lui nhà xí đã muốn cười. Mặc dù hần vẫn chưa bị gì nghiêm trọng, nhưng có cơ hội hành hạ hần, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mấy người bên cạnh nàng này, Tô Tranh, Bằng Thiềm đều là do cô cô phái đến trông chừng nàng. Trầm Hương, Lạc Quỳnh vì nhỏ tuổi, còn có thể tuân lệnh nàng. Tiểu Thuận Từ cũng coi như lanh lợi, về sau thêm chân chạy việc, dạy vài lần là có thể phái hần đi làm chút chuyện.

Tốt nhất là điều thêm hai người từ Vệ gia đến, chuyện này còn phải đi xin thúc thúc, phái hai võ tỳ đến. Nàng nhìn tặng phẩm ban thưởng liên tục không ngừng chuyển vào cung điện. Sai Tô Tranh chuẩn bị hắc sa, chỉ tuyến, thật sự làm ra đáng về muốn thù.

Thêu chữ trên lụa là việc cần sự tinh tế, Vệ Thiện trời sinh tính tình không thích yên tĩnh, thêu được hai chữ đã xoa xoa cổ tay. Lúc này, phát hiện Tô Tranh còn có chỗ tốt, tay nghề thêu thùa cực giỏi, Vệ Thiện dứt khoát giao việc này cho nàng. Đặt mảnh lụa xuống, nằm nghiêng trên sập, xem qua tấu chương của Viên Lễ Hiền.

Đọc được hai dòng, từ nằm chuyển thành ngồi, đọc kỹ lại một lần nữa. Khó trách Viên Lễ Hiền có thể nổi bật trong Tứ quan như vậy. Thì ra trong bụng không chỉ có thi thư.

Từ khi bắt đầu khai quốc, Tể tướng còn chưa định, Chính Nguyên đế muốn noi theo tiền triều, phong cho bốn vị lão nho gia thành Tứ quan Xuân Hạ Thu Đông. Bốn vị này đều là nho gia vang danh thiên hạ, học vấn uyên thâm, nhưng mới thực thi được hai năm. Chính Nguyên đế đã chỉ dùng mỗi Viên Lễ Hiền, còn ba vị khác thì trở về dạy học.

Vệ Thiện xem lại bản tấu chương chưa đến nghìn chữ, trong lòng thấy thật đáng tiếc. Nếu Viên gia sớm biết sau này tội danh mưu phản sẽ giáng xuống đầu, không bằng trở về Long Môn Sơn, mở quán giảng kinh thư.

Nàng thất thần, nhìn Tô Tranh thêu được một hàng, đúng là khác xa với nàng. Cứ theo tốc độ thêu thế này, chờ đến khi Thái hậu trở lại, ba thước lụa này cũng có thể đáng lên.

Bên ngoài cửa sổ, Trầm Hương vẫy tay với nàng, Vệ Thiện mỉm môi cười, đứng lên chỉnh lại y phục đôi chút, sau đó nói với Bằng Thiềm: “Ta đến gấp ca ca, các người đừng đi theo.”

Tiểu Thuận Từ theo sau Trầm Hương, Tiểu Thuận Từ hạ thấp giọng liên tục bẩm báo: “Vừa khéo, hôm nay ngày rằm nên ăn mì, thịt nấu có chút mặn. Nhị công tử Trung Nghĩa hầu uống hết một bình trà. Lúc này đang chạy đến nhà xí đấy ạ.”

Nàng lại không thể tận mắt chứng kiến cảnh náo nhiệt này thật là đáng tiếc. Vệ Thiện đeo mạng che mặt rồi ra khỏi Cửu Tiên Môn, Tiểu Thuận Từ đưa Kim ngư phù lên, vệ binh đều tránh sang một bên. Vệ Thiện vừa bước vào tiểu viện, đã tìm kiếm bóng dáng của Dương Tư Triệu khắp nơi. Người còn chưa thấy đã gặp được Ngụy Nhân Kiệt, hần vừa mới thay phiên gác trở về, tháo bội kiếm cầm trong tay: “Sao muội lại đến đây? Hôm nay ca ca muội không có phiên gác.”

Vệ Tu bị cuốn lấy không tài nào thoát ra được, kể từ khi hần thắng trận giả chiến ở Lâm Uyển, Ngụy Nhân Kiệt đã không chịu bỏ qua cho hần. Mỗi ngày đều bắt hần giả trận đánh giặc, đất cát trước cổng sân đều bị vễ loạn hết lên. Mỗi khi hai người khai chiến, lại có người đến đánh cược, chơi càng ngày càng lớn.

Ngụy Nhân Kiệt mặc kệ mọi thứ, Vệ Tu còn hiểu được một chút đạo lý, chỉ đành phải tránh hần mà thôi, hôm nay đôi công vụ bên ngoài. Ngụy Nhân Kiệt vừa nhắc đến Vệ Tu không có ở đây, đã cảm thấy không thú vị.

Vệ Thiện ừ một tiếng, đã thấy Dương Tư Triệu ôm bụng chạy đến, vừa nhìn thấy nàng ánh mắt đã sáng lên. Trong miệng kêu “Ái ui” rồi kẹp chặt hai chân đi từng bước về.

Vệ Thiện lại nói chuyện với Ngụy Nhân Kiệt: “Muội cũng vừa đến, mới biết ngày hôm nay huynh ấy đi làm công vụ. Khi nào muội muội huynh vào cung? Muội có rất nhiều đồ chơi hay, để tỷ ấy theo mẫu thân huynh vào cung, nhớ tới chỗ muội chơi đấy.”

Nói được hai ba câu cũng là lúc Dương Tư Triệu đi vào, đi vào rồi lại chạy ra, hai mắt ảo não nhìn Vệ Thiện. Chuyện xấu hổ lần này đều bị nàng nhìn thấy hết, Vệ Thiện nhìn sắc mặt hần trắng bệch, trong lòng thoải mái: “Ca ca muội không ở đây, vậy muội về.”

Vừa xoay người đã cười rộ, ngày xuân còn dài, nàng quyết định để hần lúc nào cũng bị đau bụng, tốt nhất là khiến hần mất việc, không thể tiến cung để dâng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chết nữ

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Thiện không hỏi Tiểu Thuận Từ làm thế nào, chỉ cần được việc là tốt, bảo Trầm Hương thưởng cho hần một túi ngân châu: “Ta không cần biết người làm thế nào, nhờ cậy ai làm, cứ cách vài ngày lại chăm sóc hần một lần. Ta thấy hần thì không thoải mái, tốt nhất từ này về sau đừng để hần vào cung nữa.”

Tiểu Thuận Từ nhanh nhẹn đáp vâng, hần làm không lộ mặt, tìm vài tên thái giám, cung nhân vẩy nước quét nhà trong viện, ngay cả hần là người cung nào cũng không tiết lộ. Vào cung làm thái giám, chắc hần trong nhà đã nghèo đến mức không có gì ăn, thấy hạt ngân châu có cái gì không chịu làm chứ.

Tâm tình Vệ Thiện rất tốt, từ lúc trở về lúc nào cũng tươi cười, còn mang chuyện mình đến tìm Nhị ca kể cho Vệ Kính Dung nghe, nàng nghe xong đã cau mày: “Con cũng thật là, sao lại tự đi, muốn gặp thì sai người gọi Nhị ca con tới mới đúng.”

Vệ Thiện cười hi hi kéo tay nàng: “Lần sau con sẽ mặc Hồ phục.” Chính Nguyên để ban Kim ngư phù cho Vệ Thiện, còn hứa để nàng tự do xuất cung, nếu ăn mặc quá nổi bật thì càng gây chú ý.

Vệ Kính Dung xoa đầu nàng: “Vậy cũng được, sau này con xuất cung đến thư viện cũng không nên mặc đồ khoa trương.” Sau đó lại hỏi nàng: “Con theo kinh thư thế nào rồi?”

Trong lòng Vệ Kính Dung hiểu rõ, nàng không phải là người có thể ngồi cả ngày theo như vậy, nhắc nhở nàng một câu: “Nếu đêm ngày, mấy ngày nữa tổ mẫu con mới đến, bức phật theo kia cũng nên xong sớm dâng lên mới tốt.”

Không ngờ bà ta lại về nhanh như vậy, Vệ Thiện đã có Tổ Tranh và Băng Thiểm làm, cả một bức kinh thư, nàng chỉ theo mỗi hai chữ đầu. Lúc này đã theo được hơn một nửa, đợi Triệu thái hậu hỏi cung, đã có thể dâng lên được rồi.

“Cô cô đừng lo lắng cho con, con nghe nói lần tổ mẫu hỏi kinh này, còn mang theo cả người Triệu gia đến.” Vệ Thiện quan sát sắc mặt của Vệ Kính Dung, quả nhiên thấy nàng biến sắc. Biết đây là Chính Nguyên để dung túng khiến Triệu thái hậu lại ra về rồi.

Người ở thôn quê, dù là thần tiên hạ phàm cũng được, chỉ cần vào cửa Tần gia chính là con dâu Tần gia. Nhìn Vệ Kính Dung chỉ tiêu, ăn mặc, cử chỉ lời nói đều khác bọn họ, đương nhiên càng muốn bắt bẻ nàng.

Trước đây, Tần gia nghèo khổ, đến chỗ chôn cha còn không có, thì nhà ngoại lại chẳng giúp một tay. Khi Chính Nguyên để phát đạt, người nhà Triệu gia lại kéo cả đám đến. Vệ Kính Dung vừa thấy những kẻ đó đã chán ghét, tới đây một chuyến thực chất chỉ là mượn gió bẻ măng. Trên người đổi hết một lượt từ trong ra ngoài chưa tính đến, lại còn muốn lương thực, tiền bạc. Sau đó dứt khoát ở hần Tần gia, muốn Vệ Kính Dung quản cả chuyện ăn mặc, đi lại của cả một đám người họ Triệu.

Người thôn dân chính là không phân rõ đúng sai, an bày không hợp ý, chính là lỗi của con dâu. Triệu thái hậu thích nghe người ta nói nàng không tốt, người Triệu gia lại chẳng bao giờ khép mồm. Nếu không có Triệu gia giúp một tay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng không tệ đến mức này.

Vệ Thiện quỳ gối trên giường, đảm vai cho cô cô: “Theo con thấy, cô cô cũng không cần lo lắng. Bọn họ tới tự có người an bày cho họ, mấy năm nay cô phụ chưa hề ban thưởng phong hào, chẳng lẽ trong lòng họ lại không hiểu?”

Vệ Kính Dung giữ tay nàng, thở dài một tiếng, nuôi mấy nhi tử, cũng không thể nói ra những lời thân thiết như vậy. Chỉ có một nữ nhi là Vệ Thiện, thấy nàng càng ngày càng lớn, đã có thể hiểu thấu nỗi khó xử của Vệ Kính Dung, nhìn nàng rồi nói: “Những nỗi khổ này, sao nam nhân có thể hiểu được?”

Lại không thể chấp nhận chuyện xưa trước mặt Chính Nguyên để, khiến hần không thoải mái trong lòng. Nhưng những người kia lại ra về trước mặt cô cô, sao nàng có thể nhìn nỗi con giận này. Nàng và Vệ Kính Dung cùng thở dài, nắm lấy tay áo của cô cô: “Con nói này, cô cô đừng quản nữa, chuyện ban tước phong hầu thế nào là chuyện của cô phụ, triều đại nào cũng chỉ có bốn vị Quốc công.”

Vệ Kính Dung đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng làm nũng nằm trên vai mình, còn tưởng nàng đã lớn thì ra chỉ thuận miệng nói. Không phải không đúng, Chính Nguyên để rất khó ban phong hào, Vệ gia là Phụ quốc công, Ngụy gia là Thành quốc công, Viên gia là Tuyền quốc công.

Lễ bộ đã luôn muốn bỏ đi điều lệ ấy, tiền triều suy vong cũng vì ngoại thích tham gia vào chính sự. Huỳnh đệ, phụ thân của Thẩm Thanh Ti nắm giữ hơn phân nửa triều chính. Người của Triệu gia muốn bắt chước, đại thần trên triều nhất định cũng không đồng ý.

Chính Nguyên để giữ Triệu gia, là nể mặt Triệu thái hậu, đợi khi Triệu thái hậu bệnh rồi mất. Người của Triệu gia đến cả một chức vị đảng hoàng cũng

không có, muốn được lợi từ Chính Nguyên đế, cuối cùng lại mất nhiều hơn được.

Vệ Kính Dung lo lắng nhất chính là Triệu thái hậu trước nay không nói đạo lý. Thậm chí còn có lúc, muốn mang đất đai hồi môn của Vệ Kính Dung chia chát cho nhà mẹ đẻ của mình, huống chi là thiên hạ của nhi tử.

Vệ Thiện bóp vai cho cô cô, hết xoa bên trái lại bóp bên phải, thiên hạ không phải đất đai. Cấp đất cũng có gì khó, nhưng ban chức tước lại có liên quan đến dân sinh. Mấy ngày nay nàng đều xem qua tấu chương của Viên Lễ Hiền, người khác tán thành thì thôi, nhưng người đầu tiên không tán thành nhất định là ông ấy.

Thái tử, Tấn vương còn chưa về, đội thuyền của Thái hậu đã đến trước, đoàn người trùng điệp hồi cung. Vệ Kính Dung dẫn đầu phi tần chờ ở Thọ Khang cung, Xuân Huy điện nghênh đón.

Triệu thái hậu vừa vào cửa, miệng còn chưa nói, mắt đã nhìn những người kia một lượt, hừ hừ vài tiếng: “Sao chỉ có mấy người thế này.”

Vào năm đầu tiên tại vị, bà rời kinh khi Chính Nguyên đế từ chối tuyền tú, năm nay còn chưa bắt đầu tuyền lại đột nhiên nói lời này, khiến Vệ Kính Dung không biết nên trả lời ra sao.

Mấy vị phi tần nhìn nhau, Vệ Thiện đẩy Tần Thị một cái, Tần Thị cao giọng kêu: “Tổ mẫu, ôm con.” Hắn vừa nói xong, đã giang hai tay chạy đến.

Triệu thái hậu nhìn thấy người ngoài thì thôi, còn nhìn thấy tôn tử, trong mắt chỉ toàn vui mừng. Nhìn thấy Tần Thị trắng trẻo mập mạp, giang tay muốn ôm, hỏi sao không vui vẻ. Tươi cười rạng rỡ, đưa tay ôm lấy hắn, nhưng bé không nổi.

“Tổ mẫu đừng bế hắn, Tần Thị đã nặng lắm rồi, cả cô phụ cũng nói bế hắn muốn gãy tay.” Vệ Thiện cười khanh khách bước ra ngoài, đỡ lấy cánh tay của Triệu thái hậu.

Từ trước đến nay, Triệu thái hậu đã không hòa nhã gì với nàng, có thể vì tiểu tôn tử ở đây, bà càng nhìn càng thích. Nghe Vệ Thiện mở miệng nhắc đến Chính Nguyên đế, càng bộc phát tính tình, hỏi Tần Thị: “Nói bậy, Đại Nguru sức lớn, sao bé con không nổi chứ?” []

Đại Nguru chính là tên của Chính Nguyên đế trước năm ba mươi tuổi, Vệ Kính Dung coi như không nghe thấy, còn mấy phi tần thì cố nén cười, chỉ có Tần Thị hỏi: “Đại Nguru là ai?” Bị Triệu thái hậu búng nhẹ trán: “Đại Nguru chính là phụ hoàng của con.” Vệ Kính Dung sợ bà ta lại nói thêm gì đó, ra hiệu cho cung nhân dâng trà lên, bưng trà trên tay, đưa tới tay Triệu thái hậu: “Đọc đường mẫu hậu đã cực khổ, uống chút trà giải khát đi ạ.”

Triệu thái hậu rất thích được Vệ Kính Dung hầu hạ, quả nhiên nhận trà rồi uống. Một tay vẫn giữ chặt Tần Thị, cầm tay hắn xem xét, đúng là so với trước khi bà rời đi, nhìn hắn đã lớn lên không ít. Bé hắn ngồi lên đùi, cung nựng hôn hắn vài cái, khiến khuôn mặt trắng nõn của Tần Thị in vài dấu hồng.

Triệu thái hậu đưa mắt nhìn phi tần ngồi trong phòng một lượt, không nói gì với các nàng, lại mở miệng chất vấn Vệ Kính Dung: “Bên cạnh Đại Nguru cũng không có mấy người hầu hạ cho ra hồn. Lần này ta trở về, thấy chất nữ nhà mình rất được, liền mang nàng đến đây.”

Dù Vệ Kính Dung đã quá quen với việc Triệu thái hậu không chuyện cũng náo loạn, nghe xong vẫn ngây người. Nàng còn tưởng Triệu thái hậu mở miệng muốn chức tước, nàng lập tức giao cho Lễ bộ. Nhưng không phải muốn thăng quan, mà là muốn thêm người cho nhi tử.

Vệ Thiện không nhớ rõ đời trước còn có sự việc này, dù sao thì cuối cùng trong cung cũng không có vị nương nương nào họ Triệu. Nhưng vẫn thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Triệu thái hậu và Ngụy Khoan là người một nhà, nếu không vì sao công phu nói chuyện không hiểu lý lẽ lại cao như vậy.

Một lời nói đã gom hết đám người Dương phi, Đáp ứng, Chiêu nghi mắng một lượt. Vệ Thiện không lên tiếng, cô phụ có thêm người cũng không phải chuyện đến lượt nàng mở miệng. Chỉ đảo mắt trong đám cung nhân tìm vị cô nương họ Triệu kia.

Triệu thái hậu nói xong cũng dùng mắt tìm kiếm vị “chất nữ nhà mình”, bà gọi một tiếng không ai đáp lại. Suýt nữa là muốn đi tìm, lại không bỏ Tần Thị xuống được, hỏi: “Thủy Đồng, Tú Nhi đâu?”

Thủy Đồng ra ngoài cửa dẫn người vào, Triệu cô nương đã lớn chừng ấy, cũng chưa từng gặp qua tình huống thế này. Nàng ta sinh ra đã thanh tú, ở thôn quê nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân. Nhưng ở tại hoàng cung, đừng nói đến Dương phi, ngay cả cung nhân bên người Hoàng hậu cũng đẹp hơn nàng ta vài phần.

Lúc tới đây cố ý phục sức, áo đang mặc chính là của Triệu thái hậu. Nhưng Thái hậu là một góa phụ, màu sắc xiêm y lúc nào cũng tối, đã áp về thanh tú của nàng ta xuống một nửa. Lại rúc người đứng tại chỗ mãi vẫn không nói gì, nhìn Vệ Kính Dung nửa ngày mới kêu một tiếng: “Biểu tấu.” []

Vệ Thiện chú ý Dương phi, thấy nàng ta đầu tiên là để mắt quan sát, sau đó lại thu hồi ánh mắt. Không thèm nhìn Triệu Tú Nhi lấy một cái, nhẹ nhàng phát tay áo thêu liên vân. Triệu Tú Nhi còn chưa nhìn thấy vị biểu ca trong truyền thuyết. Vừa vào cung đã thấy phòng ốc trùng điệp, lại ngắm những nương nương, cung nhân đẹp tựa thiên tiên kia, càng không có gan ngẩng cao đầu.

Vệ Kính Dung biết sợ là Triệu thái hậu nhất thời hứng trí, Triệu Tú Nhi mở miệng đã gọi nàng: “Biểu tấu.” So ra thì hiểu đạo lý hơn Triệu thái hậu rất nhiều. Vì thế nàng cũng chậm rãi tươi cười: “Biểu muội thật thanh tú.”

Nàng đưa tay ra, Thủy Đồng lập tức đỡ người đến bên cạnh nàng, mang ghế tròn đến để Triệu Tú Nhi ngồi xuống. Triệu Tú Nhi liếc mắt đã thấy Vệ Thiện, nhìn dáng vẻ của nàng như ngọc nữ hầu Quan Âm, lại càng không dám mở miệng nói chuyện.

Triệu thái hậu rất hài lòng, gật đầu nói: “Phân cho nàng một cung, sửa soạn sẵn sàng để thành thân.”

“Hoàng thượng nạp phi không thể tùy ý, cũng không thể để Tú Nhi chịu ảm ức, con sẽ báo với Lễ bộ. Phân vị, phẩm cấp ra sao, bổng lộc hằng năm thế nào, còn phải bàn bạc cho tốt mới được.” Vệ Kính Dung nhìn một cái đã biết Chính Nguyên để không đồng ý, chớp mắt đã có kẻ đi nói với Vương Trung, còn Vương Trung thì đang bầm lại cho Chính Nguyên để.

Dương phi không buồn mở miệng, Từ Đáp ứng đã cười một tiếng: “Hoàng hậu nương nương nói rất phải, Tú Nhi muội muội...” Nàng còn chưa nói xong, lập tức bị Triệu thái hậu cắt ngang: “Sau này, nàng chính là tỷ tỷ của ngươi.”

Lần này, Dương Văn Kiêu không vui, nghe thấy Thái hậu muốn nâng Triệu Tú Nhi lên Phi vị. Nàng ta vẫn có thể nhẫn nại không lên tiếng, chỉ nghiêng đầu giấu đi vẻ tức giận. Khuôn mặt của Từ đáp ứng đỏ như máu, nước mắt đã vòng quanh, cúi đầu không dám nói một tiếng.

Vệ Kính Dung cầm tay Triệu Tú Nhi, Triệu gia đã sớm cất nhà, mua đất, có nha hoàn nô bộc hầu hạ. Triệu Tú Nhi không phải làm việc nhà nông từ lâu, nhưng cuối cùng vẫn không bằng cung phi sống an nhàn sung sướng. Được bàn tay mềm mại trắng mịn của Vệ Kính Dung bao bọc, lại cảm thấy không có chỗ nương thân, nước nở một tiếng, suýt nữa là khóc.

Triệu thái hậu một tay kéo nàng ta đến bên cạnh, đẩy Vệ Kính Dung sang một bên: “Có ta ở đây, ai dám bắt nạt con, ta đã hứa sẽ cho con làm Quý phi nương nương, con còn khóc cái gì?” []

Thật không dễ mới dễ được Triệu thái hậu vui vẻ, Vệ Kính Dung tất nhiên đã dốc toàn lực. Mới từ Thọ Khang cung đi ra, Từ Đáp ứng đã rưng rưng, Vệ Kính Dung phải trấn an nàng hai ba câu. Dương phi thế sau cũng muốn náo loạn, Vệ Kính Dung thở dài một tiếng: “Lời của ta nói cũng vô dụng, huống chi là các muội, chỉ chờ bệ hạ định đoạt mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Muốn thăng quan

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Thiện mở rộng tầm mắt, nàng chỉ nhớ Triệu thái hậu thích càn quấy, lại không ngờ bà ta còn có thể hồ đồ đến nước này. Nhi tử đã là Hoàng đế, nhưng đầu óc vẫn không tiến bộ chút nào, vẫn còn là một phụ nhân thôn dã.

Vừa về đến Đan Phượng cung, Vệ Kính Dung đã nằm nghiêng trên giường, một tay đỡ đầu, tựa vào gối dựa thêu măng tiên*, gọi cung nhân dâng trà lên, uống một ngụm rồi phân phó: “Chọn vài tấm lụa mang đến cho Từ Đáp ứng.”

*măng tiên: thêu như con rồng mà có bốn chân, kém rồng một cái vuốt.

Vệ Thiện đến gần, xoa huyết thái dương cho nàng: “Cô cô không cần phải phiền lòng, cô phụ sẽ không đồng ý đâu.” Híp mắt nhìn sắc mặt của Vệ Kính Dung, nàng lại nhẹ giọng nói: “Nếu thật sự đồng ý, cũng không phải chuyện xấu.”

Chấp thuận ngược lại còn tốt hơn là khước từ, Triệu thái hậu chắc chắn sẽ cất nhắc chất nữ nhà mình. Triệu gia giữ trong tay một tước vị vô ích, trong tay Dương Văn Việt có binh quyền, Dương phi còn một nhi tử. Để Triệu thái hậu đè ép Dương gia, Vệ Kính Dung cũng thoải mái được mấy ngày.

Nhưng Chính Nguyên sợ nhất là ngoại thích lộng quyền, bây giờ đã nảy sinh lòng cảnh giác. Sau này ngay cả Vệ gia, hẳn cũng đề phòng, huống chi là Triệu gia, hẳn đối với Triệu gia, chẳng qua là trên danh nghĩa mà thôi.

Vệ Kính Dung khoát tay: “Ta không lo lắng chuyện này, bệ hạ có đồng ý hay không, người bị oán trách vẫn là ta.” Nhìn chất nữ đã lớn, cũng có thể than thở với nàng vài câu, so với việc không có ai bên cạnh còn tốt hơn nhiều.

Vệ Thiện suy nghĩ một chút rồi nói: “Con thấy cô cô đề tổ mẫu sống quá thoải mái.” Chính vì sống quá nhàn hạ, mới cả ngày không có việc gì, ăn no rồi náo loạn. Khiến bà ta có vài việc bận tâm, cũng sẽ không còn thừa sức đi làm mấy việc rảnh rồi này.

“Cẩn thận lời nói!” Vệ Kính Dung búng trán nàng: “Nuông chiều khiến con không biết nặng nhẹ, lời này mà cũng nói ra được sao?” Sau đó nhìn xung quanh một lượt, cung nhân đều cúi đầu.

“Con không nói, còn ai dám nói đây.” Vệ Thiện ngồi cạnh cô cô, Vệ Kính Dung quá ngay thẳng, trong miệng Ngụy Khoan lúc nào cũng máng người Vệ gia gian xảo, nhưng đến người nàng thì nửa điểm cũng không có.

Nhìn thì có vẻ Triệu thái hậu khó dây vào, nhưng thật ra như cá nghe tiếng gió đoán trời sẽ mưa. Cung nhân bên cạnh nhiều như vậy, tìm một hai người nói vài lời bên tai bà ta một chút, còn sợ không làm được sao.

Vệ Thiện nhìn cô cô treo bốn chữ “Chính Thân Cần Tâm” trong cung lại muốn thở dài. Đây là bốn chữ đầu tiên, hiền hậu của tiền triều, Văn hoàng hậu đã viết trong “Huấn giới”. Thì ra cô cô cũng nghĩ như vậy, nên đòi trước mới chịu nhiều thiệt thòi đến thế.

Vệ Kính Dung cau mày, Vệ Thiện thả nhẹ tay, khẽ dùng sức, còn bảo Tổ Tranh đi đốt hương an thần: “Cô cô không bằng tránh đi một chút, nếu không thì... Con nghe nói ôn tuyền ở Lệ sơn, Thanh Ti cung, vô cùng tốt. Tổ mẫu tuổi đã cao, một đường tàu xe vất vả, nên đến đó ngâm suối nóng giải một nhọc.”

“Vườn ngự uyển Lệ sơn chưa từng sửa chữa, sao có thể để người ở đó được.” Năm đó đại quân vào thành, trong hoàng cung không tìm được Phế đế. Thế nhưng lại bắt được Phế đế và Thẩm Thanh Ti trong Thanh Ti cung, lúc đó hai người còn say mê tắm uyển ương, ngâm mình trong hồ sen không biết gì.

Việc không tốt bên trong không thể kể nhiều với Vệ Thiện, nhưng cung điện bị cướp phá hoang tàn là thật. Tây Nam cung bị đốt thành một mảnh tro tàn, cũng không đủ tiền để tu sửa, cứ đóng cửa để mặc đó.

“Dù chưa từng sửa chữa, nhưng còn vài chỗ tốt mà. Nguồn suối vẫn lưu thông, phụng tổ mẫu đến ngâm suối nước nóng cũng chính là đạo hiếu. Cô cô chỉ chút tiền sửa chữa, dọn dẹp lại một chút, tổ mẫu đã vui mừng rồi.” Triệu thái hậu vừa mới quyền hai vạn bạc thu sửa Phật Tháp tự, đó là nơi Chính Nguyên đế được sinh ra, các đại thần cũng nhắm một mắt mờ một mắt. Nay Hoàng hậu bỏ tiền tu sửa ôn tuyền, để Thái hậu giảm bớt cực nhọc, khiến các đại thần không còn chỗ nào để chê.

Vệ Kính Dung chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đưa Triệu thái hậu xuất cung, nghe Vệ Thiện nói thế mới nghĩ ngợi một hồi. Lúc trẻ, Triệu thái hậu vất vả, khi lớn tuổi liền bị phong thấp đau chân. Cung điện ở Lệ sơn chưa được sửa chữa, nhưng mấy con suối nước nóng vẫn lưu thông, hồ nước cũng sạch sẽ. Lấy màn trướng vây lại, rồi đưa Thái hậu đến ngâm nước nóng, đúng là đạo hiếu, đại thần cũng không thể nói Chính Nguyên đế ham hưởng lạc được.

Nàng hơi cau mày, trượng phu vẫn luôn hiếu thuận với mẫu hậu, mẫu hậu chịu mọi đau khổ nuôi hấn lớn lên. Vệ Kính Dung trước khi vào cửa đã biết, lúc ấy Chính Nguyên đế còn muốn cung phụng bà ta như Bồ Tát sông kia. Hôm nay nghĩ lại cũng thật buồn cười, Bồ Tát là tượng gỗ không hồn, cung phụng một pho tượng gỗ chính là chuyện dễ dàng nhất trên đời.

Vệ Thiện biết lúc này cô cô còn chưa đưa ra quyết định, cũng không sốt ruột, chờ Triệu thái hậu đòi phong quan cho huynh trưởng, đệ đệ, chất tử, ngoại sanh*. Lúc đó cô cô nhắc đến, chắc chắn Chính Nguyên đế sẽ đồng ý thôi.

*ngoại sanh: cháu ngoại

Triệu Tú Nhi đang ở Thọ Khang cung, còn những người khác của Triệu gia không thể vào cung được. Một đám ô hợp, dẫn theo cả thê nhi, hần không thể đưa cả dòng họ đến. Không ở quê lo cày cấy giữ nhà, theo nhau vào kinh, chính là muốn làm quan lớn.

Chính Nguyên đế vừa nghe nhắc đến những người này, đã nhức đầu, nghe nữa thì thêm một vị “biểu muội” muốn làm nương nương. Không biết nên khóc hay nên cười, vừa bãi triều đã đi thẳng đến Đan Phượng cung.

Nhìn thê tử đồ đầu, biết chắc cũng đã dây dưa với nàng một phen, Chính Nguyên đế ngồi bên cạnh nàng: “Hôm nay, mẫu hậu có nói gì, nàng cũng đừng để trong lòng, từ trước đến nay tính tình của bà luôn vậy.”

Vệ Kính Dung đã sớm biết, sao có thể từ miệng hần nghe được một câu Triệu thái hậu không đúng chữ, nhưng vẫn phải nói: “Thiếp chưa từng đẻ bụng, là muốn giúp người phân ưu thôi. Mẫu hậu mang những người này đến, phải sắp xếp thế nào đây?”

Xem hoàng cung như nhà cũ ở Nghiệp Châu, đưa thân thích dưới quê đến, đều muốn vào nhà. Tuy nói có mấy phần ruột thịt với Hoàng đế, nhưng hoàng cung không phải nơi ai cũng có thể tiến vào.

Chính Nguyên đế ghen lời, hần biết rõ người của Triệu gia không có đầu óc, vừa ngu dốt, lại không chịu an phận. Hôm nay một Quý phi chưa nói, sau này Đáp ứng, Tu nghi, chỉ sợ cứ thích là đòi phong hiệu lung tung. Đã là nhà mẹ Thái hậu, sao lại không biết điều như vậy chứ?

“Từ từ khuyên mẫu hậu từ bỏ ý định là được.” Trong lòng cũng biết mẫu hậu khó dây dưa, hần ngồi một chút, còn phải đi thỉnh an Thái hậu. Đương nhiên là cũng muốn lập tức gặp vị biểu muội kia rồi.

Vệ Kính Dung tiến hần đến cửa điện: “Hôm nay, người đến chỗ Từ Đáp ứng ngồi một chút đi, muội ấy thực sự đã chịu uất ức rồi.”

Chính Nguyên đế vừa đi một khắc, đã hùng hổ trở lại, nhìn dáng vẻ giống như đang chạy trốn. Triệu thái hậu vừa lên tiếng, muốn nhi tử cười chất nữ, rồi lại muốn phong ca ca làm quan. Năm đó nghèo đói mượn ít đầu gạo, hôm nay lại muốn trả bằng tước quan.

Vệ Kính Dung ôm ngực một chút: “Những chuyện này nên giao cho Lễ bộ, để quần thần nghị luận một phen, khi nào có kết quả lại báo cho mẫu hậu.”

Chính Nguyên đế ở trước mặt nàng cũng khó mở miệng. Triệu thái hậu vừa mở miệng là nói Vệ gia đã là Phụ quốc công rồi. Nhà mẹ đẻ của mình cũng phải phong công hầu giống như vậy mới phải. Chất tử vào cửa cũng phải có người hầu kẻ hạ, Vệ gia có, Triệu gia tất nhiên phải có.

Chính Nguyên đế vừa nói một câu Vệ gia có công, Triệu thái hậu đã bật khóc, đếm việc tuổi trẻ thủ tiết nuôi lớn nhi tử, binh hoang mã loạn lo lắng đề phòng. Chưa từng nghĩ sẽ có được một ngày vinh hoa phú quý, nay nhi tử có cơ đồ, lại không muốn thân cận mình nữa. Chính Nguyên đế không còn cách nào khác, lại không thể đồng ý với bà ta, đành phải chạy trốn thật nhanh.

Chính Nguyên đế nghe Vệ Kính Dung nói thì thở dài một tiếng: “Sợ là nghị luận xong, mẫu hậu cũng không đồng ý.” Viên Lễ Hiền đương nhiên sẽ can gián, ông sẽ khẳng khái nên lấy công luận thưởng. Triệu gia có công đức gì, mà muốn phong quan tiến chức? Sao Triệu thái hậu có thể đồng ý chứ, bà ta còn muốn đưa huynh đệ nhà mình lên làm quan to đấy.

Vệ Thiện luôn đứng bên cạnh hầu hạ, giúp Thụy Hương. Kết Hương làm mấy chuyện vặt vãnh, châm trà, kéo rèm, đốt hương. Hóa ra nàng chưa rời đi, muốn biết rõ hơn một chút, không nên nghe thì sẽ không nghe. Lúc này cô cô lại không nói gì, nàng cũng sẽ không nói gì. Dâng trà rồi ngồi xuống, chống tay nhỏ lên bàn, ôm lấy hai má, đôi mắt xinh đẹp luân chuyển không ngừng.

Chính Nguyên để nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, xoa đầu Vệ Thiện: “Nha đầu này, muốn gì đây?”

Vệ Thiện cười một tiếng: “Muốn làm quan, chức danh dễ nghe là được. Đến Tề Thiên đại thánh cũng chỉ là Bát Mã Ôn.” Nói xong le lưỡi một cái, liếc trộm Vệ Kính Dung.

Đời trước Triệu thái hậu vừa khóc, vừa gào, lại dọa thất cổ, ngoài trừ hận Vệ Kính Dung, còn hận cả Viên Lễ Hiền. Cuối cùng vẫn chiếm được một cái tước vị Tư Ân công, tốt gỗ hơn tốt nước sơn, bên trong chẳng có thực quyền, lại không quan trọng gì.

Chính Nguyên để cười ha ha: “Thiện Nhi mới đọc sách mấy này, đã có tiến bộ. Xem ra, Viên Lễ Hiền còn không bằng con.” Tình tình Viên Lễ Hiền quá ngay thẳng, vô cùng cứng nhắc. Tuy làm việc gọn gàng đâu ra đấy, nhưng những tiểu tiết lại chưa từng bỏ qua. Triệu thái hậu ôn ào, Viên Lễ Hiền kiên quyết, kẹp Chính Nguyên để ở giữa.

“Ngày mai, thiếp sẽ triệu Viên phu nhân vào cung, nói vài câu với nàng ấy, bệ hạ cũng đừng vì mấy chuyện này mà khiến triều đình tranh chấp.” Mặc dù lập quốc đã mười năm, nhưng mấy năm gần đây mới gọi là an ổn, sửa đổi luật pháp, mở tân khảo thí, định ra mức thuế, lao dịch phải thu. Xung quanh còn đất đai chưa thể thu hồi, quốc gia đại sự chưa bàn xong, ở đâu ra tâm trí thảo luận chuyện nhỏ nhặt này.

Chính Nguyên để cầm tay thê tử, vẫn như trước dằn dò: “Hai ngày nay mẫu hậu không vui, nàng cũng đừng so đo với người.”

Vệ Kính Dung lại tiến hẳn ra cửa, biết rằng mấy ngày sau hẳn sẽ không đến chỗ Dương phi đâu. Sau lại bảo Kết Hương, Thụy Hương lấy đồ cho Vệ Thiện. Đến giờ thấp đèn mới rảnh rỗi tìm chữ mẫu, dạy nhi tử học chữ.

Không ngờ Tần Thị đều đã thuộc, hỏi hẳn, hẳn nói là tỷ tỷ dạy, Vệ Thiện giao việc thêu kinh thư cho Tổ Tranh làm. Còn bản thân thì tự tay làm cho Tần Thị một đôi giày đầu hồ nhỏ.

Thì ra là chất nữ, trong mắt nàng lúc nào cũng nhỏ, có một số việc Vệ Kính Dung chưa từng hỏi nàng. Không ngờ chỉ chớp mắt đã bắt đầu hiểu chuyện rồi, Vệ Kính Dung xoa đầu nhi tử. Lần này, đệ tử Hiền Nhi trở lại, sẽ nói chuyện với hẳn, nếu hai đứa trẻ đều vui lòng, thì hôn sự này không phải không có cơ hội nhắc đến.

Lúc này, Vệ Thiện phải xốc lại tinh thần, muốn đến gặp Dương phi, nàng ôm chân gấm, tóc đen xoa trên vai, gọi Trầm Hương: “Người tìm một ít lụa mỏng mỏng tươi mát, ngày mai ta muốn đến cung của Dương nương nương, học người cách may váy mới.”

Nhắc đến ăn mặc đẹp, giỏi nhất trong cung chính là Dương Văn Kiều, cái gì cũng không để ý, toàn bộ đều tập trung vào y phục, chải đầu, tô son. Vệ Thiện cũng thích trang phục này, nhìn váy mới may, kim thoa cài tóc. Nếu bình thường đến cung Dương phi, chỉ cần nàng nói thể, sao người khác có thể nghi ngờ được. []

Ngày thứ hai, Vệ Thiện chỉ mang theo Trầm Hương, để nàng ta ôm gấm vóc. Trước khi đi đã sai Tiểu Thuận Tử hạ chút được vào trà cho Dương Tư Triệu uống, tránh đến Châu Kính điện còn gặp phải hẳn.

Vệ Thiện giữ tám lụa ra, khoa chân múa tay diễn tả muốn làm y phục ra sao. Dương Văn Kiều búi cao tóc, váy áo mỏng manh, thắt lưng buộc dài, bước đi uyển chuyển tựa thiên tiên, trăm hoa cài trên tóc. Dụng tâm ăn mặc như thế là đang đợi Chính Nguyên để tới.

Nhưng hai ngày nay chắc Chính Nguyên để sẽ không đến, Vệ Thiện nói một hơi, ôm đồng lụa muốn cáo từ. Quả nhiên, Dương phi không nhận được, hỏi nàng: “Hôm qua, Thái hậu nào loạn trong cung thành ra như vậy, bệ hạ có nói gì không?”

Nàng ta cau mày, trong mắt thấp thoáng ánh nước, Vệ Thiện chỉ chờ mỗi câu này của nàng: “Cô phụ trước nay luôn hiếu thuận, ta nghe nói đã giao cho Lễ bộ định rồi.”

Là muốn thăng quan, hay phong Quý phi, nàng không hề nói rõ, nhưng Dương phi chỉ cho rằng muốn phong Phi. Vốn chỉ có nàng ta là Phi, hôm nay kẻ khác lại đến, lấy gương soi mình, khó ai bì được dung nhan với nàng. Nhưng kẻ kia là chất nữ của Thái hậu, đến Hoàng hậu còn phải nhường bộ vài phần... Nếu tiến cung thật, danh hiệu Quý phi không thoát khỏi tay rồi.

Vệ Thiện còn chưa bước ra khỏi cửa Châu Kính điện, đã thấy thái giám thân cận của Dương phi, Lý Triều Ân chạy bước nhỏ về phía Tam cung rồi. Tâm tình của Vệ Thiện rất tốt, một đường đến Đan Phượng cung cứ cười suốt, ngồi trên giường ngà, nói với Vệ Kính Dung: “Con muốn đến chuồng Phi Long chọn một con ngựa. học cưỡi ngựa bắn cung với ca ca.”

Vệ Kính Dung muốn Lễ bộ định ra điều lệ, lại muốn ném củ khoai bỏng tay này sang Lại bộ. Quả nhiên, Viên Lễ Hiền rất kiên quyết việc phong tước, nghĩ tới Triệu thái hậu lại muốn nào loạn, lập tức nhúc nhích. Nghe Vệ Thiện nói vậy, không ngẩng đầu lên: “Cái này có gì khó, để ca ca con đi với con là được.”

Vệ Thiện thay kỳ trang ra khỏi điện, đã nhìn thấy Chính Nguyên để đến Đan Phượng cung, sắc mặt lại không tốt. Thấy Vệ Thiện mặc kỳ trang, tay cầm roi ngựa, mới thả lỏng cơ mặt, gật đầu với nàng một cái rồi đi vào điện.

Vệ Thiện kéo Vương Trung: “Vương công công, cô phụ từ đâu đến vậy?”

Lời này, Vương Trung có thể trả lời: “Bẩm Công chúa, bệ hạ vừa từ Châu Kính điện sang.”

Vệ Thiên à một tiếng, hạ giọng ngoác tay, Vương Trung cúi đầu uốn gối nghiêng tai lắng nghe, nàng hỏi: “Cô phụ có tức giận không, sẽ cãi nhau với cô cô à?” Hắn lắc đầu, rồi cười: “Công chúa cứ yên tâm cười ngửa đi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiêu trúc

Editor: Mai Tuyết Vân

Quả nhiên, mười ngày sau đó Chính Nguyên để không hề bước chân vào cửa cung Châu Kính điện. Ngược lại, còn đến chỗ Từ Đáp ứng ngồi nhiều hơn, Từ Đáp ứng còn chăm chỉ đến Đan Phòng cung. Ngoại trừ thỉnh an mỗi ngày, còn làm cho Tần Thị một bộ xiêm y.

Triệu thái hậu vẫn chất vấn Chính Nguyên để như trước, vì sao ban chức quan quá nhỏ. Ca ca của bà không thể vào cung, liền cho tâu tâu vào cung ở bên cạnh Triệu thái hậu. Lúc trước, vị tâu tâu này đối xử với bà rất cay nghiệt, nhưng đó là ngày xưa, còn bây giờ đã khác. Vị tâu tâu này tìm mọi cách nịnh nọt Triệu thái hậu, rất hợp ý Triệu thái hậu.

Mỗi ngày vừa đến giờ thỉnh an, thì các cung nhân đều phải nghĩ đủ biện pháp để ngăn vị Triệu phu nhân kia xuất hiện. Chút quy củ cũng không hiểu, còn muốn thấy cháu dâu ngoại, Thái hậu ngồi, bà ta cũng ngồi, muốn Hoàng hậu, Dương phi hành lễ với mình.

Trong Thọ Khang cung náo loạn, Vệ Kính Dung không nhúng tay vào, cũng không muốn nhúng tay. Có Vệ Thiên than khổ bên tai Chính Nguyên để, lại có Từ Đáp ứng giúp đỡ, Chính Nguyên để nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp. Võ quan không quản chuyện này, vẫn nhân thì lại coi trọng. Hắn bị nhìn chăm chăm suốt ngày, liền vội vàng ban cho cửu cửu một phong hào và trạch viện.

Cuối cùng vẫn phải phong cửu cửu làm Tư Ân công, lúc phân chỗ ở cũng khó khăn. Trạch viện trong kinh đã sớm bị các công hầu chiếm hết, cả con phố san sát kề nhau, đều là quan nhất phẩm, nhị phẩm, đại công thần trong triều. Bây giờ, Triệu gia muốn thò một chân vào nơi này, cũng không có trạch viện nào trống.

Người Triệu gia tới kinh thành không bao lâu, nhưng lại biết không ít. Ca ca của Triệu thái hậu tới kinh thành nghe ngóng, nhà nào chức lớn nhất, trạch viện nào rộng nhất.

Hai điều này đều rơi lên người Vệ gia, trạch viện Vệ gia là Vương phủ tiền triều, tất nhiên phải có phong thái phi phạm. Sau khi ca ca của Triệu thái hậu nghe ngóng xong, dù sao thì muội muội đã cho phép ông ta. Nói đến Thượng Kinh muốn nhà nào có nhà đó, muốn chức nào có chức ấy. Tâu tâu vừa vào cung, đã mở miệng đòi trạch viện Vệ gia.

Triệu thái hậu có hồ đồ thì cũng biết muốn lấy trạch viện Vệ gia là không thể. Hai ngày qua cũng nghe Thụý Đồng mách lại rất nhiều chuyện trên triều. Nào là Tề tướng, Thượng thư, tất cả quan lại đều bó bối, nói đến mức nhì tử cũng nhưc đầu, vừa nghe đến muốn trạch viện Vệ gia, thì nửa ngày không lên tiếng.

Sau đó, quan viên Lễ bộ đề ra điều lệ, ngoại trừ trực hệ, còn lại đều đưa trở về. Khi đến một chiếc thuyền to, quan viên địa phương không ngăn cản, cũng muốn hưởng chút lộc. Nay về cũng một thuyền lớn, coi như đi cho biết kinh đô phồn hoa, lại ban thưởng chút tơ lụa vàng bạc, là coi như xong chuyện.

Một đám người muốn hưởng lộc, được cũng chỉ có gia đình của ca ca Thái hậu.

Người cầm đầu bày ra mọi chuyện cũng chính là Triệu Thiết Trụ. Phong tước xong xuôi, Chính Nguyên để không dễ dàng gì mới nuốt trôi con nghẹn này. Ngay sau đó, Triệu thái hậu lại muốn cho hai chất tử làm quan.

Vệ Bình làm chức gì, bà ta cũng muốn để hai chất tử làm quan đó. Mười bốn, mười lăm tuổi, Vệ Bình đã xông pha chiến trường, tính đến nay đã hơn năm năm. Chuyện này hẳn theo Tần vương còn có công lớn, nhất định phải thăng chức.

Nhưng nói những điều này với Triệu thái hậu cũng vô dụng. Chính Nguyên để biết mẫu hậu của mình muốn khoe khoang, mới gọi cả dòng họ lên. Lại không muốn bị xem thường, nên hôm nay mới tỏ ra uy phong. Nhưng lần này không có Vệ Kính Dung đứng ra là bình phong, dân xếp mọi chuyện.

Vệ Thiên “bệnh vặt” một trận, ăn không ngon ngủ không yên, nằm trên giường chỉ quần lấy Vệ Kính Dung. Nhất thời khiến nàng không thể phân thân, giúp Chính Nguyên để trông nom những chuyện này. Mặt Vệ Thiên đỏ ửng, đau khổ uống thuốc trong điện, rồi mời thái y đến xem. Thái y bắt mạch không ra bệnh, mơ hồ suy đoán, nói Vệ Thiên còn yếu, lúc này thời tiết nóng lạnh thất thường, dễ gây khó chịu trong người.

Dương phi muốn gánh vác, nhưng ngoài trừ xinh đẹp ra thì cái gì cũng không biết. Chính Nguyên để yêu về kiểu diễn của nàng ta, vừa dựng chuyện mới biết, nàng ta chỉ được cái đẹp nhưng vô dụng. Chẳng bằng Từ Đáp ứng, còn có thể đối đáp vài câu.

Trong chuyện này, Dương gia chỉ đứng một bên xem kịch hay. Người Triệu gia không hiểu rõ chuyện trong kinh, nên vốn không qua lại với Dương gia. Vệ Thiện mắc bệnh giữ chân Vệ Kính Dung, một ngày, hai ngày, nàng còn không nhận ra. Nhưng ba ngày trôi qua, Chính Nguyên để thấy nàng không quản chuyện giống như trước, dù bận rộn vẫn cố ý sai Vương Trung ban thưởng hai món ăn. Lúc này, Vệ Kính Dung mới phát hiện ra, chính nàng đã quên không giúp Chính Nguyên để sắp xếp chu toàn, nhưng ngược lại để thế cũng tốt.

Triệu gia càng làm âm ỉ, thì trọng phụ càng đứng về phía nàng, Vệ Kính Dung dứt khoát khiến mình bận rộn. Nếu chuyện ban trách viện cho Tư Ân công là chính sự trên triều, thì việc chuẩn bị đón các con trở về lại là chính sự hậu cung. Tần Thị sắp học vỡ lòng, bái thầy cũng là chính sự. Hạ tuần tháng ba phải chọn tú nữ, Vệ Kính Dung càng thêm lo âu. Vệ Thiện muốn chuyển qua Tiên Cư điện, Vệ Kính Dung bận đến mức không còn thừa sức để ý chuyện Triệu gia.

Vệ Thiện thấy đã đủ loạn, mới khỏi “bệnh”, đã chuẩn bị chuyển đến Tiên Cư điện. Vệ gia tặng một con Tảo Hồng mã, liền được nuôi trong chuồng Phi Long, chỉ chờ nàng rảnh rỗi là có thể cưỡi đi. Vệ Thiện quyết định mỗi ngày sẽ cưỡi ngựa một canh giờ, còn muốn Vệ Tu dạy nàng cách bắn cung, không cần phải bắn chính xác, trước tiên cứ luyện để tay có đủ lực đã.

Đến khi ướt đầm mồ hôi nàng mới cưỡi ngựa về, Vệ Kính Dung lấy khăn tay lau mồ hôi cho nàng: “Mặt trời đã sắp lặn rồi, sao lại cưỡi ngựa lâu như thế, con vừa mới khỏe lại, sáng mai không cho con cưỡi nữa.” Cũng không cho nàng uống nước lạnh, chỉ cho uống trà nóng.

Vệ Thiện vâng một tiếng, cầm ly trà thổi từng hơi cho nguội, Thụy Hương cầm hộp thức ăn quỳ gối trước giường, Kết Hương đi và hỏi báo: “Nương nương, Thúy Đồng đã đưa tiểu thư nhà Tư Ân công đến rồi.”

Kết Hương nói một câu đã mang mối quan hệ rườm rà nói rõ. Tàu tầu của Triệu thái hậu sinh một đám hài tử, hai nhi tử đã cưới vợ, Triệu Tú Nhi chính là tiểu nữ nhi* của bà ta.

*tiểu nữ nhi: con gái út

Triệu Tú Nhi đã đổi cách ăn mặc trên người, nàng ta vốn đã thanh tú, một thân áo xuân xanh mát, châu khẩu* xanh thắm thắt quanh eo, hai chiếc trâm bích ngọc cài nghiêng trên đầu. Khiến dung mạo của nàng càng xinh đẹp, cũng ra dáng nữ nhi phủ công hầu rồi.

*châu khẩu: khẩu giống như cái móc buột thắt lưng, châu khẩu tạm hiểu là thắt lưng ngọc.

Vệ Thiện vừa nhìn đã biết là bút tích của cô cô, nàng không mở miệng, Triệu thái hậu cũng không muốn mua cho Triệu Tú Nhi mấy thứ xiêm y hợp với thân phận của nàng ta. Thầm than trong lòng, cô cô đã hiểu rõ tại sao vẫn như trước làm những chuyện này.

Triệu Tú Nhi vừa vào đã rút cổ, Vệ Kính Dung đối với nàng ta rất thân thiết, càng thân thiết mất nàng ta càng đồ lên, ngồi cuộn dây lưng rồi nói: “Biểu tâu, muội muốn về nhà.” Chính Nguyên để không muốn nạp nàng, nàng cũng không muốn gả cho Chính Nguyên để.

Triệu Tú Nhi vẫn đi theo bên cạnh Triệu thái hậu, thấy biểu ca dọa một câu đã nói không ra lời. Không ngờ biểu ca thường ngày lại có bộ dáng này, lần đầu thấy hẳn đã trượt tay đánh vỡ ly trà.

Chính Nguyên để sinh ra vốn đã có một đôi mắt hổ, trừng một cái đã khiến Triệu Tú Nhi sợ đến mức tìm chỗ núp. Đầu phải gả cho Hoàng đế, rõ ràng là gả cho ác nhân, mấy ngày nay, Thúy Đồng, Thúy Lũ, hai người họ lại thường xuyên thủ thi bên tai nàng. Nói nàng là tiểu thư công hầu, đi đâu cũng có thể chọn ra nam tử tài đức tuần tú. Với thân phận của nàng gả ra ngoài chính là chính thê, phải dùng kiệu lớn tám người khiêng rước nàng, mặc giá y đồ rực.

Vệ Thiện vừa thấy nàng, cũng biết hai đóa kim hoa không hề uổng phí. Thúy Đồng và Thúy Lũ cũng sắp đến tuổi xuất cung, đều là cung nhân tiền triều, hầu hạ Triệu thái hậu được ba, bốn năm. Từ trước đến nay bà ta rất keo kiệt, hà tiện bần xìn, nếu không phải cô cô làm chủ, chắc bà ta đã sớm nắm cả Thọ Khang cung trong tay rồi.

Vệ Kính Dung ngăn người, sau đó lập tức lấy lại tinh thần: “Sao lại như vậy? Là kẻ nào hầu hạ không tốt? Nếu có muội chỉ cần nói cho ta biết là được.”

Triệu Tú Nhi càng roi lệ: “Biểu tâu, đưa muội về nhà đi, muội muốn về.” Khuôn mặt ghen khuất đỏ bừng, hồi lâu mới thêm được một câu: “Muội... Muội không muốn làm nương nương.”

Nương nương trong cung đều xinh đẹp tựa thiên tiên, nàng ta nhìn Dương phi một cái, đã biết rõ mình không thể sánh được. Nghe nói còn phải chọn tú nữ tiến cung, nữ tử xinh đẹp khắp thiên hạ đều muốn đến. Nhưng bọn họ mệnh khổ, còn nàng trời sinh tốt số đến thế, sao cần phải vào cung.

Triệu Tú Nhi càng nghe càng thấy đúng, mỗi lần mẫu thân vào cung đã nói trong nhà có bao nhiêu châu báu, đất đai, phụ thân lại được phong quan gì đó. Nàng nghe xong, cảm thấy mình làm thiên kim tiểu thư phủ công hầu, còn ít phép tắc hơn trong cung nhiều. Thúy Đồng không nặng, không nhẹ nói như thế cho tới trưa.

Vệ Kính Dung vừa nghe xong, đã thuận nước đẩy thuyền, trên mặt lộ vẻ ân cần: “Chuyện này vốn là suy nghĩ của mẫu hậu, cũng không phải muốn giữ chân muội lại... Nếu trong lòng muội đã suy nghĩ như thế, ta sẽ làm chủ thay muội.”

Triệu Tú Nhi rất dễ dụ, có được những lời này, Vệ Kính Dung lại ban thưởng chút trang sức tơ lụa, lại lấy hai hộp bánh Hoa tuyết, bánh xốp mềm cho nàng. Sai Thúy Đồng đưa nàng trở về, nàng ta tới đây cầu xin cái gì, tự nhiên Thúy Đồng cũng sẽ nói lại với Triệu thái hậu.

Vệ Thiện nín cười dùng trà, một đám người vừa đi, Vệ Kính Dung đã giặt tái mặt, cho cung nhân lui ra hết, nghiêm mặt nhìn chằm chằm Vệ Thiện: “Tự con nói đi, đã làm cái gì rồi?”

Vệ Thiện nâng ly trà trong tay, khó hiểu nhìn cô cô, Vệ Kính Dung ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng. Lòng mày đẹp như vẽ, nơi đáy mắt là một thoáng hoài nghi, liền đưa tay kéo nàng lại, giọng điệu cũng mềm mại: “Sao con lại có thể tỉnh ranh đến thế chứ?”

Biết chất nữ vì quan tâm nàng, mới giả bệnh lười biếng cũng là chuyện thường, nhưng thu mua Thủy Đồng, Thủy Lũ thì thực sự quá mức. Cũng không thể sau này lươn lẹo đủ trò như thế, ngày qua tháng lại sẽ đánh mất phẩm hạnh: “Con vẫn còn nhỏ, sau này không thể bày trò như vậy.”

Vệ Thiện nhìn về phía cô cô, thấy nàng dịu dàng như nước, đặt tay lên đầu Vệ Thiện, vỗ nhẹ dỗ dành. Cô cô vừa trấn an vừa giảng đạo lý, đòi trước nàng đã nghe qua, cũng dựa theo đó mà làm, nhưng kết quả cuối cùng ra sao?

“Con không phục!” Vệ Thiện đột nhiên tránh khỏi sự ôm ấp của cô cô, thân thể run rẩy muốn khóc, nghĩ đến những uất ức đã phải gánh chịu, ngoại trừ khóc trước mặt cô cô ra thì với ai cũng không thể: “Cô cô khổ cực như vậy, ở chỗ tổ mẫu thì động một tí là phạm lỗi, tránh đi không được mà chống lại cũng không xong. Dương nương nương chính là bình hoa rỗng, vô sự có nàng, có chuyện tuyệt đối không thấy bóng. Trong ngoài đều do cô cô lo liệu, một mối sinh bệnh, cũng không được nói với ai. Nếu làm vậy mới là người hiền đức, thì thánh nhân sớm đã uất ức mà chết rồi.”

Vừa nói vừa rơi lệ, sau khi tỉnh lại chưa bao giờ khóc, đây là lần đầu tiên. Vệ Kính Dung sợ hãi, vươn tay ôm nàng vào lòng, vỗ lưng nàng hai cái, Vệ Thiện càng nức nở hơn. Vệ Kính Dung ôm nàng vỗ về, đôi mắt ửng hồng, ý cười trên mặt: “Thiện Nhi đã lớn, thấy chuyện bất bình, cũng không thể tức giận, đôi nhân xử thế làm người chẳng lẽ để người khác nhìn sao?”

Nàng đưa tay cời mũ cho Vệ Thiện, xoa hết mấy bím tóc ra, rồi tết thành một đuôi sam dài, trông vậy lại giống nàng lúc nhỏ: “Khi ta xuất giá chỉ lớn hơn con ba tuổi, phụ thân gọi ta vào thư phòng, cho ta bốn chữ này.” Vừa nói vừa chỉ tay vào cuốn tranh treo trên bình phong ngọc thạch.

“Kiềm chế bản thân, lời nói phải nhất quán với hành động. Thận trọng từ lời nói đến việc làm, không làm đánh mất ý muốn ban đầu.” Vệ Kính Dung nói xong mới sực nhớ ra gì đó, mỉm cười rạng rỡ: “Phụ thân con cũng gọi ta đến, ta cho rằng huynh trưởng muốn dạy dỗ ta. Ai ngờ huynh ấy lại đưa cho ta một cây tiêu trúc, nói sau này nếu cô phụ con đối đãi với ta không tốt, thì thổi tiêu trúc này lên, huynh ấy sẽ đến xử lý muội phụ*.” Không đến mấy năm, Vệ Kính Vũ liền tử trận, còn tiêu trúc kia nàng cũng không đụng đến nữa.

*muội phụ: chồng của em gái

Vệ Thiện nghe kể chuyện xưa quên cả khóc, chỉ nghe thấy trước của có tiếng thở dài. Chính Nguyên để đứng cạnh cửa, trên tay ôm Tần Thị đang ngủ say. Vệ Thiện quay lưng lại lau nước mắt, Chính Nguyên để chạy đến chỗ Vệ Kính Dung, đề lên bả vai nàng, khẽ dùng sức, Vệ Kính Dung chỉ cảm thấy rất nặng, lại nghe trọng hời: “Trên người nàng có chỗ nào không thoải mái?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dời cung

Editor: Mai Tuyết Vân

Hải đường bung nhụy, ngọc lan hé cánh, khi Vệ Thiện dời sang Tiên Cư điện cũng là cuối tháng ba. Đồ đạc đã được chuyển đến trước, mọi thứ cũng được sắp xếp xong xuôi, nàng lập tức bắt đầu chọn người lần nữa.

Cô cô có thể biết được những chuyện kia, cũng khó trách được Tổ Tranh và Băng Thiềm. Họ vốn là người cô cô đặt bên cạnh để chăm sóc nàng, cô cô vẫn luôn coi nàng như hải tử mà bảo bọc. Nhưng lắm người nhiều tai mắt, nàng cũng không thể giấu diếm mãi, chỉ có thể cất nhắc người mới.

Hai mươi mấy cung nhân được đưa đến cung của Vệ Thiện, trước tiên nàng chọn ra Sơ Tĩnh, Tiểu Loan, Lan Châu, Bích Khả, còn đặt tên giống như trước. Sơ Tĩnh và Tiểu Loan tuổi còn nhỏ, đầu tiên cứ để đi theo Trầm Hương, Lạc Quỳnh. Rồi chọn ra mấy người nhìn lanh lợi hầu hạ trong điện, sau đó Vệ Thiện hỏi: “Trong các người, ai biết chữ?”

Hoạn quan tiền triều có kẻ biết chữ, nhưng cung nữ biết chữ lại không nhiều. Vệ Thiện lại sai người chọn vài cung nhân biết chữ đến. Muốn có một thái giám và một cung nữ biết chữ.

Chỉ lát sau người đã trở lại, cung nữ mi thành mây tú, giọng nói dịu dàng, nhưng lại gây đến đáng thương, giống như một bộ xương biết đi vậy. Còn thái giám kia vừa nhìn đã thuận mắt, hỏi qua thì đã biết chữ, lập tức lưu hai người này lại.

Cung nữ tên là Xuân Linh, tuổi cũng thích hợp, thái giám tên Tụng Ân, đều lớn lên trong cung. Tụng Ân chân có tật, nhưng cũng may còn biết chữ, Vệ Thiện liền để hần đến quản lý thư phòng ở Thiên điện.

Xuân Linh luôn miệng tạ ơn, còn dập đầu lạy Vệ Thiện ba cái, khi nàng lui ra ngoài, Trầm Hương mới nói: “Nô tỳ nghe nói khi đánh thắng trận, có một nhóm võ quan được thăng chức, còn muốn lựa vài cung nhân trong cung làm phần thưởng. Nếu như không phải Công chúa chọn nàng, e rằng lần này nàng ta sẽ được đưa đi.”

Đời trước Vệ Thiện không có ý định chọn cung nữ biết chữ, cũng chính là lần này nàng ta được xuất cung. Có thể gả cho một võ tướng làm thê tử, kém hơn một chút thì làm quý thiếp. Vệ Thiện suy nghĩ một chút rồi gọi nàng lại, hỏi rằng: “Người hầu hạ ở cung nào? Có muốn nhân cơ hội này ra ngoài không?”

Xuân Linh còn khiếp đảm hơn so với Triệu Tú Nhi, cơ thể cuộn lại không dám nhúc nhích, thấp giọng nói: “Nô tỳ không muốn xuất cung, trước đây nô tỳ hầu hạ ở Phụng Dương Các...Hầu hạ công chúa Gia Hợp tiền triều.” Nếu không phải đi theo công chúa, sẽ không thể biết chữ được.

Công chúa Gia Hợp tiền triều, là đích nữ của Trần hoàng hậu, khi hoàng thành bị phá, Trần hoàng hậu hạ lệnh tưới dầu khắp Cam Lộ điện. Cung nhân, thái giám đều treo cổ tự vẫn bên trong, ở đây cũng có nữ nhi ruột duy nhất của bà, Gia Hợp công chúa.

Vệ Thiện nhất thời cảm thán, công chúa Gia Hợp có thể chết bên cạnh mẫu hậu của nàng, cũng là việc tốt. Ngoại trừ cách đó, trước khi hoàng cung thất thủ cũng phải tự tử để bảo toàn trong sạch, hoặc là bị cưỡng bức đến chết.

Năm đó, Thẩm Thanh Ti xinh đẹp nức tiếng thiên hạ. Khi phá cung, nữ nhi của nàng và công chúa Gia Hợp cũng bằng tuổi nhau, nhưng hôm nay lại ở trong Giáo Phường tư làm quan kỹ*. Nhớ đến mình cũng vui thân ở Cam Lộ điện, Vệ Thiện lại thở dài.

*quan kỹ: kỹ nữ của tầng lớp quan lại, thuộc quản chế của triều đình.

Năm đó, Trần gia tiếng tăm lừng lẫy, từ khi tiểu triều khai quốc đến nay luôn quản lý thuế ruộng khắp thiên hạ. Nào ngờ sẽ gặp phải vị Hoàng đế như vậy, Phế đế sa vào sắc dục, khi chết vẫn còn say trong mộng. []

Tổ tiên Trần gia xuất thân là lái buôn, thủ đoạn vợ vét của cái là số một. Suo cao thuế nặng, thu thóc đầy kho, nói là để phòng thiên tai hằng năm. Nhưng đến khi xảy ra thiên tai lại không xuất ra dù chỉ một hạt. Chờ bốn bề khởi binh tạo phản, lại thuận tiện trở thành kho lương cho các sĩ quân khởi nghĩa.

Vệ Thiện nhìn nàng vẫn quý, thân thể run lấy bầy, gầy đến mức chỉ cần gió thổi cũng có thể bay. Biết các nàng khi hầu hạ chủ tử, phá cung đều trung thành chết theo, còn sống cũng phải chịu những chuyện không tốt đẹp gì. Nhìn nàng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, khi phá cung mới hơn mười tuổi, làm sao hiểu được chuyện đó, Vệ Thiện gật đầu: “Được rồi, người lui đi, về sau hầu hạ ở thư phòng.”

Cung nhân đồng loạt thay áo mới, từ mừng bốn tháng tư các cung đã đổi hết qua sa y*. Trong cung Vệ Thiện tất nhiên không thiếu, cung nhân vừa được chọn, mỗi người lãnh một bộ.

*sa y: trang phục làm từ lụa mỏng.

Vệ Thiện sai mấy người Tổ Tranh mở hết cửa sổ trong Thiên điện của Tiên Cư điện. Nàng nằm trên giường la hán, dưới tán hoa nở kề bên cửa sổ. Lúc này trời đã âm áp, cây ngọc lan ngoài điện nở đúng lúc, hoa lớn như chiếc ly nhỏ, trắng tựa tuyết rơi. Tiểu Thuận Tử mang theo mấy thái giám, đang làm một chiếc xích đu dưới gốc hoa.

Ngoài điện trồng hai gốc ngọc lan quý, có ý chọn trong nội khổ ngọc lan đăng* bày trong điện. Thân bạch ngọc, khắc hình hoa, tâm nền đặt giữa hoa, thấp trong đêm sáng như ban ngày.

*ngọc lan đăng: chân đèn khắc hình hoa ngọc lan.

Tổ Tranh, Bạng Thiềm chọn sa mỏng, lụa hồng làm trướng. Bình hoa trong điện cắm vài cành đào, đầu cành hoa nở ló lỏ, ong bay vào điện, vòng tới vòng lui. []

Lạc Quỳnh dẫn theo Bích Khả, Lan Châu đến hành lang, treo bốn chiếc lồng vàng lên. Một con Phượng Đình Bạch, một con Hồng Mầu Đơn, một con Quất Quan, một con Hồ Bì. Bốn con chim nhỏ treo cách nhau, thông thả dạo chơi trong lồng, lại rất giống nhau, có người tới là kêu không ngừng.

Gió nam ẩm áp thổi quanh người, Vệ Thiện nghiêng người tựa mình lên gối thêu hoa. Một tay đỡ đầu, một tay cầm bản chép tấu chương của Viên Lễ Hiền, Hồ Thành Ngọc. Ánh mắt lại nhìn chăm chăm hoa ngọc lan ngoài điện, Trầm Hương dùng đôi tay nhỏ dấm chân cho nàng.

Cung nhân đi qua hành lang đều thích thú, cảm theo gạo trộn lòng đỏ trứng trâu chọc mấy con vệt. Vệ Thiện hiếm có được mấy ngày thư thả, nhìn thấy đã bật cười, Trầm Hương thấy nàng thích những con vật nhỏ này, vội nói: “Nếu Công chúa thích, lát nữa nô tỳ sẽ ôm một con mèo đến.” Muốn nói ở chỗ Dương nương nương cũng nuôi một con rất biết cách lấy lòng người khác, nhưng lại nuốt xuống.

Vệ Thiện còn nhớ rõ, lúc ở tiểu Doanh Đài, có một con mèo mun lớn, mắt xanh, đứt đuôi. Cả nơi đó đều là địa bàn của nó, chính nàng cũng đi theo nó để bắt cá: “Được, nhưng phải là một con mèo mun mắt xanh.”

Trầm Hương vâng một tiếng, vừa đưa mắt nhìn vừa nhỏ giọng nói: “Công chúa, Tiểu Lâm công công đến.”

Tiểu Lâm công công là dưỡng tử của Vương Trung, vẫn đi theo hầu hạ bên cạnh Vương Trung. Vệ Thiện vừa nghe đã mời người vào, Lâm Nhất Quán tiến vào hành lễ, chấp tay bẩm báo: “Bệ hạ mời Công chúa dời bước đến Thái Nghi điện ạ.”

Thái Nghi điện là nơi ngày thường Chính Nguyên để đọc sách, Chính Nguyên để bỏ nhiều công sức, hận không thể buộc tóc lên xà nhà*. Năm ba mươi tuổi mới biết chữ, cho tới bây giờ đã biết đọc biết viết. Khi Triệu thái hậu hồi hương tu sửa Phật Tháp tự, văn bia bên trong chính là do Chính Nguyên để tự tay viết.

*buộc tóc lên xà nhà: điển tích xưa, ý chỉ dụng công học tập, si tử thời xưa ban đêm học bài để buồn ngủ, bèn nghĩ ra cách buộc tóc mình vào một sợi dây, mang sợi dây treo lên xà nhà, khi ngủ gật, tóc bị kéo giật lên trên sẽ tỉnh ngủ.

Vệ Thiên đứng lên sửa sang váy áo, rút đóa kim hoa trên tóc mai ném vào hộp nữ trang. Sau đó theo sau Lâm Nhất Quán, hẩn khom lưng bên cạnh, mỉm cười nhắc: “Công chúa cẩn thận dưới chân.”

Nhìn sắc mặt của hẩn cũng biết mọi chuyện rất tốt, lúc này Vệ gia cũng tuyệt đối sẽ không có chuyện xấu. Nhưng thịnh quá ắt suy, đây là đạo lý từ cổ chí kim

Từ khi Vệ Thiên khóc lớn bên trong Đan Phượng cung đã qua ba ngày. Nàng khóc một trận, ngược lại càng khiến Chính Nguyên đề đối tốt với Vệ Kính Dung hơn. Đêm nào cũng nghỉ ở Đan Phượng cung, Vệ Thiên chuyển ra khiến thư phòng ở Thiên điện bỏ trống. Mỗi đêm, Chính Nguyên để lại mang công văn đến đó phê duyệt, Vệ Kính Dung ở bên cạnh khi thêu thùa, khi đọc sách.

Đây là chuyện đời trước không có, Đế hậu hai người kết tóc đã hơn mười năm, nếu nói ân ái thì thật khiến người ta khó tin. Cô cô lại lương thiện hiền đức, vậy nên Chính Nguyên đề coi chuyện thế nhi thuận hòa là lẽ đương nhiên.

Vệ Thiên dời sang Tiên Cư điện, Vệ Kính Dung còn đưa sang một rương sách, là “Tĩnh Ngôn” do hiền hậu tiền triều Văn hoàng hậu viết. Tổng cộng có 24 cuốn, không có chuyện gì một Hoàng hậu phải làm mà không viết xuống.

Vệ Thiên mở ra đọc, đều là sách cũ, phía trên lời phê tỉ mỉ chau chuốt. Nàng vừa đọc đã thảm than, cô cô luôn muốn làm hiền hậu như Văn hoàng hậu vậy, nhưng Chính Nguyên để lại nóng nảy kém xa Kiến Hưng đế. Nhưng cũng là một khởi đầu tốt, vạn sự khởi đầu nan, có chuyện như vậy, muốn hẩn hoà nghi thế tử cũng khó, ít nhất còn chịu nghe nhiều nhìn lâu một chút.

Khi Vệ Thiên vào Thái Nghi điện, Vương Trung canh giữ sau rèm ngoài điện, thấy nàng đã vén rèm rồi cười nhẹ một tiếng. Vệ Thiên cũng mỉm cười đáp lại, nàng qua cửa đợi một lát, Chính Nguyên đề cầm bút trong tay, phê duyệt tấu chương. []

Viết một lát đã đưa tay chạm vào ly trà, bên trong đã sớm trống rỗng. Vệ Thiên vội vàng bung bình trà rót trà cho hẩn. Trà đỏ ra đã nấu qua một lần, Chính Nguyên đề lại không cảm thấy gì hết, uống một hơi cạn chén. Đối với việc ăn mặc lại không chú trọng, uống nước trà, hay nước trắng với hẩn cũng giống nhau.

Vệ Thiên lại rót cho hẩn một chén, lúc này hẩn mới giật mình, thấy nàng đã cười: “Thiên Nhi đến rồi sao.” Hẩn hạ bút, rồi nói: “Thiên Nhi giận ta ư?”

Vệ Thiên ngăn người, hẩn hỏi một câu như vậy, ngược lại khiến nàng không biết nên đáp thế nào. Nhìn chăm chăm Chính Nguyên đề, nhớ đến khi hẩn nằm trên giường bệnh, bình thường cường tráng mà lại gầy đến mức trơ xương. Vành mắt đỏ hoe sắp khóc, nàng hít hít mũi, ngăn nước mắt chảy xuống.

Chính Nguyên đề cười một tiếng, vẫy tay với nàng, kéo nàng đến cạnh mình: “Phụ thân con và ta, vừa là sư phụ vừa là huynh đệ. Hải tử của huynh ấy cũng chính là hải tử của ta, con hiểu không?” Đưa tay xoa đầu Vệ Thiên một cái, nhìn thấy trên đầu nàng không có bất kỳ trang sức nào, chỉ có mấy đóa hoa lụa. Nhớ tới Hoàng hậu thường ngày giản dị mộc mạc, có tiểu cô nương nào không thích gắm vóc trăm hoa chứ, thờ dài một tiếng: “Con muốn cái gì, chỉ cần mở miệng, chịu uất ức thế nào, cũng có ta làm chỗ dựa cho con.”

Đôi mắt đen tuyền trong suốt nhìn Chính Nguyên đề, lúc này không tỏ cáo còn phải đợi đến khi nào. Nàng hít một hơi: “Cô phụ chỉ dụ dỗ con thôi, nếu thật sự coi con là nữ nhi, sao người không đánh Dương Tư Triệu chứ.”

Chính Nguyên đề nhất thời không ngờ sao tiểu nhi từ Dương gia lại đắc tội với Vệ Thiên. Thường ngày bọn họ chơi chung một chỗ, cũng không thấy có cãi vã gì, Vệ Thiên lại nói tiếp: “Hẩn muốn ngồi cạnh Ngụy Nhân Tú, thì Ngụy Nhân Kiệt đã cầm roi ngựa ngăn cản. Cô cô lại sợ khiến Dương nương nương mất mặt, không cho các ca ca động thủ.”

Chính Nguyên đề vừa nghe đã hiểu được, trẻ con lớn lên cạnh nhau, Văn Kiều cũng thường ở trước mặt hẩn kể hai người họ hòa thuận vui vẻ thế nào. Không ngờ Vệ Thiên lại chán ghét Dương Tư Triệu như vậy, nghe lời nói trẻ con của nàng, bật cười. Hẩn cười một tiếng, cả chiếc ghế cũng rung động theo, vỗ vai Vệ Thiên: “Ta biết rồi, từ nay về sau nếu nó còn theo con, ta sẽ tới trừng trị hẩn.”

Vệ Thiên rút khăn thêu từ tay áo lau nước mũi, trước mặt Chính Nguyên đề, nàng càng ra vẻ trẻ con, hẩn càng thích. Nhưng cũng nên biết Chính Nguyên đề sẽ cho nàng là hải tử mà lừa gạt, xử lý người Dương gia, phải tự nàng động thủ.

Mới nói được hai câu, Vương Trung ở sau rèm đã bẩm báo: “Bệ hạ, Viên đại nhân, Hồ đại nhân đã đến.”

Vệ Thiên biết ý đứng lên, còn nhăn mũi: “Con đi đây, cô phụ đừng uống trà này nữa. Đã qua một lần nấu, con biết người không thích có kẻ hầu hạ, nhưng cũng phải lưu lại một người bưng trà chứ.” Vừa nói vừa ôm bình trà ra ngoài.

Vương Trung vội vàng đón lấy bình trà trong tay nàng, còn sai Lâm Nhất Quán đưa nàng về. Lúc này, Lâm Nhất Quán mới mở miệng chúc mừng nàng: “Chúc mừng Công chúa, Thế tử Phụ quốc công theo Tấn vương trở về, thêm hai ngày nữa chắc sẽ về đến.”

Vệ Thiên mừng rỡ: “Thật sao, ca ca ta sắp trở về rồi à?”

Lâm Nhất Quán mặt đầy ý cười: “Đúng vậy, bệ hạ còn muốn đến cổng thành nghênh đón đấy ạ.”

Vệ Thiên nắm chặt hai tay, cuối cùng ca ca cũng trở về, nàng phải làm thế nào nói chuyện Thái tử sắp gặp nạn cho huynh ấy nghe đây? Còn Tấn vương, Vệ Thiên hít sâu một hơi, hẩn cũng sắp về.

Chương 12: Gia phong

Editor: Mai Tuyết Vân.

Đất Thục quy hàng, cũng không phải cứ mang theo tỷ lệ Khương gia là có thể lập tức trở lại. Phải thống nhất quân đội, kiểm kê hộ tịch, cần đo đạc tính toán đất đai. Vì vậy Thái tử còn chưa trở về, đội ngũ của Tần vương đã đến trước.

Lúc này, Tần Chiêu vẫn là Tần vương, giỏi chinh chiến, chính là tấm gương cho binh sĩ noi theo, uy danh chấn động thiên hạ. Sau này, hắn còn có một phong hào vang dội hơn nữa, Trung Châu vương.

Khi Vệ Thiện bị giam trong tiểu Doanh Đài, nghe nói Trung Châu vương khởi nghĩa. Đã lập tức nóng lòng mong hắn có thể đánh vào hoàng thành, cứu cô cô, nhưng cô cô không thể gắng gượng được đến ngày đó.

Còn chưa chờ được Tần Dục lên ngôi, Tần Chiêu đã sớm đến đất phong. Khi Chính Nguyên để muốn Tần Chiêu trấn thủ Tần Châu, rất có thể hắn đã tập trung lực lượng ở đây. Viên Lễ Hiền bị vu oan làm phản, người thay ông xử lại án sai chính là Tần Chiêu. Hắn vốn là một võ tướng, lại được lòng quan văn, còn Hoàng đế ngồi trên long tọa, Tần Dục chính là phế vật. Nếu không phải có thuộc hạ cũ của Chính Nguyên để hợp sức chống đỡ, nơi đó đâu cần đánh đến ba năm.

Đáng tiếc, nàng và Bích Vi đều chết cả rồi, nếu không như thế, biết đâu Bích Vi còn có thể ở bên cạnh Tần Chiêu. Thái tử thích nàng, Tần vương cũng thích nàng, có lẽ từ khi nàng trở thành Trắc phi của Tần Dục, Tần vương đã có lòng mưu phản.

Người hấn phản không phải là Chính Nguyên đế, mà là Tần Dục, quân vương mê muội để kẻ tiểu nhân vô đạo nắm giữ triều chính. Mượn tiếng tiêu diệt nịnh thần khởi binh tiến đánh, ép Tần Dục vì muốn bình an mà phải giết từng người Dương gia. Nhưng hấn giết một kẻ, Tần vương vẫn có thể liệt ra một tội mới cho hấn. Đám thần tử còn sót lại, gặp phải quân chủ như thế, làm sao nguyện ý trung thành được.

Đáng tiếc, nàng không thể nhìn thấy ngày Trung Châu vương ngồi lên đế vị, nhưng cô cô nuôi dưỡng hấn, thúc thúc dạy dỗ hấn. Trong những tội hấn đã nêu, có việc sau khi Vệ hoàng hậu mất, Tần Dục không dùng lễ nghi Hoàng hậu phát tang, cũng không cho hấn hồi kinh tế bái mẫu hậu.

Người của Vệ gia chán chán sẽ được rửa sạch tội danh, nhưng rửa oan cũng vô dụng. Không ai còn sống, cũng chỉ có thể xây một ngôi mộ đẹp mắt mà thôi. Cho dù có người tảo mộ tiết Thanh Minh, hóa vàng rằm tháng bảy, đốt hương tế bái quanh năm, thì có lợi ích gì chứ?

Vệ Thiện mang tin Tần vương sắp hồi kinh báo cho cô cô biết. Mặc dù không bằng Tần Hiền được Vệ Kính Dung nuôi lớn, nhưng vẫn đối xử với hấn như nhi tử. Trong cung đã sắp xếp xong xuôi, thái giám, cung nhân hầu hạ đều được chuyển đến, dạy dỗ. Áo xuân mới may, giày vớ lại được lúi ra phoi nắng lần nữa.

Vệ Thiện quần lấy Vệ Kính Dung muốn Vệ Kính Dung cho nàng đến cổng thành, Vệ Kính Dung búng trán nàng: “Ngốc nghếch.” Nhìn ánh mắt long lanh của nàng, biết Vệ Thiện trong lòng rất nhớ ca ca: “Ca ca con áp giải phạm nhân sẽ về chậm hơn một chút.” Rót cuộc cũng không đành lòng làm nàng buồn, dù đó nói: “Trên cổng thành không phải nơi con có thể đứng đâu, nó sẽ đến bái kiến ta, con ở đây chờ là được.”

Chính Nguyên đế ra đón, vẫn vô bá quan cũng đều phải đi, quả thật Vệ Thiện đứng ở giữa sẽ không ra thế thống gì. Nàng suy nghĩ một chút rồi đồng ý, cũng không kể cho cô cô nghe nàng vừa mách tội Dương gia. Cô cô đỡ dành nàng, Vệ Thiện đã cười hi hi đi chọn xiêm y. Trong nội thất lại mang đến cho nàng hai rương gấm vóc, bảo thạch. Vương Trung tự mình đi một chuyến, nói là bệ hạ ban cho Công chúa, cô nương thì nên ăn mặc hoạt bát hơn mới đúng.

Những thứ khác thì thôi, nhưng lại có một bộ váy xòe đuôi dài, vô cùng lộng lẫy. Lòng Không Tước màu lục bích, tầng tầng lớp lớp đan xen xanh mượt. Khi phòng tối còn phát sáng, khiến Tố Tranh ô một tiếng, Vệ Thiện nhìn lướt qua, rồi nói “Cắt chiếc váy đó đi.”

Đây chính là họa tiết nổi tiếng của tiền triều, Phế đế vì Thảm Thanh Tĩ, bỏ ra mười vạn lượng vàng mua ninh châu, phi thúy. Sau đó sai người làm thành trang sức, y phục cho nàng.

Tổng quản nội thất đã cố ý chọn, cũng vì được Vương Trung cẩn thận dặn dò, phải tìm hoa văn rực rỡ tươi mát. Thật ra Vệ Thiện cũng rất thích y phục hoa lệ, cô cô chưa từng keo kiệt, Vệ gia cũng không thiếu vàng bạc. Nhưng nàng chưa từng thấy váy áo lộng lẫy thế này, khám châu nam ngọc, chỉ sợ đáng giá liền thành.

Mặc chiếc váy này ra ngoài, còn không phải để người khác vạch tội Vệ gia sao. Vệ Thiện nhìn chiếc váy một cái: “Mau cắt nó đi.”

Nhiều gấm vóc như vậy, cũng không tiếc gì một cái váy, lấy tuổi của Vệ Thiện mà nói, lúc này mặc nó là quá mức xa hoa. Chọn vài tấm lụa mỏng sắc hồng đưa đến Thượng Y cục may quần áo, Tố Tranh sai Trầm Hương đi. Vệ Thiện nhìn chằm chằm chiếc váy xòe đuôi dài, khám châu nam ngọc, rồi gọi Trầm Hương đến bên cạnh: “Người đến Thượng Y cục, truyền việc ta được ban thưởng y phục tiền triều ra ngoài.”

Trầm Hương không hiểu gì, Vệ Thiện mỉm cười: “Ta có đồ tốt như vậy, tất nhiên phải để mọi người đều biết.” Đặc biệt là muốn cho Dương Văn Kiều nghe được, nàng ta rất thích những thứ này. Trong cung từng có thời gian lưu hành các loại váy áo từ Châu Kinh điện truyền ra. Dương gia lại có tài lực, gần đây Chính Nguyên để không đến cung của nàng, chỉ cần truyền đến tai nàng, chỉ một lúc sau thế nào nàng ta cũng có một bộ.

Vệ Thiện nằm nghiêng trên giường, Lạc Quỳnh chỉ vào mấy rương “Huân giới” của Văn hoàng hậu rồi hỏi nàng: “Những quyển sách này có cần đặt lên kệ không ạ?” Cả một rương đầy, chỉ bằng một rương đã chất đầy một nửa giá sách của nàng rồi đấy.

“Bày ra đi, lấy một quyển đến cho ta xem.” Vệ Thiện không định trưởng thành theo cách cô cô kỳ vọng. Đòi trước dựa theo lời dạy mà trở thành một quý nữ, nhưng kết quả như thế nào? Trong lòng nàng biết rõ, sống lại một lần, phải thay đổi bản thân.

“Huân giới” Thật ra là một quyển sách vô cùng nhàm chán, đòi trước Vệ Thiện đã từng đọc qua một lần. Lúc ấy, nàng một lòng cho rằng mình sẽ làm Hoàng hậu, đọc đi đọc lại, chỉ sợ mình có chỗ nào chưa chu toàn. Hôm nay, lật được một trang lại bỏ xuống ngay, để Tiểu Thuận Tử đi lấy tấu chương của Viên Lễ Hiền đến.

Trầm Hương rất nhanh đã mang theo Bích Khả, Lan Châu trở lại, báo với Vệ Thiện đã làm xong mọi việc. Nàng biết Công chúa đang đối phó Dương gia, cố ý nói cho Vệ Thiện biết: “Lúc nô tỳ đi, Thái Uyên đang cầm găm vóc muốn may trang phục cho Dương nương nương. Nhưng nghe nô tỳ nói xong, đã kéo tay hỏi han rất lâu.”

Vệ Thiện mỉm cười, tháo chiếc vòng vàng trên tay xuống, đưa cho Trầm Hương: “Ngươi làm rất tốt.”

Trầm Hương cười khanh khách nhận lấy, trước giờ Vệ Thiện luôn hào phóng, nàng tặng đồ ban thưởng cũng không phải chuyện gì lạ. Tổ Tranh nhìn thấy cũng không nói gì, chọn trang sức ngọc bảo, rồi hỏi nàng: “Công chúa, mấy ngày tới người muốn mặc bộ nào?”

Chính Nguyên để vừa ban thưởng, đương nhiên phải mặc ra ngoài, chọn một bộ trang sức hồng thạch, ngọc bảo, càng nhìn càng thấy đẹp. Cài trâm trên tóc, mặc cung trang mới may, Vệ Thiện không thể đợi để được gấp đại ca.

Ngày Tân vương hồi triều rất náo nhiệt, Chính Nguyên để đích thân nghênh đón. Tân vương ngồi trên lưng ngựa, dẫn đầu đoàn người, đi qua cầu Ngự Kiều rồi xuống ngựa.

Bái kiến Chính Nguyên để đầu tiên, tất nhiên sẽ có ban thưởng, Vệ Bình cũng ở trong đó. Thái giám Đan Phượng cung đã đứng ngoài Tuyền Chính điện từ lâu. Hỏi thăm được một câu, nửa chữ, cũng vội vàng báo cho Hoàng hậu nương nương biết. Việc ban thưởng là chuyện tốt, một đám người bận rộn chạy qua chạy lại.

Vệ Thiện ở cửa đi qua đi lại, nàng biết lần này ca ca sẽ được phong làm Tướng quân. Nguyên triều lần đầu tiên có một vị Tướng quân chỉ mới hai mươi tuổi. Từ đó Vệ gia liền có hai vị Tướng quân, trong tay còn nắm đại quân ba mươi vạn binh mã.

Vệ Kính Dung thấy nàng dạo bước liền cười: “Con gấp cái gì, chờ nghe xong phong thưởng sẽ đến ngay. Ta đã phái người hầu đi đón, nhanh đến đây ngồi đi. Vừa nói có bộ đáng đại cô nương, giờ lại giống hài tử rồi.”

Vệ Thiện nào chịu đồng ý, trấn giữ cửa điện, đi ra ngoài điện đứng, hai mắt cứ nhắm chăm cửa chính cung Đan Phượng. Trong lòng còn nhớ rõ dáng vẻ phóng khoáng của ca ca.

Vệ Bình còn chưa đến, thái giám đã tới trước hỏi báo: “Chúc mừng nương nương, Thế tử Phụ quốc công được gia phong thành Dũng Nghị tướng quân, Tân vương đang đến Thọ Khang cung, chờ chút Thế tử Phụ quốc công sẽ đến.”

Tân vương từ Tuyền Chính điện ra đã đến Thọ Khang cung bái kiến Triệu thái hậu. Vệ Kính Dung nghe bẩm báo, gật đầu một cái: “Thế mới phải chứ, trước giờ Chiêu Nhi luôn là người quý cù.”

Nếu hấn không đến đó trước, sẽ trở thành đầu đề để Triệu thái hậu soi mói. Dù người cháu này không phải ruột thịt, bà ta cũng không thích hấn mấy. Nhưng có thể chà đạp con dâu, bà ta sẽ không bao giờ bỏ qua.

Vài ngày trước, Triệu gia thừa thắng xông lên, yêu cầu muốn trạch viện lớn hơn đã bị Chính Nguyên để bác bỏ. Một chút chiến công lập tức cũng không có, nhưng Chính Nguyên để làm Hoàng đế lại rất hào phóng. Khi ban thưởng chưa từng hẹp hòi, đã ban cho thôn trang vùng ngoại thành. Những thứ không thể ban thưởng ngoại trừ Thượng Lâm Uyển, chỉ có Thanh Ti cung.

Triệu thái hậu được dâng chân lên dâng đầu, đòi trạch viện, đòi chức quan xong hết, cũng khiến hiếu tử là Chính Nguyên để nóng giận bốc hỏa. Những thứ này tiền triều còn chưa định, thay đổi bộ luật, thu thuế cũng đổi, ngay cả quan chế cũng muốn sửa đổi. Triệu thái hậu còn cố tình gây chuyện, khiến hấn không còn cách nào khác, vô cùng tức giận, liền nói: “Nếu Triệu gia thật sự có thể sinh ra một văn thân võ tướng, thì một phần công trạng của hấn lập tức tăng thêm ba phần. Phủ Tư Ân công chưa từng đi học, lại có sức khỏe, nếu như có chiến sự, gọi Triệu gia tòng quân đánh trận giết địch là được.”

Bà ta lập tức im bật, một chữ cũng không dám hé răng. Chỉ sợ nhi tử tức giận, sẽ bắt cả nhà Tư Ân công tòng quân đánh giặc. Vệ Bình cũng từ quan nhỏ mà lên, con cháu Triệu gia sau này cũng theo đó mà tiến.

Lời này truyền đến tai phủ Tư Ân công, tẩu tẩu Triệu thái hậu lập tức vào cung khóc lóc. Trước là toàn bộ dòng họ bị bà ném lại nông thôn không thể mang theo. Sau đều là ruột thịt của bà ta, còn nghĩ đến kinh thành sẽ cưới con dâu cho nhi tử, sinh con nối dõi, sao có thể ra chiến trường được.

Triệu thái hậu náo loạn lần này cũng chẳng còn bao nhiêu mất ngủ. Lại liên tục mấy ngày nghe tẩu tẩu khóc lóc, mở miệng không ngừng đòi chức quan. Liên ôm lấy đầu gối vờ đau nhức, sợ Vệ Kính Dung sẽ vì chuyện này mà cười bà ta.

Nhưng bà ta vừa đỡ “bệnh”, vậy Vệ Kính Dung làm con phải đến hầu hạ, lại triệu Thái y đến bắt mạch cho bà. Triệu thái hậu càng thêm tức giận, cảm thấy người con dâu này cố tình đến phá đường lui của bà ta. Đầu tháng tư đã huyền náo, Thái Y viện đưa ra phương thuốc hạ hỏa.

Vệ Thiện cũng đi theo thăm hỏi mấy ngày, bưng trà, dâng nước, nâng khăn, chịu đựng Triệu thái hậu. Còn muốn giúp mẹ chồng nàng dâu các nàng hòa giải với nhau.

Thái hậu và cô cô, một người không hiểu đạo lý, một người lại biết lễ nghi. Ngần ngor hai ngày, Vệ Thiện đã biết, muốn tháo nút thắt này ra, đòi trước không thể, đòi này cũng đừng mơ.

Chuyện này cũng không gấp, chỉ cần trong lòng Chính Nguyên để, thế tử vẫn là một người quang minh lỗi lạc, thì Triệu gia không có gì phải lo. Triệu gia có rất nhiều nhi tử, tôn tử, vẫn vô đều không được. Đòi trước, tìm một người ra ngoài làm chuyện lớn cũng không có, đợi đến khi Tần Dục đăng cơ, Dương gia đã hoàn toàn thay thế Triệu gia. Tư Ân công cũng chỉ còn sót lại một tòa phủ Quốc công mà thôi.

Vệ Thiện không kịp suy nghĩ thấu đáo đã nghe Trầm Hương nói: “Thế tử gia đến.”

Vệ Thiện đưa mắt về phía xa, có một thiếu niên mặc áo lam, vừa ngừng đầu bước qua cửa cung. Không phải là Vệ Bình thì có thể là ai, nhấc tà váy chạy xuống bậc thang, Trầm Hương vội vàng theo phía sau: “Công chúa, chậm một chút, cẩn thận dưới chân.”

Còn chưa chạy đến, đã nghe tiếng Vệ Bình cười, hẳn mới được ban thưởng, trên mặt đầy vẻ hoan hỉ, thấy Vệ Thiện chạy đến đã cất cao giọng nói: “Chậm một chút, muộn ngà bây giờ.”

Chạy hai bước, đã kéo Vệ Thiện đến cạnh mình, lại quan sát nàng một lượt, cau mày nói: “Gầy quá, mới nửa năm không gặp, muộn cũng không cao lên được bao nhiêu.”

Lúc hẳn ra ngoài nửa năm, nàng đã cao lên rất nhiều, còn nói nàng không lớn. Mắt Vệ Thiện đỏ hoe, nước mắt rơi xuống, vòng tay ôm chặt lấy cổ ca ca, lời muốn nói ra lại nuốt vào, đầm hẳn một cái: “Váy của muộn đã ngắn đi một tấc, sao lại nói muộn không lớn!”

Quả nhiên, Vệ Bình mới cẩn thận nhìn nàng, cười ha ha: “Tốt, tốt, coi như muộn lớn, muộn về nhà mấy ngày, ta có mang về đồ tốt cho muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thúy vũ

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Thiện kéo tay Vệ Bình, dắt vào điện, Vệ Kính Dung đã ôm Tần Thị chờ trong điện, nhìn hai người họ sóng vai bước vào. Vệ Kính Dung ngọc thụ lâm phong, Vệ Thiện trầm hoa nghìn sắc, nhìn hai tiểu bối như vậy, trong lòng nàng rất kiêu ngạo, liên tục gật đầu với Vệ Bình.

Con cháu Vệ gia đều xuất sắc, lúc này Vệ Tu chưa trưởng thành, còn Vệ Bình thì hào sảng anh tuấn, một thân lam bào làm nổi bật lên khí chất anh dũng hiên ngang. Thấy Vệ Kính Dung đã muốn quý xuống hành lễ, bị nàng kéo lại: “Đến chỗ ta còn hành lễ gì nữa, gầy đi rất nhiều rồi.”

“Quốc lễ không được, nhưng gia lễ nhất định phải làm.” Vệ Bình kiên trì muốn lay, Thụy Hương vội vàng dâng đệm quý lên. Vệ Bình nghiêm chỉnh quý xuống, dập đầu một cái. Những lời đã nói trên đại điện, như may thay không làm nhục mệnh, trước mặt cô cô sẽ không dùng đến. Vừa đứng thẳng người đã lập tức xoa xoa bụng: “Cô cô, con đói rồi.”

Đại quân vẫn đang hạ trại ngoài thành, phân bổ binh lính thế nào, cũng đã được Chính Nguyên để truyền lệnh từ lâu. Lính trong đại doanh, vốn là binh sĩ các nơi tụ họp lại, ngoại trừ những người chờ phong thưởng, còn lại đều trở về vị trí cũ.

Tần vương Tần Chiêu dẫn theo mấy vị tướng lĩnh và hai đội tiểu binh cưỡi ngựa vào thành. Phò bày thanh thế, khai hoàn hồi triều, ngựa đi giữa phố Trường An, lượn quanh một vòng hoàng thành. Loan tin cho muôn dân biết, đã đánh thắng trận, dẹp xong Vân Châu, mở rộng bờ cõi non sông.

Những điều này đã được quan viên Lễ bộ thông báo từ trước, bách quan nghênh đón ở cổng thành. Vì tìm được kim ấn tiền triều, lại bắt được Tể tướng tiền triều, nên Chính Nguyên để rất vui vẻ. Đang mở tiệc ở Hàm Nguyên điện, chiều đãi quần thần.

Tần vương là chủ soái, bên cạnh có mấy vị lão tướng giúp đỡ, Vệ Bình lại bộc lộ tài năng trong đám tiểu bối. Thế nào trên điện cũng phải kính rượu, phải ăn thứ gì đó lót bụng trước mới được.

Vệ Kính Dung nghe xong liền cười: “Đã sớm chuẩn bị cho con cả rồi, cũng là muộn muộn con cẩn thận.” Chỉ tay vào Vệ Thiện, càng ngắm càng hài lòng, cô nương nàng nuôi lớn, thoáng chốc đã hiểu chuyện rồi, trong lòng thoáng buồn.

Nam nhân Vệ gia từ trên xuống dưới, đều ra trận đánh giặc khi còn trẻ. Lúc hành quân đều ăn uống vội vã, hoặc là ăn lương khô, còn trẻ không chú ý, về già sẽ bị đau dạ dày. Vệ Thiện dặn dò Quang Lộc Tự chuẩn bị chút canh nóng bánh mềm, để ca ca lót bụng trước. Xé nhỏ bánh giúp Vệ Bình, canh nóng hầm thịt dê, cũng phải nghiền nát mới để Vệ Bình ăn.

Tần Thị nín lấy cái bàn nuốt nước miếng, Vệ Thiện vươn tay nựng má hần. Sai Trầm Hương cầm một chén hoa sen nhỏ đến, múc một ít vào chén của hần. Xé bánh cho Vệ Bình xong, lại dứt cho Tần Thị, giúp hần nghiền thịt dê, không để hần uống cả chén, mà bắt ăn từng thìa nhỏ.

Vệ Bình kinh ngạc: “Thiện Nhi của chúng ta làm sao vậy, cô cô đã tìm nữ quan cho nàng rồi sao?” Vệ Thiện từ nhỏ đã đi theo Vệ Kính Dung, khi đó Chính Nguyên đế đã bá chiếm một phương. Vệ Thiện lại là viên minh châu quý giá nhất, luôn được người khác hầu hạ. Mười ngón tay chưa từng vương phải nước xuân, sao có thể tự mình làm những chuyện này.

Khi Vệ Thiện được phong làm Công chúa, theo lý mà nói phải có nữ quan theo bên người. Nhưng Vệ Kính Dung không muốn người khác dạy nàng quy tắc, hai nhi từ khi bé đều cầm hành trục trách phạt, duy nhất chỉ có Vệ Thiện là không. Làn da non mềm sợ chạm vào sẽ thành sẹo, là tiểu cô nương được nâng niu trong tay mà lớn lên. Diễn*Đàn*Lê-Quý-Đôn

Vệ Kính Dung tức giận lườm hần: “Còn xem muội muội như hải tử sao, cô nương nhà ta đã lớn, tất nhiên sẽ hiểu chuyện.”

Đối với Vệ Bình, nàng vẫn luôn là tiểu muội thích làm nũng, lúc này, còn cố ý bắt một đôi công đến dỗ nàng vui vẻ. Một con xanh lam, một con xanh lục, đều nhốt vào lồng sắt, vừa vào cung đã vội mang đến cho nàng chơi.

Vệ Bình ăn vội chén canh dê, rồi nhanh chóng đi dự tiệc, lúc đi còn nói: “Đội trong nhà dọn dẹp một chút, ta lập tức tới đón muội.”

Vệ Thiện còn chưa trả lời, Tần Thị đã cầm cái chén, đứng dậy năn nỉ: “Đệ cũng muốn đi.” Ở nhà cứ cữu cữu phép tắc sẽ ít hơn trong cung, cũng không cần đi học viết chữ. Còn được ca ca công lên vai, đưa hần đi dạo phố ngắm thành. Diễn*Đàn*Lê-Quý-Đôn

Nếu là trước đây Vệ Kính Dung đứng là không yên lòng, nhưng lúc này lại có thể an tâm giao nhi tử cho chất nữ chăm sóc: “Cho các con đi vài ngày, nhưng không được náo loạn.” Nghe cô cô đồng ý, Vệ Bình mới vội vã đến Hàm Nguyên điện, Tần vương bị Triệu thái hậu lôi kéo. Vệ Kính Dung không muốn hần đến trễ, dứt khoát sai thái giám đến Thọ Khang cung chờ, gọi hần đến dự tiệc trước, một chút nữa sẽ đến. Từ trước đến nay Triệu thái hậu luôn là người để bụng, nhưng Vệ Kính Dung lại chưa từng so đo, khi nàng sai người qua, người tức giận lại là Triệu thái hậu.

Chính Nguyên đế bày tiệc ở Hàm Nguyên điện chiêu đãi quần thần, Vệ Kính Dung cũng bày tiệc trên đầm Vân Mộng. Lúc này, cảnh xuân tươi đẹp, trăm hoa đua nở bên hồ, Bồng Lai điện mở rộng hai mươi bốn hoa môn*, thiết yến trước thủy đài*.

*hoa môn: cửa khắc hoa *thủy đài: nhà xây trên nước.

Các mệnh phụ đều đang đợi, Vệ Kính Dung đã đến từ lâu, Dương phi lại đến trễ. Nàng ta và Triệu thái hậu cùng nhau tới, Dương phi quen được nuông chiều lại đi lấy lòng Triệu thái hậu. Mặc dù bà ta cũng không yêu thích gì nàng cho lắm, nhưng thứ nhất là nàng họ Dương, thứ hai là ghét Vệ Kính Dung. Vì thế nguyện ý cho Dương Vân Kiều chút mặt mũi, dẫn nàng ta đi vào.

Nhưng điều đó lại không khiến người ta kinh ngạc, điều làm họ nhìn không chớp mắt chính là chiếc váy trên người Dương phi. Trăm hoa rực rỡ, dát châu nạm ngọc, lại không mặc áo ngoài, chỉ mặc một chiếc áo kết từ trân châu. Lụa mỏng quảng qua vai, tóc chải cao búi lên, trên đầu cài một đóa kim hoa. Xinh đẹp át tứ phương, khiến những nữ quyền ngồi đầy đều không thể sánh bằng.

Từ Đáp ứng vừa ngẩng đầu lên đã thấy, ngăn người tại chỗ, Dương phi cài đóa kim hoa trên tóc, người chưa đến hương đã quần quanh. Phục trang trên người lộng lẫy, nhìn người trước mắt không nghĩ đến thiên tiên trên trời.

Từ Đáp ứng cẩn thận hít một hơi, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Vệ Kính Dung, nhưng chỉ thấy nàng bình thản. Trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, Hoàng hậu nương nương tốt tính, từ cổ chí kim khó ai hiền đức sánh bằng. Dương phi lại làm như thế, thực sự khiến người khác chán ghét mà. Diễn*Đàn*Lê-Quý-Đôn

Mấy ngày nay, Chính Nguyên đế không bước chân qua cửa Châu Kinh điện, ngoại trừ đến Đan Phượng cung thì đều đến Thực Cảnh điện. Từ Đáp ứng vén tà váy, đứng lên hành lễ với Thái hậu, sau ngày hôm nay, chắc bệ hạ sẽ lại nổi giận mà xem.

Vệ Thiện khẽ cười, không ngờ Dương Vân Kiều lại may mắn như vậy. Tình tình nàng ta yêu thích xa hoa, trước nay chưa từng thay đổi. Ban đầu còn có cô cô trấn áp, phi tần hậu cung cũng tuyệt đối không thể ganh đua xiêm áo được.

Đội khi Tần Dục lên ngôi, nàng ta làm Thái hậu, muốn y phục, thức ăn đều phải tinh xảo. Tú nương ở Thượng Y cục làm từ sáng đến tối không ngừng tay. Một bữa ăn còn chưa kịp dọn xuống, một món khác lại liên tiếp được mang lên, ngự trù ở Quang Lộc Tự lên đến hai trăm người.

Mệnh phụ, phi tần thấy chiếc váy của Dương phi, cũng có người sinh lòng hâm mộ. Vệ Thiện khẽ liếc mắt qua, phát hiện sắc mặt của Trung Nghĩa hầu phu nhân rất khó coi. Đầu tiên là cau mày, sau đó mới nở nụ cười ghê ghét đón muội muội. Chiếc váy này của Dương phi, cũng không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tiền của Dương gia.

Chiếc váy liên thành của Thẩm Thanh Thi, là món duy nhất có trong nội thất đã thưởng cho Vệ Thiện. Lúc này, Dương Vân Kiều còn không biết vì sao Chính Nguyên đế giận nàng. Nàng ta cũng chỉ còn cách này, tốn trăm lượng mua gấm vóc, điểm trang xinh đẹp, lần át bốn phương. Hậu cung mở tiệc, sẽ luôn có người tung tin ra ngoài, Chính Nguyên đế yêu thích ai nhất. Rõ ràng không phải là chính thê Vệ Kính Dung, mà là sủng phi theo hần lâu năm nhất, Dương Vân Kiều.

Vệ Thiện không lên tiếng, mặc dù Vệ Kính Dung cảm thấy không ổn. Nhưng hôm nay là ngày chúc mừng nhi tử, chất tử. Cũng không thể trước mặt bao người trách mắng nàng quá mức xa hoa, tạm thời nhẫn nhịn. Diễm*Đàn*Lê-Quý-Đôn Đờ Triệu thái hậu vào vị trí chủ tọa, truyền cung nhân dâng thức ăn khai tiệc.

Tất nhiên, Dương Vân Kiều rất đẹp, từ nhỏ đã mềm mại duyên dáng, trời sinh khí chất ngây thơ. Một cái cau mày, nhếch miệng còn đẹp hơn thiếu nữ mười sáu. Váy ngắn thắt lưng đuôi ngựa, là cung trang thịnh hành trong cung một thời của tiền triều. Nàng ta lại tháo thắt lưng để áo phủ quanh người, càng lộ ra cái eo thon nhỏ

Chỉ dựa vào chiếc váy thùy vũ này, danh tiếng của Dương Vân Kiều lan xa. Ban đêm, Chính Nguyên để liền ngủ trong cung của nàng, Vệ Thiện còn tưởng cô sẽ không vui. Ở Đan Phượng cung nhìn nàng hồi lâu, nhưng nàng vẫn đọc quyển sách của Văn hoàng hậu như trước, xem xong thờ dài một tiếng: “Thượng bất chính, hạ tất loạn.”

Vệ Thiện sớm biết, khi Trầm Hương đến Thượng Y cục lấy quần áo mới, đã hỏi thăm được chiếc váy của Dương phi. Nàng ta muốn Thượng Y cục đổi kiểu dáng bình thường, rút hết lông ngực, để chiếc váy bông bênh như nước xanh trong hồ. Trên người còn choàng một tấm hồng sa mỏng manh, giống hệt như hoa sen vừa nở.

Vệ Thiện muốn trấn an cô vài câu, nhưng Vệ Kính Dung hoàn toàn không có lòng dó kỵ. Đồi trước Vệ Thiện không hiểu, đến bây giờ vẫn không hiểu. Nhưng khi thấy Bích Vi không thể quên được Thái tử ca ca. Dù ngày hay đêm đều giữ một ngọn đèn cho huynh ấy, lòng này không thể chứa thêm một ai. Bộ dạng của cô cô như vậy, vừa nhìn đã thấy chỉ có kính trọng, không có tình ý.

Ngày thứ hai hạ triều, Chính Nguyên để không đến Châu Kính điện, mà đến Đan Phượng cung. Vừa mới qua cửa cung liền dè ép sự tức giận, cau mày đưa tấu chương của Hồ Thành Ngọc cho Vệ Kính Dung xem, để nàng định đoạt chuyện Tú nữ năm nay.

Vệ Kính Dung trong lòng đã có tính toán, đây là chuyện nàng nên mở miệng, cũng không từ chối nữa. Cầm lấy tấu chương rồi đọc, vừa đọc vừa gật đầu: “Hò đại nhân nói rất đúng, chỉ cần tuyển những cô nương trong sạch ở kinh thành và các vùng lân cận tiến cung là được.”

Tuyển tú tiền triều, mỗi lần đều chọn hơn năm nghìn người đưa vào hậu cung. Có nhiều người cho đến chết còn chưa được nhìn thấy diện mạo của Hoàng đế. Vừa muốn bỏ sung hậu cung, nhưng cũng phải chăm lo dân tình, huống chi ở những nơi xa cũng không đủ kinh phí để đưa những cô nương đợi tuyển vào kinh.

Một lúc quá nhiều người tiến cung, phải an bày chỗ ở, may áo làm giày, còn phải chu cấp lương thực. Trong cung phải bỏ ra bao nhiêu tiền để nuôi sống những người này đây. Mặc dù Vệ Kính Dung thấy trượng phu kiềm nén tức giận, nhưng vẫn phải nói.

Nào ngờ, Chính Nguyên để tức giận không phải vì chuyện này, ý giảm bớt tú nữ là của hấn, tấu chương của Hồ Thành Ngọc cũng rất rõ ràng. Người khiến hấn buồn bực lại là Viên Lễ Hiền, bàn luận chuyện hậu cung ngay trên triều. Những chuyện quốc gia đại sự còn chưa định, lại đi bàn luận một chiếc váy, còn có người tán thành, cho rằng chiếc váy là nguyên nhân nước nhà diệt vong.

Chính Nguyên để tức giận đầy bụng nói cho Vệ Kính Dung nghe: “Ta thấy Viên Lễ Hiền đọc sách đến hồ đồ rồi, một chuyện nhỏ cũng nâng lên tầm quốc gia đại sự. Chẳng lẽ phú hào khắp thiên hạ đều không mặc áo lụa sao?” Vệ Kính Dung nghe hấn nói xong, mới biết chiếc váy ngày hôm qua đã tạo nên thị phi, nàng ngừng một chút rồi nói: “Theo thiếp thấy, Viên Lễ Hiền nói rất đúng.”

Vệ Thiện bưng chiếc khay dâng trà cho Chính Nguyên để, trong khay có năm, sáu đĩa điểm tâm, bánh hoa tuyết, bánh cam ngọt đều là những thứ Vệ Kính Dung thích ăn, còn sủi cảo nhân thịt chiên giòn là món khoái khẩu của Chính Nguyên để. Diễm*Đàn*Lê-Quý-Đôn

Hấn nhìn thấy Vệ Thiện, liền nhớ đến Vệ Thiện từng nói nội khổ đã đưa cho Vệ Thiện một cái váy giống như vậy. Tức giận không có chỗ trút, lại nhìn nàng vẫn mặc y phục cũ, hỏi: “Thúy vũ* thường cho con đâu rồi? Sao không mặc?”

*thúy vũ: váy xòe đuôi dài, làm từ lông chim.

“Con nghe nói, muốn làm nên chiếc váy thúy vũ ấy, phải giết chết hơn trăm con chim nhỏ.” Vệ Thiện không nói thúy vũ xa hoa, cũng không nói nam ngọc khảm châu là phung phí, chỉ nói phải giết hơn trăm con chim.

Lúc Chính Nguyên để chào đời ở Phật Tháp tự, vừa sinh ra đã trở thành đệ tử ký danh Phật gia. Lúc này, Triệu thái hậu mới góp tiền xây miếu, một năm Chính Nguyên để còn phải ăn chay vài ngày. Vệ Thiện vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt của hấn hòa hoãn, liền nói tiếp: “Con mặc một cái, Bảo Doanh, Bảo Lệ cũng muốn làm hai cái. Người khác thấy sẽ muốn mặc, lại phải giết hơn một trăm con chim.”

Chính Nguyên để nghe xong giật mình, hấn vừa rồi nóng giận bốc đồng, nhớ đến những lời can gián của Viên Lễ Hiền đã muốn nổi giận, cái gì mà: “Thích xa hoa hưởng lạc chính là tạo nghiệp ác. Dân thường hám lợi, người thường thích đẹp, một cái quần lụa của cung nhân cũng có thể thay đổi phong tục, xin bệ hạ thận trọng.”

Đây là Viên Lễ Hiền đã khách khí, nếu không khách khí thì càng làm hấn không có đường lui. Trước khi Chính Nguyên để lập quốc, đã tôn Viên Lễ Hiền làm tiên sinh, nhưng khi đó và bây giờ thân phận bất đồng. Viên Lễ Hiền lại không bỏ được tính tình bực tức, tất nhiên sẽ khiến hấn không vui.

Nghe Vệ Thiện nói như vậy, Chính Nguyên để giống như tìm được đường lui, hấn trầm mặc một lát, rồi vỗ vai Vệ Thiện: “Lão phụ quốc công, đặt cho con cái tên này, đúng là không sai.”

Ngày đó, liền đưa tơ lụa đến Viên gia, ban thưởng cho Viên Lễ Hiền vì ngay thẳng can gián. Chỉ dụ cũng nói rõ ràng, từ nay về sau trong cung cấm chải

tóc búi cao, cảm thúy vũ.

Vệ Thiện được Chính Nguyên để có ý khen ngợi, còn chiếc váy thúy vũ đáng giá ngàn vàng của Dương phi bị nàng ta cảm kéo cắt nát, chân trâu roi đầy đất. Mới sáng sớm, Trung Nghĩa hầu phu nhân đã đưa thiệp tới, muốn tiến cung.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tàn Chiêu

Editor: Mai Tuyết Vân

Trung Nghĩa hầu phu nhân vừa vào cung, Vệ Thiện đã biết nàng muốn thỉnh tội cho Dương phi. Ngày thường Vệ Kính Dung thường khoan dung cho nàng ta mọi chuyện, phu nhân còn chưa đến, đã cho cung nhân khuyên nàng trở về.

Đây vốn là chuyện có cũng được, không có cũng xong, Dương phi muốn đến thỉnh tội, Chính Nguyên để còn cảm thấy Hoàng hậu trách móc rất nặng. Nhưng lần này, Vệ Kính Dung rõ ràng lại thấy nàng ta mặc đồ trắng đến Đan Phượng cung.

Khi nàng ta không mặc hoa phục, nhìn qua còn đẹp hơn vài phần. Ngày thường, Dương Vân Kiều đã xinh đẹp dịu dàng. Mặc cung trang lộng lẫy xa hoa, còn không bằng một bộ y phục đơn giản, càng làm tăng vẻ mềm mại của nàng ta.

Tóc đen mềm mại buộc hờ sau gáy, tháo hết trang sức ngân trâm, khuôn mặt chỉ đánh một lớp phấn hồng mỏng. Chân mày thanh mảnh, điểm chút son, con ngươi đen láy như chứa lệ, đến Đan Phượng cung, vừa thấy Vệ Kính Dung đã tuôn rơi như châu sa.

Vai mảnh, eo thon khẽ run rẩy, thật giống cánh bướm đập dòn trong mưa, khiến người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy không đành lòng: “Vệ tỷ tỷ, muội thực sự không muốn gây thêm phiền toái cho bề hạ như vậy.”

Nhưng Vệ Kính Dung không trấn an nàng ta giống mấy lần trước, mặt nghiêm mày thẳng nghe Dương Vân Kiều trần tình, ban cho nàng ta mười hai cuốn “Huấn giới”: “Đức hạnh của nữ tử, không chỉ nhìn vào một người, mà còn đánh giá cả một nhà, huống chi là một đất nước? Muội học hết những thứ này một lượt, từ nay về sau không thể tùy tiện xa hoa lãng phí, không được ngang ngược kiêu căng hống hách.”

Dương Vân Kiều uất ức nhìn Vệ Kính Dung, nàng ta vốn không muốn quỳ, không ngờ Thụy Hương lại mang đệm quỳ đến. Không muốn quỳ cũng phải quỳ, nói chưa được hai câu, đã bị giáo huấn một trận, nàng ta đâu thể chịu được nổi nhục này.

Nàng ta cúi đầu nhìn sang, bị Trung Nghĩa hầu phu nhân liếc mắt, cau mày với nàng ta. Dương Vân Kiều lập tức khom lưng uốn gối lạy, bên cạnh còn có Trung Nghĩa hầu phu nhân. Vệ Kính Dung nói một câu rồi để nàng ta đứng lên, khôi phục vẻ bình thản: “Về đi, từ nay không được tái phạm.”

Chuyện này là do Vệ Thiện khơi ra, lại không ngờ có thể thuận lợi đến vậy. Từ trước đến nay, nàng cũng chưa từng có suy nghĩ chơi đùa kiểu này. Trong lòng Vệ gia, người đáng sợ nhất chính là phụ thân của nàng, nhưng khi đó là hành quân đánh giặc tranh đoạt thiên hạ. Còn chút tiểu xảo này, từ trên xuống dưới Vệ gia, sợ rằng chẳng có ai dùng đến.

Vệ Thiện đọc hết tấu chương mấy năm nay của Viên Lễ Hiền, Hồ Thành Ngọc, Phan Cẩn Văn. Trong miệng văn thần thì chưa từng có chuyện nhỏ, hóa ra nàng chưa từng ngờ đến, mọi chuyện đều có thể lấy ra nghị luận, trở thành đại sự.

So với việc đọc “Huấn giới” của Văn hoàng hậu, không biết có ích hơn là bao nhiêu. Một rương mười mấy cuốn, còn không thể so với tấu chương mỏng mấy ngàn tờ. Hiền danh của Văn hoàng hậu được tán dương trăm năm, nhưng người đời chỉ biết đến danh hiền. Nếu bà gặp phải Phế đế tiền triều, còn có thể hiển dụ được không? Dù sao thì kết quả cũng chỉ giống như Trần hoàng hậu mà thôi.

Một bộ thúy vũ, đã có thể khiến Dương Vân Kiều quỳ gối nhận sai. Đời trước có thể làm nhiều chuyện như vậy, lại nhẹ nhàng khéo léo cho qua, để “Chính tâm cần ngôn” như lời dạy.

Vệ Thiện nhìn Dương Vân Kiều quỳ gối trước cô cô, trong lòng lại không có bao nhiêu thoải mái. Với chút sức mọn của nàng, cũng chỉ có thể làm những chuyện vụn vặt này, vốn không thể làm lay chuyển căn cơ của Dương gia.

Ngoại trừ ơn nghĩa chôn cha, Dương Vân Việt muốn được phong làm Trung Nghĩa hầu, tất nhiên phải có công lớn. Hẳn dùng chiêu bài Dương gia, xưng huynh gọi đệ với Chính Nguyên để. Nhưng từ trước đến nay luôn là rùy từng, trong tay cũng không có nhiều binh mã. Khi Nghiệp Châu thất thủ, bị địch bắn trúng chân, là chính hắn đã đưa Chính Nguyên để trở về. Từ đó về sau, Chính Nguyên để mới cấp thêm nhân mã cho hắn, nếu không tìm ra chứng cứ xác thực mưu hại Thái tử, rất khó động vào Dương gia.

Vệ Thiện nóng lòng xuất cung, trên tay nàng có tiền, nhưng lại không có ai. Thúc thúc chưa trở lại, chỉ có mình ca ca đã có thể nắm được một nửa Vệ gia. Nhưng phải nói thế nào, mới có thể khiến hắn tin nàng đây?

Trong cung yên, Tán vương đã say khướt, Vệ Bình cũng giống như vậy. Hai người nghỉ ngơi một chút, rồi trở về quân doanh thưởng rượu khao quân,

chung vui với binh sĩ, say trong men rượu suốt hai ngày. Vệ Thiện mang theo trà mật đến thăm hấn, trong cung chỉ có một mình Vệ Bình, kéo lê đôi giày, ngập thật to. Nào đâu còn là thiếu niên tuấn lãng phóng khoáng, hành lễ ở Đan Phượng cung chứ.

“Mau mở cửa để gió vào, mức nước để Thái tử rửa mặt.” Vệ Thiện nâng tay áo che mũi, trong phòng mùi rượu nồng nặc. Hai người cũng không biết đã ôm bao nhiêu bình rượu nữa, chống tay lên eo mắng hấn: “Ồ chỗ cô cô còn biết ăn chút đồ, sao ở đây lại để bụng rỗng uống rượu vậy?”

Vệ Bình bị tiêu muối dạy dỗ một trận, cũng không hề buồn bực. Vệ gia chỉ có mình nàng là nữ nhi, riu rít như chim hi thước vậy. Nghe vào tai còn có cảm giác hương thụ, ha ha cười đáp hai tiếng. Dùng nước lạnh rửa mặt, uống chút trà mật rồi ăn cháo nóng, trong bụng có thức ăn nhẹ, lúc này người mới thoải mái hơn.

“Chờ Thái tử hồi triều còn phải uống nữa.” Đánh hạ Vân Châu, thu phục đất Thục, lãnh thổ trên bản đồ lại được mở rộng. Biết trước có nói với muối, nàng cũng sẽ không hiểu, dứt khoát không nói.

Vệ Thiện nhìn xung quanh một lượt, sao Tần vương Tần Chiêu lại không có ở đây, ngạc nhiên hỏi: “Nhị ca không ở cùng với huynh sao?” Từ nhỏ nàng đã gọi họ theo thứ bậc cả hai nhà, Vệ Bình sớm đã nghe quen, lập tức hiểu nàng đang nhắc đến Tần Chiêu.

Vệ Bình liên tục gấp hai cái, đi vòng ra sau rèm thay y phụ đã nhăn nhúm, cời ra cho cung nhân dọn dẹp, trả lời nàng: “Sợ là huynh ấy đã đến thăm Vương công công rồi.” Tần vương còn chưa đến Đan Phượng cung, đã đến chỗ Vương công công trước, ai không biết sẽ thấy không hợp lễ.

Thật ra Tần Chiêu là đường tử của Chính Nguyên đế, khi Chính Nguyên đế lập nước ở Thanh Châu, đã thu nhận nạn dân. Nhưng hấn lại là đường tử của Vương công công, còn Vương Trung là tiểu thái giám chương quản trong phủ Túc Vương, nước Đại Hạ.

Khi Vương Trung còn là tiểu thái giám chương quản trong phủ Túc Vương, vương phủ rất giàu có, ông cũng góp được một ít tiền. Mua một trạch viện, còn chuộc một kỹ nữ hoàn lương về làm phu nhân. Đã có phu nhân, nên có hài tử, chọn mua vài đứa trẻ, nuôi từ nhỏ đến lớn, về sau kế tục hương khói của ông, phụng dưỡng ông lúc về già.

Làm thái giám mà vẻ vang như vậy phải có thủ đoạn, ai ngờ thiên hạ khỏi binh, Túc Châu đại loạn. Túc Châu thất thủ, phủ Túc Vương bị vây hãm. Túc vương, Vương phi và hai mươi mấy nhi tử, một người cũng không còn sống.

Vương Trung về nhà thăm nhi tử nên mới tránh được một kiếp, lục soát toàn thành. Hấn là một hoạn quan, nếu không phải ôm theo một đứa bé thì vốn không thể ra khỏi thành. Vươn tay chụp loạn, trong mấy đứa trẻ lại bé được Tần Chiêu. Trên người còn chút ngân lượng, cũng đều bị trộm cướp tranh đoạt. Chạy theo dòng người tị nạn đến Thanh Châu, thời khắc tương chừng sống không nổi lại gặp được Chính Nguyên đế.

Vương Trung là một hoạn quan, đưa mình tới cửa, nói trước đây là thái giám, muốn được hầu hạ tân đế. Lúc ấy, Chính Nguyên đế còn chưa lập quốc, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ đó. Lập tức giữ Vương Trung lại, cũng thu luôn Tần Chiêu, chỉ nói là trẻ mồ côi, không dám nói là đường tử của mình.

Tần Chiêu là trẻ nhà nghèo bị bán cho hoạn quan làm đường tử, mặc áo gấm mấy năm lại trở thành ăn xin. Tóc trên đầu rụng từng mảng lớn, lòng bàn chân đầy vết thương, vẫn luôn đi theo Vương Trung xin ăn mà sống.

Đến chỗ Vệ Kính Dung đã bảy, tám tuổi, một chữ cũng không biết. Càng không biết đã bao lâu rồi chưa tắm, tóc tai xơ cứng. Vệ Kính Dung cho người cạo sạch tóc, chữa lành vết thương lở loét trên đầu hấn.

Vệ Thiện không có nhiều ấn tượng về hấn, khi nàng nhớ được, Thái tử và Tần vương đã tập võ, thường ngày cũng không chơi với nàng, chờ nàng lớn thêm chút nữa thì hai người họ lại lên chiến trường. Nhưng Vệ Kính Dung lại nói, nàng thường hay bỏ lên vai Tần vương, sờ tóc xoa đầu hấn, như cái mai rùa trên lưng, còn nàng lại không hề nhớ.

Chờ Thái tử bỏ mình, Tần vương đã sớm đến đất phong, ngoài mặt thì nói hấn giỏi chinh chiến nên muốn hấn trấn thủ nước Tần. Thực ra vì hấn là đường tử, Thái tử vừa chết, thế lực của hấn là lớn nhất, mặc dù Chính Nguyên đế đã nhận hấn làm nghĩa tử, nhưng cũng không muốn nhường ngôi vị Hoàng đế cho hấn.

Vệ Thiện đối với người ca ca này đúng là chưa quen thuộc, có lẽ lúc nhỏ ở cùng nhau, tóm lại trong lòng vẫn thân cận hơn. Khi hấn rời kinh thành đến đất phong, Vệ Thiện còn đi tiễn. Từ đó khi nào đến thời điểm cống nạp hàng năm, nàng mới nhận được đồ hấn đưa đến. Nàng nhớ luôn là anh đào nàng thích nhất, thu thập anh đào tươi rồi vận chuyển theo kênh đào.

Khi nghe được danh tiếng của hấn, là từ miệng Bích Vi ở trong cung. Bích Vi nói cho nàng biết, Tần Chiêu đã muốn đánh vào, Dương gia là đại họa, mà Bích Vi chính là một gian phi. Một người cũng chạy không thoát, nàng lạnh lùng nói, rồi nắm tay Vệ Thiện, dặn dò: “Muội họ Vệ, ngài ấy nhất định sẽ đối xử tốt với muội.”

Giống như ban đầu Chính Nguyên đế đối tốt với hậu nhân của Khương gia vậy, Tần Chiêu đánh vào hoàng thành, tất nhiên là muốn làm Hoàng đế. Lúc hấn lên ngôi, đương nhiên sẽ làm chủ đại cuộc, Dương gia phải giết sạch, Bích Vi gánh chịu tiếng xấu gian phi, e rằng không thể giữ lại.

Bích Vi trên mặt tươi cười, một mặt còn sai thái giám đi chọn vài cung nữ xinh đẹp đưa đến Cam Lộ điện. Dạy các nàng múa, từng người eo nhỏ, chân dài, lắc hông đầy quyến rũ. Trên tóc cài lông vũ, búi tóc tựa thiên tiên, Tần Dục bệnh đã lâu, nơi nào còn sức để vui đùa như vậy.

Bích Vi chính là muốn từng chút một ép chết Tần Dục, từng nhát dao xắt thịt hấn. Hấn còn cảm thấy khắp thiên hạ người hiểu ý hấn chỉ có mình Bích Vi, phong nàng làm Quý phi, còn ném cả Hoàng hậu biểu muội ra sau đầu.

Vệ Thiện suy đoán nhanh chuyện xưa, trong lòng thoáng buồn, Vệ Bình đã thay xong y phục, ra ngoài lại nhìn thấy tiêu muối tựa người bên cửa sổ, chân

mày cau lại, trong mắt thấp thoáng ánh nước.

Vệ Thiện mặc một thân áo lam thêu hoa xuân, vốn nàng rất khi mặc những màu sắc thế này. Cô cô chuộng đơn giản, nhưng từ trước đến giờ luôn hào phóng với Vệ Thiện. Màu sắc tươi sáng như hồng thắm, hồng nhạt, đỏ rực đều giành cho nàng, càng giống một tiểu cô nương. Bỗng chốc, nhìn thấy nàng mặc màu sắc đơn giản như vậy, còn tựa bên cửa sổ. Giống như lại đột nhiên lớn thêm mấy tuổi, trong lòng chất chứa nhiều tâm sự.

Vệ Bình chải đầu, thay giày mới, xỏ thử đã vừa như in, biết là muối muối tự tay làm, càng giặt mình hơn. Lập tức hoài nghi những ngày nàng ở trong cung không tốt, kéo nàng ngồi bên cạnh, lấy ngân lượng trong túi ra, dặn dò tiểu thái giám hầu hạ: “Người ra ngoài cung mang vài món ăn sạch sẽ đến, xem thử có thứ gì chơi thú vị mua cho Công chúa một chút.”

Lại sai dâng trà, lại bảo dâng canh, rồi xua hết người đi mới hỏi nàng: “Thất Thất, muối có gì không thoải mái, nói hết cho ta biết, ca ca giúp muối xả giận.”

Vệ Thiện sinh ngày bảy tháng bảy, tổ phụ gọi nàng là “Thiện”, mong nàng nhân ái thấu hiểu lòng người. Mẫu thân đặt nữ danh cho nàng từ nhỏ, gọi là Thất Thất, khi bé nàng rất hay khóc, có thể nói vì nguyên nhân này mới đặt tên Thất Thất. Khi phụ mẫu mất, nữ danh không còn ai gọi nữa, chỉ có mỗi Vệ Bình, là còn gọi nàng bằng cái tên ấy.

Vệ Thiện luôn căng thẳng, lúc này mọi chuyện đều không có điểm báo trước, nàng phải mở miệng thế nào đây? Cũng không thể không nói gì, trong lòng trầm xuống, kéo tay ca ca: “Đại ca, thúc thúc chinh chiến bên ngoài, Nhị ca lại đang làm công vụ, rất nhiều chuyện không thể nhìn rõ như màu sắc rực rỡ được.”

Vệ Bình và Vệ Thiện có chân mày giống hệt nhau, nghe nàng nói vậy, chân mày khẽ cau lại, muốn hỏi kỹ hơn. Vệ Thiện đã ngừng đầu nhìn về phía cửa phòng, Tần vương Tần Chiêu đứng bên cạnh cửa: “Thiện Nhi đến rồi à.” Lại đánh giá nàng một lượt, khẽ mỉm cười với nàng: “Đã cao như vậy rồi ư?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hứa hẹn

Editor: Mai Tuyết Vân

Tần Chiêu một thân lam bào thêu long văn quý phái, ngang hông có đeo một khối kim long bội. Là ngọc bội mà Chính Nguyên đế hay đeo, lần này ban thưởng cho hắn, Tần Chiêu lập tức đeo bên hông. Đứng ở cửa, ý cười đầy mặt, giọng điệu nhu hòa, khiến mấy người Tổ Tranh đều cúi đầu, không dám nhìn hắn. Vệ Thiện nhớ Tần Chiêu rất ưa nhìn, điểm đặc biệt nhất của hắn chính là khí chất điềm đạm ôn hòa, không giống với người Tần gia.

Thái tử từ nhỏ đã giống Chính Nguyên đế, thân cao như núi, hai cánh tay lớn như quạt hương bồ*, vừa nhìn đã thấy uy vũ trang nghiêm. Tề vương Tần Dục lại giống Dương Văn Kiêu, khuôn mặt tựa như đánh phấn thoa son, vô cùng phong lưu, có phần nhu nhược.

*quạt hương bồ: quạt làm bằng cây hương bồ

Tần vương lại không giống vậy, khuôn mặt thanh tịnh như nước, cười một tiếng giống gió khẽ vồn liễu. Mặc dù không giỏi văn thơ, nhưng đứng bên cạnh Tần Dục, càng giống văn nhân hơn. Nếu không có cung kiếm, cầm quạt phe phẩy quả là vô cùng thích hợp.

Vệ Thiện đứng lên chào hắn, cũng gọi hắn là Nhị ca, xưng hô giống như ca ca nhà mình, bật cười thành tiếng hỏi hắn: “Nhị ca đi đâu vậy?”

Tần Chiêu mỉm cười: “Huynh đến thăm Vương tổng quản.”

Rốt cuộc thì hắn và Vương Trung cũng có mấy năm làm phụ tử, mặc dù đã được phong vương, nhưng hắn lại chưa bao giờ có kỳ thân phận. Còn thường xuyên đến thăm Vương Trung, cũng không sợ người ta nói sau lưng hắn là đường tử của thái giám.

Anh hùng không hỏi xuất thân, Ngụy Khoan hôm nay là Thành quốc công, nhưng trước đây chỉ là sơn tặc. Tính cách Tần Chiêu quang minh lỗi lạc, khiến Vệ Kính Dung rất thích. Nếu hắn vừa leo lên cảnh cao để quên mất nguồn cội, nàng đã không nhận hắn làm đường tử rồi.

Vệ Thiện vừa thấy hắn, chuyện xưa như nước thủy triều cuộn cuộn dâng lên, ánh mắt nhìn hắn cũng sẽ không giống trước. Nếu nàng và Bích Vi, hai người đều không chết, còn có thể tìm một chỗ sống an ổn qua ngày. Nhưng nếu như không chết, nàng cũng không sống lại được.

Tần Chiêu thấy nàng ngần ngại, đưa tay phát nhẹ trước mặt nàng một cái: “Ta đến thỉnh an mẫu hậu, hai người có đi không?”

Vệ Bình mới được danh Hữu tướng quân, hôm nay giờ mao đã phải đến Binh bộ, vội vã thay xiêm y rồi rời đi. Còn Vệ Thiện thì cùng với Tần Chiêu đến Đan Phượng cung.

Vệ Thiện nhất thời không biết nói gì với hắn, nhìn trộm Tần Chiêu, hắn quay đầu lại liền cười: “Sao vậy? Không nhận ra Nhị ca ư?”

“Đại ca muội đen như vậy, sao huynh lại không đen?” Vệ Thiện ngẹn lời, không chuyên đành nói tránh. Mấy ngày nay nàng cũng không nhàn rồi, lấy ghi chép khu vực trong Hoàng Văn quán ra xem một lần. Vân Châu, ngày dài đêm ngắn, thích hợp để cây cối lâu năm phát triển. Người Vân Châu ăn mặc gọn gàng, xà nhà chính ở Cam Lộ điện cũng được chở về từ Vân Châu.

Tần Chiêu chấp tay sau lưng, nghe xong mỉm cười, mới nói nhìn nàng đã lớn, vừa mở miệng đã nói lời trẻ con. Đưa tay sờ gò má, đúng là Vân Châu ngày dài, nhưng cũng có nhiều mưa, hành quân đánh giặc rất khó khăn. Binh sĩ đi theo phần lớn bị táo bón, ăn không hợp uống không quen, mỗi ngày đều dốc hết sức lực, còn thời gian để nghĩ đến chuyện phơi nắng không đen sao?

“Lời Thiện Nhi nói rất đúng, lần tới nhất định huynh sẽ làm bản thân tiêu tụy một chút. Mới khiến người ta biết được mình đã tận lực tận tâm.” Vừa nói vừa sờ da mình.

Vệ Thiện không ngờ hắn cũng biết nói đùa, bật cười thành tiếng: “Muốn làm tốt chuyện, phải dụng hết tâm, muội nghe nói cô phụ đã ban cho huynh một tòa Vương phủ. Khi nào huynh dọn đến, muội sẽ chuẩn bị một phần lễ vật chúc mừng hôn lễ của huynh.”

Hai người trò chuyện suốt dọc đường hồi cung, Vệ Thiện đã mở miệng, thì theo hồi hắn rút cuộc Vân Châu như thế nào, mang những gì nàng đọc được trong bản ghi chép khu vực ra hỏi. Tần Chiêu khi gật đầu, lúc lắc đầu, kể cho nàng nghe chút chuyện lý thú, còn nói: “Từ Hậu mua mười con công ở Vân Châu, lên đường về đây chỉ còn lại hai con. Chết thì lột lông rút đuôi, hóa ra là muốn đưa đến cho muội may áo.”

Từ Hậu chính là tên chữ của Vệ Bình, vừa rồi rõ ràng hắn có nghe hai huynh muội Vệ Thiện nói chuyện, lại làm như không nghe thấy, sao lúc này lại nhắc đến váy lông chim.

Vệ Thiện vừa nghĩ đã hiểu ngay, sợ là nghe được từ chỗ Vương Trung, có chuyện nào trên triều trong cung mà qua được mắt Vương Trung chứ. Đồi trước, sau khi Chính Nguyên để băng hà, Vương Trung tự mình xin đến lăng tẩm trông coi, nói là muốn tận tâm trung thành lần cuối với Chính Nguyên đế.

Những năm cuối cùng Chính Nguyên đế còn sống, bị bệnh tật hành hạ, tính tình thay đổi. Ngay cả chuyện hoang đường như Viên Lễ Hiền âm mưu tạo phản cũng đều tin. Nhưng với Tần Chiêu lại không nghi ngờ nhiều, lúc này nghĩ lại, mới hiểu được là công lao của Vương Trung.

Vệ Thiện âm thầm ghi nhớ trong lòng, lời nói của Vương Trung còn nặng hơn Triệu thái hậu. Khom lưng đón ý Triệu thái hậu còn không được khen tốt nữa chứ, chi bằng dụng công đến chỗ của Vương Trung thì hơn.

Nàng nhớ lại dáng vẻ làm nũng lúc này của mình, mím môi nhìn về phía Tần Chiêu. Trước mặt người thông minh không thể giả vờ, liền dứt khoát thành thật: “Quyên vàng bạc không bằng sửa nhà phát cháo, y phục tuy đẹp nhưng làm tổn hại sinh linh.”

Tiểu cô nương tuy thích đẹp, nhưng cũng rất lương thiện, Tần Chiêu liếc nàng một cái, trong mắt đầy ý cười. Khi hắn nghe Vương Trung nói cũng không để trong lòng, chính hắn nhìn Vệ Thiện từ nhỏ đến lớn.

Khi hắn được mang đến cạnh mẫu hậu, Tần Chiêu đã tám tuổi, còn Vệ Thiện mới vừa lên hai. Trên trán điểm chút chu sa đỏ, mặc váy đỏ khoác áo vàng, trên tay còn đeo một chiếc lắc bạc.

Hắn cạo đầu tắm rửa sạch sẽ, trên người như bị lột mất một lớp da. Vì gầy yếu, mà đầu hắn trông rất to, vô cùng thô kệch, gãi sai vật nhà dưới còn lạnh lợi sạch sẽ hơn hắn rất nhiều. Nhưng Vệ Thiện vừa nhìn thấy hắn, đã tiến lại gần, mỉm cười với hắn, còn lấy kẹo đường, điểm tâm trong túi hoa cho hắn ăn.

Người hầu bắt chim sẽ đến đỡ nàng, cột dây nhỏ ở chân chim. Mặc dù chim sẽ yếu, nhưng còn kiên cường hơn điều hâu, lại có ý chí của chim ưng. Gặp được người huấn luyện tốt, cũng có thể dạy dỗ như chim ưng vậy. Nhưng chim sẽ bị cột chân, lại không chịu ăn gì, nhìn đồng loại trong lồng treo bên ngoài mái hiên mà kêu không ngừng, kiệt sức rồi chết.

Lúc đó nàng còn nhỏ, khóc rất thương tâm, muốn người hầu mở hết lồng vàng treo ngoài hành lang, thả những chú chim bên trong ra ngoài.

Những con chim sẽ đều được nuôi trong nhà, rời khỏi lồng sao sống được, bay một vòng trên không rồi đậu xuống lan can. Nàng lại không hiểu, chạy tới chạy lui dưới mái hiên, muốn xua chúng bay đi.

Ác tâm dễ bỏ, thiện tâm khó làm, nàng giống hệt cái tên của mình. Miệng lưỡi Dương gia, vừa mở ra chỉ có thể kêu be be, ngoài ra còn nói được gì?

Tần Chiêu nhớ đến chuyện xưa mỉm cười, Vệ Thiện không biết hắn đang cười cái gì, nàng đã sớm quên mất từng có lúc mình và Tần Chiêu lại gần gũi như vậy.

Hành lang dưới hiên trồng hoa, lúc này hoa hạnh, bích đào vừa khéo đã nở. Vệ Thiện đang đi dừng lại một chút, chọn cảnh đẹp nhất ngắt xuống muốn dâng cho cô.

Mỗi lần nàng dừng lại, Tần Chiêu cũng dừng bước đợi nàng, còn có chút hứng thú giúp nàng chọn hoa: “Cảnh này nở rất đẹp, cho muội, khi nào trở về cắm vào bình ngọc.”

Hai người cũng đến cửa cung Đan Phượng, Tần Chiêu đã ôm đầy hoa hạnh, bích đào trong lòng, nói với Vệ Thiện: “Nếu Thiện Nhi có gì ầm ức, không thể nói với ca ta thì cứ nói cho ta biết. Ta sẽ giúp muội hả giận, cách làm của ta, bảo đảm hữu dụng hơn Từ Hậu nhiều.”

Nhìn hắn lịch thiệp nho nhã, vừa mở miệng lại nói lời này. Vệ Thiện ôm cảnh hoa trong lòng, liếc hắn một cái, coi như sau này hắn đáng cơ, lúc này chắc

cũng chưa sinh lòng tranh đoạt. Nếu không phải thế cục thay đổi, cũng sẽ không từng bước ép hấn đến con đường giành ngôi.

Nhưng người có thể thành công bước lên ngai vị, mưu trí tâm cơ một thứ cũng không thể thiếu. Chuyện lớn không thể cầu hấn, chuyện nhỏ cũng có thể nhờ cậy. Chủ ý muốn Dương Tư Triệu chưa từng thay đổi, chỉ hận không ai có thể giúp nàng, lập tức kéo tay áo Tần Chiêu: “Vậy huynh giúp muội đánh Dương Tư Triệu một trận đi.”

Tần Chiêu vốn không vừa mắt Dương gia, sau khi Tần Dục đăng cơ, Dương gia và Tần Chiêu còn từng có tranh chấp. Khi đó Vệ Thiện là tân nương, gả vào Dương gia, nhưng vẫn ít nhiều biết chuyện bên ngoài. Đã từng nghe thấy nửa câu, nói rằng Dương Văn Việt xúi giục Tần Dục tước bỏ đất phong, Vệ Thiện đã biết, đây là muốn ép Tần Chiêu phản Tần Dục. Nhưng Tần Dục vẫn luôn sợ hấn, suy tính thế nào, vẫn không đáp ứng.

Trên tay Tần Chiêu có binh quyền, là hy vọng của tất cả mọi người. Nay lại muốn hấn ngoan ngoãn giao ra đất phong, đến kinh thành đảm đương chức Vương gia. Khi đó Vệ Thiện cầu xin ca ca chạy trốn đến Trung Châu, hai người gặp nhau ở đó, tạo phản thì tạo phản.

Tần Chiêu không ngờ nàng lại nói chuyện này, suy nghĩ một chút mới nhớ là Dương Tư Triệu là ai, tiểu nhi tử Trung Nghĩa hầu, đồng ý: “Chuyện này có gì khó, muội cứ chờ xem là được.”

Vệ Thiện khẽ giật mình, nàng không mong Tần Chiêu sẽ đáp ứng ngay, thử thăm dò nói thêm một câu: “Có thể khiến hấn mất chức luôn không?”

Tần Chiêu kinh ngạc nhìn nàng, không hề biết nàng lại ghét Dương Tư Triệu đến vậy. Hai huynh đệ Dương gia sẽ không đến gần hấn, bọn họ thường xuyên chơi với Tần Dục. Mà hấn và Thái tử trên vai đã sớm mang trọng trách, sao có thể ở chung với đám hài tử được.

Vệ Thiện sợ hấn không chịu, ngón tay nắm lấy vạt áo của hấn siết chặt, muốn làm đôi mắt ngấn nước. Nhưng làm thế nào cũng không được, nên đành phải hạ mi: “Hấn vừa thấy muội, đã nói những lời không đúng đắn, muội muốn đánh được hấn...”

“Thật ư?” Tần Chiêu đột ngột hỏi, ngày thường hấn vốn mảy mòi, lại thêm khuôn mặt anh tuấn nhu hòa. Nhưng chỉ cần cau mày, thần thái liền khác nhau một trời một vực.

Vệ Thiện bị hấn hỏi ngược, cũng quên mất phải cúi đầu giả bộ uất ức, mặc dù lúc này Dương Tư Triệu chưa dám nói, nhưng sau này lại nói không ít. Nàng cắn môi định không cầu xin nữa, ai ngờ Tần Chiêu lại vươn tay, trút hết hoa lên tay Vệ Thiện, rồi ngắt vài đoá hoa hạnh trong lòng nàng, cài lên tóc Vệ Thiện thay trâm. Hôm nay Vệ Thiện ăn mặc đơn giản, hai đoá hồng hạnh càng làm nổi bật vẻ đẹp như ngọc, đôi mắt trong suốt lấp lánh nhìn hấn.

Ngón tay Tần Chiêu lướt qua mái tóc, hứa với nàng: “Ca ca biết rồi.”

Âm lượng rất nhỏ, bộ dạng chắc chắn, hai người đi về phía trước, vòng qua hành lang, lại nhỏ giọng nói: “Gãy một chân, cũng không thể làm Dương sai được.”

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Vệ Thiện, muốn biết có phải nàng mềm lòng rồi không. Ai ngờ Vệ Thiện lại mỉm cười, chân mày cũng nhướng lên vui vẻ: “Được, muội sẽ chờ xem.”

Vệ Kính Dung từ sớm đã biết đường tử sẽ tới, nhưng không ngờ hấn và chất nữ cùng đến. Trong điện bày mười bảy, mười tám cái rương, đều là Tần Chiêu cho người đưa đến. Hấn thu thập được trên người Tề tướng tiền triều, lựa ra những thứ này, đặc biệt dâng tặng cho Vệ Kính Dung.

“Sao các con lại cùng tới thế?” Nàng vừa nói xong, Tần Thị đã chạy đến, giương tay muốn Vệ Thiện ôm, lại bị Tần Chiêu bế lên.

Tần Thị cười khanh khách, ôm cổ ca ca, hấn còn chưa phân biệt được, chỉ biết tất cả đều là ca ca, ôm hấn như vậy, đó là có thể làm nàng.

Vệ Kính Dung tươi cười, đưa tay bế lấy nhi tử, hỏi Tần Chiêu: “Con đã đến thăm Đại giám quan chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xuất cung

Editor: Mai Tuyết Vân

“Lúc sáng sớm con đã đến thăm rồi.” Tần Chiêu khẽ gật đầu, bế Tần Thị ngồi xuống. Vệ Kính Dung đã sớm chuẩn bị trà bánh nóng hổi, lại chỉ vào một hàng rương kia: “Những thứ này ta giữ giúp con, đợi khi nào dọn dẹp xong Vương phủ, chọn được người tin cậy, sẽ mang những thứ này trả lại cho con.”

Tần Chiêu lấy một cái ná nhỏ trong tay áo dụ dỗ đệ đệ, trong miệng lại nói: “Đều tặng mẫu hậu, người cứ giữ là được, toàn là trâm cài, vòng tay, con giữ lại cũng không dùng tới.”

“Nói vậy, sao lại không dùng, chẳng lẽ con không tính thành thân ư?” Vệ Kính Dung kéo Vệ Thiện lại: “Hôm nay, ca ca con phải đến Binh bộ, đã ăn gì

chưa?” Chỉ sợ hấn lại uống trà lạnh ăn đồ nguội, làm hư dạ dày.

“Con trông huynh ấy ăn, đảm bảo huynh ấy không đói bụng.” Mang hết hoa hạnh trên tay giao cho Kết Hương: “Cắm vào bình bích ngọc, ta nhớ có một cái thì phải.”

Kết Hương cười nói: “Là nương nương đã đưa đến cung của Công chúa rồi. Người nói ngọc lan trong điện của Công chúa trắng tựa tuyết, cắm hoa ấy vào bình ngọc là đẹp nhất, Công chúa hoàn toàn không thấy sao?”

Khi Vệ Thiện ở cung của mình, đứng là không có nhiều tâm tư hưởng lạc, hoặc là đọc các bản tấu chương được sao chép từ Hoàng Văn quán, hoặc là đọc lại sách sử của tiền triều. Thượng Thư, Viên Lễ Hiền xin tu sửa lại sách sử tiền triều, thu gom từ khắp nơi đến, mấy học sĩ Hàn Lâm ở Văn Uyên Các cũng tham gia chuyện này.

Đều là do Viên Lễ Hiền biên sửa lại, hoặc là những bậc văn sĩ uyên bác viết. Vệ Thiện nhìn mấy bản thảo này, lựa cái nào phù hợp mà xem, một khắc cũng không rảnh rỗi.

Nội khổ đưa mấy rương đồ chơi đến, đều là Tổ Tranh lựa ra rồi mang lên, cái gì mà hoa nhỏ cắm bình ngọc....Mấy thứ linh tinh ấy, nàng cũng không hề ngắm qua, ngay cả thêm bình hoa mới trong điện cũng không biết.

Vệ Thiện áp ứng, Vệ Kính Dung cười: “Hải tử này, trong cung của mình có cái gì cũng không biết, chỉ muốn cắm hoa cho ta ngắm thôi.” Đưa tay khẽ vuốt lưng nàng: “Ca ca con đã trở lại, con cũng đừng ở mãi trong cung, về nhà mấy hôm đi, nói ca ca dẫn con ra ngoài đi dạo, xem phố phường một chút.”

“Lư Thương Uyển phía tây thành sắp mở hội hoa xuân, cũng đáng để ghé thăm, giữa con phố cách đó hai dãy nhà cũng nhiều trò náo nhiệt lắm. Mặc dù đồ đạc không thể tinh xảo như ở trong cung, nhưng cũng có chút thú vị, Thiện Nhi cũng có thể đi dạo một chuyến.” Kính thành an ổn cũng được 5 – 6 năm rồi, khách điểm, cửa hàng, phố phường lại phồn hoa tấp nập. Tàn Chiêu rõ ràng vừa mới trở lại, đã biết nhiều đến thế: “Mùng tám tháng tư, tiên nữ hạ phàm, nhất định mọi người phải đi xem một chuyến, ta đưa mọi người đi.”

Cạnh cầu Ngọc Kiều ngoài cửa tây thành, có một miếu tiên nữ, thờ phượng Bích Hà Nguyên Quân, hương khói rất thịnh. Mùng tám tháng tư, phụ nhân, thiếu nữ toàn thành đều đến chùa dâng hương lễ Phật, trước miếu lại có lễ hội. Tàn Chiêu biết từ trước đến nay Vệ Thiện không tin Phật, nhưng hội hè có ảo thuật, gánh xiếc và đào kép, cảnh tượng náo nhiệt biết bao.

Vệ Thiện lập tức gật đầu đồng ý, đang muốn xuất cung, ngoại trừ đến thư viện, còn muốn về nhà chọn hai võ tỳ, chính nàng cũng muốn học chút võ công. Còn muốn hỏi Tàn Chiêu chuẩn bị làm thế nào đánh gãy chân Dương Tư Triệu nữa.

Tần Thị vuốt cái nà nhỏ, vừa nghe thấy đã ngẩng đầu, chớp đôi mắt to tròn lúng liếng: “Đệ cũng muốn đi.” Tàn Chiêu vừa mới cho hấn đồ, hấn lại làm nũng với Tần Chiêu.

Dáng vẻ của Tần Thị càng giống người của Vệ gia, đôi mắt kia càng giống hơn nữa. Tàn Chiêu vừa nhìn hấn đã nhớ đến Vệ Thiện khi còn bé, xoa đầu hấn: “Lúc đệ không học, sẽ dẫn đệ đi.”

Tần Thị nhăn mũi lại, hấn đã bắt đầu tập viết chữ, mỗi ngày đều phải viết hai mươi tám. Ngoại trừ hai mươi trang chữ, còn phải thuộc lòng một đoạn sách. Mỗi lần Chính Nguyên đế trông đèn phê duyệt tấu chương, hấn liền đứng trước mặt mẫu hậu trả bài đọc hôm đó, nếu học không tốt sẽ bị đánh vào lòng bàn tay.

Trên giường la hán có một cây gậy trúc dài, chính là thứ mẫu hậu dùng để dạy dỗ hấn, hấn mở bàn tay nhỏ bé múp thịt hỏi Tần Chiêu: “Nhị ca có bao giờ bị đánh không?”

Vệ Kính Dung lườm hấn một cái: “Nhị ca con lúc học bài chưa từng quên, so với mấy người các con còn giỏi hơn nhiều.” Thật sự Tàn Chiêu bị đánh rất ít, học bài cũng nhanh nhất. Khi hấn tới còn chưa biết chữ, từ từ lại đuổi kịp cả Thái tử Tàn Hiền.

Tần Hiền ba tuổi học vỡ lòng, Tàn Chiêu tám tuổi mới biết chữ, hai đứa trẻ học không cách nhau mấy. Vệ Kính Dung từng nói, nếu Tàn Chiêu không học võ công, nói không chừng còn có thể trở thành một tiểu Tú tài.

Tàn Chiêu cười một cái, chưa từng nói chuyện này, hấn học văn học võ cũng chỉ là hộ thân. Nếu học chậm, nói không chừng cũng sẽ không có cơ hội để học. Tàn Hiền học mất hai ngày, thì hấn lại hận không thể dùng nửa ngày để thuộc.

Vụng trộm chịu cực khổ, người khác chỉ coi hấn là trời sinh thông minh, học một lần sẽ thuộc ngay. Cũng không có ai biết được, ngày học, đêm cũng học, một khắc cũng không dám lơ là biếng.

Vệ Kính Dung khen đường từ vài câu, lại chỉ sang Vệ Thiện: “Ngay cả tỷ tỷ con mấy ngày nay cũng coi như đã thông suốt, ban đêm còn đốt đèn đọc sách đến tận khuya.”

Tần Thị cuộn trong thân thể mềm mại, ra vẻ người lớn than thở một tiếng. Trong tay còn cầm bánh hoa ngọt, mắt nhìn Tàn Chiêu và Vệ Thiện. Tự cảm thấy mình còn chưa học thuộc bài, viết cũng không hết chữ, tiểu hải tử càng buồn rầu.

Vệ Thiện rất muốn cười, lại vội vàng đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Lúc Tần Thị ăn bánh ngẹn, là khi vừa mới bắt đầu viết chữ, những chữ kia đều được cô cô nâng niu quý trọng. Đợi khi các nàng đều bị giam trong tiểu Doanh Đài, những chữ ấy không biết đã thất lạc đến nơi nào.

Vệ Thiên giặt mình, không nên nghĩ đến những thảm cảnh như vậy nữa, cầm một khối anh đào tươi, ngắt từng miếng nhỏ đưa đến miệng Tần Thị, vừa nhìn hẩn nhai, vừa đưa tay để hẩn nhả hột.

Anh đào tươi mới hái như hạt châu lớn, da mỏng nhiều nước chua, Tần Thị muốn đưa tay với lấy, bị Vệ Thiên đánh vào tay: “Lần tới còn nhìn thấy đệ ăn uống gấp gáp, tỷ cũng sẽ đánh đệ như thế.”

Mặc dù không biết đến cùng, có phải do ăn bánh nện chết hay không, bên trong chuyện này còn có điều kỳ quái. Nhưng trước hết không để hẩn ham ăn mà nện, Tần Thị bị đánh một cái, rõ ràng không đau, nhưng cũng xoa tay bĩu môi. Đợi khi Vệ Thiên đưa tay xoa cho hẩn, lúc này hẩn mới vui vẻ.

Hai người nói chuyện phiếm trong Đan Phòng cung một lượt, Vệ Thiên đã muốn trở về Tiên Cư điện, dọn dẹp một chút chuẩn bị về nhà. Lúc đi liếc mắt nhìn Tần Chiêu một cái, ánh mắt nàng rơi trên người hẩn, hẩn lập tức hiểu ý, gạt đầu với nàng, tỏ ý không quên lời đã hứa.

Vệ Thiên trước kia không hiểu được, lúc này cũng có mắt nhìn người luận tướng mạo một chút. Khi hẩn cười giống như gió nhẹ vồn liểu, nghĩ đến câu gây một chân kia, chỉ cảm thấy nhìn người không thể xem về ngoài. Cười híp mắt với Tần Chiêu rồi gạt đầu, nắm chắc trong tay lời hẩn nói là thật.

Lúc Vệ Thiên vừa trở về, quả nhiên ngoài cửa điện đã trông thấy chiếc bình hoa bích ngọc đặt ở sát mép giường la hán, bên trong cắm vài nhánh ngọc lan. Nàng chọn vài người đi theo, có Trầm Hương, Lạc Quỳnh, Sơ Tĩnh, Tiểu Loan, bỏ qua Tổ Tranh, Băng Thiềm: “Ngày tám đầu tháng trong cung sẽ nấu đậu, mặc dù ta không ở đây, nhưng vẫn nên nấu, hai người các người chia nhau mà làm.”

Mùng tám tháng tư bố thí đậu Phật, xem như là tập tục xưa, khi lễ tám Phật diễn ra, các chùa miếu đều sẽ nấu đậu, đậu tượng trưng cho việc kết mối thiện duyên. Trong cung cũng phải nấu, phân cho cho các thái giám cung nhân, tuy là đậu, nhưng cũng là ban thưởng. Vệ Thiên đã là công chúa, tất nhiên cung của nàng không thiếu việc thưởng cho thái giám, cung nhân.

Tổ Tranh, Băng Thiềm cảm thấy Công chúa xa lánh bọn họ, nhưng việc phân công này cũng là để họ có thể diện, cúi đầu tuân mệnh. Vệ Thiên thu gom mấy quyển sách, Lan Châu bưng một khay anh đào tươi đến: “Tổng cộng đã đưa đến mười giỏ, biết Công chúa thích ăn, nên cố ý đưa đến cho người một sọt.”

Những thứ trái cây tươi này, bình thường đều sẽ ban thưởng cho các vị đại thần thân cận. Lúc này anh đào còn non, mùi vị không thể sánh so với lúc thu hoạch, ăn được chính là hơn phần kẻ khác. Vệ Thiên lại có thể được một sọt, còn có ban thưởng của Vệ Kính Dung và Chính Nguyên đế.

Vệ Thiên vừa nhìn đã nói: “Hôm nay Nhị ca có công vụ, đưa đến cho huynh ấy một chút.” Vừa mới xoay người, đã quay trở lại: “Đưa đến chỗ Vương Đại giám một đĩa, chọn cái đĩa nào đẹp mắt một chút.”

Đây là chuyện chưa bao giờ có, Lạc Quỳnh dạ một tiếng, lấy một cái đĩa mã não trắng từ trong tủ ra. Chọn mấy miếng đào ngon nhất đặt lên trên rồi để vào hộp đựng thức ăn, đi đưa đồ cùng với Tiểu Loan.

Vệ Thiên muốn về nhà, nhưng Vệ Bình lại mắc công vụ, Vệ Tu xin nghỉ, ngày thứ hai đã đến đón nàng từ sớm. Nhìn nàng thu dọn cả một buồng to, Vệ Tu còn cười, nói với nàng một câu: “Trong nhà không có cái gì, còn phải mang những thứ này theo?”

Hoài Nhân, Hoài An đã chờ trước cửa cung từ lâu, Vệ Thiên mặc váy xòe ngồi lên kiệu, Kết Hương tiễn nàng đến cửa cung. Triệu thái hậu lại “bệnh” rồi, từ sáng sớm Vệ Kính Dung đã chạy sang thăm. Để Vệ Thiên rời cung mấy ngày, chính nàng chịu đựng thì thôi, đợi khi nào Triệu thái hậu khỏi bệnh, lại đón nàng trở về.

Triệu thái hậu cứ dùng mãi một cách ngăn bệnh, cũng phải có một ngày tốt lên. Vệ Thiên đã không thêm để tâm đến, vì về nhà, mà dụng tâm ăn mặc, váy hoa áo mỏng lụa vàng, hồng đào tám cánh thêu trên thân váy. Tổ Tranh sợ nàng gặp gió, bên ngoài còn đội một cái nón sa tanh.

Vệ Tu là gương mặt quen thuộc, một đường đi không người nào dám tra xét hẩn, ba người vừa muốn ra khỏi Cửu Tiên Môn, đã bị một tiểu tử mặt đen cản lại. Hỏi bọn họ muốn xem lệnh xuất cung, bị một người bên cạnh nắm chặt tay: “Đây là người nhậm chức chỗ chúng ta, là người nhà Phụ quốc công.”

Tiểu tử mặt đen nhìn kỹ Vệ Tu một cái, sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng vì quá đen, cũng không nhìn ra cái ngượng ngùng đỏ mặt, hẩn vừa muốn cho qua, lại nhìn thấy Vệ Thiên.

Vệ Thiên ra khỏi cửa nội thành liền đeo mạng che mặt, thấy có người ngăn ca ca, đưa tay vén lụa mỏng, nhìn hẩn chăm chăm, chỉ một ánh mắt đã khiến người ta đứng ngậy tại chỗ, lắp bắp nói không nên lời.

Có thể nhận chức trong cấm vệ quân, sắc phục còn chưa từng nhuộm máu, trường bối trong nhà cũng không phải không nghe thấy qua. Nhưng tiểu tử mặt đen này chưa từng nhìn thấy, Vệ Thiên vừa để lụa mỏng xuống, ngược lại đã không kiêng dè, hỏi: “Nàng ấy là ai?”

Lúc này, Vệ Tu mới lên tiếng: “Đây là người nhà Tư Ân công sao?” Vừa nói vừa lắc đầu, ca ca Triệu thái hậu thật ra cũng chỉ là một người nông dân. Sau khi Chính Nguyên đế phát đạt, Triệu thái hậu đã tặng vô số ngân lượng về, lập tức cất nhà lợp ngói, mua đất lụa nô bộc.

Khi vào kinh, trong thâm tâm Triệu thái hậu đã muốn phong ca ca làm một chức quan lớn. Coi như không vì Triệu gia, cũng phải vì con cháu Triệu gia, không ngờ Triệu gia có nhà có ruộng, vẫn còn giống như nông dân. Trong nhà có mấy nhi tử, cũng mời sư phụ đến dạy chữ, mười từ thì trong đầu biết năm ba chữ.

Nếu so công lao, con cháu nhà này đương nhiên kém cỏi, những nơi khác không được, chỉ có cấm vệ quân thôi. Đây là Triệu Nhị Hổ, hẩn còn có một đại ca là Triệu Đại Hổ, đều nhận chức Đương sai trong cấm vệ quân, tuần tra hoàng thành.

“Là người Triệu gia, sao lại đứng gác cổng?” Còn là cửa nhỏ Thiên Môn nữa, Vệ Thiện lấy làm kỳ lạ.

Vệ Tu dờ khóc dờ cười: “Hắn không biết nhìn người, lại không biết nhìn y phục, sợ hắn gây chuyện, mới điều hắn tới chỗ này.” Tới lui hoàng thành đều có sắc phục riêng, Triệu Nhị Hổ chân ướt chân ráo mới tới nơi này nhậm chức. Trong cấm vệ quân, phàm là người có xuất thân cao cũng không phải ít, hắn lại là người thành thật, thay ca cho người khác còn hăng hái đứng gác ở cổng thành.

Vệ Thiện vừa ngồi trong kiệu, lại nói đến Triệu Nhị Hổ, khi đại quân của Tần Chiêu áp thành. Người tử thủ Tây Trục môn, không phải là người nhà Triệu thái hậu sao. Nàng tò mò, vén rèm kiệu, nghiêng đầu ra xem.

Chỉ thấy Triệu Nhị Hổ đứng ở cửa cung nhìn xung quanh, giống như chưa bao giờ biết Vệ Tu vậy. Người cùng gác với hắn nắm chặt khuỷu tay của Triệu Nhị Hổ, lúc này Triệu Nhị Hổ mới hồi phục tinh thần, ngốc nghếch hỏi: “Nàng là ai vậy?”

“Công chúa Vĩnh An, nàng muốn xuất cung, cửa này gần nhất.” Nói xong chặc lưỡi: “Nếu người không thể nhận ra ai, cũng không thể canh gác Cửu Thiên Môn được đâu.” Nói xong nhìn hắn ngơ ngác như bị sét đánh ngang tai, quyết định không để ý đến hắn nữa. Lúc này cũng không có ai tiến cung, tự mình chạy vào phòng trực để mình Triệu Nhị Hổ ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Không tuân theo quy chế

Editor: Mai Tuyết Vân

Phủ đệ của Vệ gia là trạch viện lớn nhất phường Vĩnh Ninh, phía đông thành. Trước đây là Đại vương phủ tiền triều, ngày đại binh của Vệ gia phá thành đã vây vương phủ lại, bắt sống Đại vương, không cần nói cứ thế ban cho Vệ gia tòa vương phủ này làm phủ Quốc công.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường Trường An, Vệ Tu ngồi trên lưng ngựa, binh mã Ngũ Thành đi tuần tra thấy xe ngựa phủ rèm phía sau chỉ biết là công chúa xuất cung, không chờ dận dò đã đi trước dẹp đường, Vệ Tu còn muốn đưa muội muội đi dạo phố phường, nhưng thế này chỉ có thể về nhà trước.

Wương phủ trong kinh thành, không phải cái nào cũng được xây theo kiểu phủ phiên vương, cũng không có nơi nào được xây rộng như vậy, Vệ Thiện ngồi trên xe đi vào cửa lớn, một đường rộng rãi đi thẳng đến cửa thứ hai luôn.

Trong nhà chưa bao giờ động đến đất đai, thức thục và các ca ca làm sao biết quản lý nơi này, khi chuyển đến thế nào, mãi cho đến sau này cũng vẫn thế ấy. Lúc này không ai dám hạch tội Vệ gia, nhưng sau này tất cả đều là đầu đề mọi chuyện, nói Vệ gia đã sớm không có lòng thần phục.

Vốn Vệ Thiện cũng không biết chuyện xưa, sau này suy nghĩ một chút về bốn chữ lòng không thần phục, thật khiến người khác buồn cười.

Vào đại môn lập tức coi mũ, trong lòng thờ dài, nơi này vẫn như thế, lập tức phải sửa lại những chỗ không phù hợp với phủ đệ thông thường. Khung trang trí mái hiên cũng phải phá đi, bảng hiệu trước cửa cũng phải dỡ xuống, không có ai rảnh rỗi, vậy để nàng làm vậy.

Đến hậu viện nàng mới xuống xe ngựa, đây là sân của nàng, là nơi có phong cảnh đẹp nhất trong phủ, vốn là phòng ở của Đại vương phi, bình ngọc, đồ vàng, lụa mỏng tơ điểm. Mười hai phiến gỗ tử đàn chạm trổ tinh xảo, lụa mỏng đồ thắm thêu cảnh hoa, làm thành tám bình phong chia cách trong ngoài. Vừa bước vào đã thấy bày biện trang sức khảm ngà voi, gương lớn chạm đất, bình sứ trắng men. Từ tử dụng thức ăn cho đến chiếc gương, khắp nơi đều bày ra khí thế vô cùng giàu có.

Những đồ bài trí trong phòng đều dựa vào sở thích của Vệ Thiện mà sắp xếp, hoa thực được mới hái cắm trong bình ngọc, kế bên chậu ngọc lại có một bồn Túy tiên phi. Vệ Thiện muốn về nhà ở mấy ngày, trước khi nàng xuất cung Tố Tranh và Băng Thiềm đã thu xếp một lượt.

Vệ Thiện vốn không thích phòng ở hoa lệ quá mức như vậy, nhưng từng chút một đều khiến nàng hợp ý hài lòng, hầu hạ nàng ăn mặc, đi lại, không ai có thể tận tâm hơn so với Tố Tranh và Băng Thiềm.

Nhưng hai người này lại báo chuyện đến tai cô cô, nếu nàng làm việc nhỏ bị cô cô biết cũng được thôi, chuyện hạ thuốc xô với Dương Tư Triệu, nhiều lần nàng chỉ việc nhận sai một chút, còn khi làm chuyện lớn lại không thể để cô cô biết được.

Chuyện đầu tiên là phải sửa phòng ở, hoa khắc trên hiên không thể xóa, nhưng khung trang trí nhất định phải tháo xuống. Chuyện thứ hai chính là phải nhanh chóng chọn ra hai võ tỳ, trước mắt hai chuyện này đều không khó, cái khó là làm sao thuyết phục ca ca cho người giám sát Dương gia đây.

Vệ Thiện cởi áo choàng xuống đưa cho Trầm Hương, lau tay rửa mặt rồi lập tức đến Từ đường dâng hương cho phụ mẫu. Chính giữa Từ đường là bài vị tổ tiên của Vệ gia, sau cùng mới là bức họa của phụ mẫu nàng.

Hai người cùng vẽ một bức tranh, nghe nói khi mẫu thân đặt bút, vẽ vài nhánh trúc, phụ thân tự mình cầm bút, đề tự lên tranh của mẫu thân, hai người nhìn ngắm đối phương, tình cảm quyền luyến.

Vệ Thiện từ lâu đã không còn nhớ nổi dáng vẻ của phụ mẫu, nhưng ca ca còn nhớ được, khi Vệ Thiện sinh ra, hẳn đã tám tuổi, chỉ nói mẫu thân vừa dịu dàng lại xinh đẹp, mái tóc đen của Vệ Thiện rất giống với bà, mẫu thân còn biết đánh đàn. Hậu viện trong nhà ở Nghiệp Châu có giá cây đậu tía, phía dưới có làm một bàn đu dây, mùa xuân hoa nở, cũng là lúc mẫu thân hái hoa trên giá đậu tía xuống làm bánh.

Vệ Thiện chưa từng nếm thử bánh đậu tía, nàng thích những món bánh điểm tâm nhân hoa, các tiểu cô nương đều thích đồ ăn ngọt, trong cung cũng thường làm cho nàng, hồi nhỏ nàng có nghe ca ca nói qua một câu, từ đấy về sau không chịu ăn bánh đậu tía nữa.

Vệ Tu giúp nàng thắp ba nén Tâm tự hương, Vệ Thiện nhận lấy liền biết là do Đại ca chuẩn bị. Từ trước đến nay hương trên án phụ mẫu chưa từng được đốt, phần hoa thu vào lúc hoa vừa nở, trầm hương đốt lên hòa quyện vào nhau, khi hoa vừa nở rộ, cũng là lúc Tâm tự hương được làm xong, là thứ mẫu thân thích nhất.

Nàng nhang vái quá đầu, trong lòng thành tâm cầu khẩn, nếu phụ thân trên trời có linh, phù hộ Vệ gia không giẫm lên vết xe đổ, bái lạy ba vái, lúc này mới đứng dậy, cầm Tâm tự hương vào lư hương bạch ngọc.

Đợi đến khi nàng trở lại viện, Trầm Hương, Lạc Quỳnh đã thu dọn xong phòng ở, biết nàng thích phòng sáng sủa, mọi cửa sổ đều được mở ra, gió mát lướt qua khiến ánh ngọc rung động.

Sàn nhà trong phòng lát hai lớp, dưới cùng là thảm hồng, phía trên lại trải thảm vàng thêu hoa đỏ quần quanh, ánh mắt Vệ Thiện vừa đảo qua, đã có thể nhìn ra vô số điểm không hợp quy chế gì đó.

Trong phủ vẫn là người cũ ở Vệ gia, từ Nghiệp Châu đi theo đến Kinh thành, quản gia chính là phụ thân của Hoài An, nàng dẫn Vệ quản gia đi đến chính đường: "Thức thức và ca ca ở ngoài, cô cô trong cung luôn lo lắng, chỉ là không có thời gian rảnh để thu xếp. Nay ta đã trở về, cũng nên để ý một chút, mang những thứ trái với quy chế đều cất vào trong kho đi."

Vệ quản gia ngăn người, Vương phủ chưa từng trải qua thảm họa chiến tranh, lúc đó giữ lại ban cho gia đình Quốc công, cùng toàn bộ những thứ đồ dùng, vật dụng bên trong. Thậm chí bảo tọa bình phong, hay ghế xếp khắc rồng mạ vàng, tất cả còn bày trên chính đường.

Cả hoàng thành cũng từng bị cướp bóc, nhưng nơi này lại không bị, khó trách lại có nhiều thứ chói mắt như vậy. Những thứ quý giá đẹp đẽ trong phòng còn chưa kịp thu xếp, thì chiến tranh thảm họa liên miên. Trong nhà không khác gì cái kho chứa đồ tốt, những thần thú đặt trên mái nhà thư phòng tiếp khách còn chưa được gỡ xuống.

Tòa kiến trúc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn chọn ngày động thổ khởi công còn phải báo cho Công bộ tìm ra bản vẽ ban đầu của phủ Đại vương. Vệ Tu vừa nghe đã nói con hiếu kỳ: "Sao muội lại muốn làm thế?"

Vệ Thiện nhếch miệng, nếu lúc này không làm, đợi đến khi đó thì đã quá muộn: "Mọi chuyện tương lai phía trước, không thể cứ quá phô trương, sẽ gây thêm phiền phức cho cô cô, hôm kia chỉ một chuyện vấy lông chim mà huyền não như vậy, nhà chúng ta như thế này, so với chiếc váy còn không chừng mất hơn sao?"

Ngón tay của Vệ Thiện vươn ra, điểm lên bình phong gỗ tử đàn trên bảo tọa, ngoại trừ bàn kê chân dưới bảo tọa, còn có một đôi lò hương chạm trổ hạc tiên, đằng trước có hai ống hương liệu rũ xuống, việc này cũng đi quá giới hạn rồi.

Đồ đạc trong phòng cần thu dọn rất nhiều, quan trọng hơn hết là việc sửa nhà thay cửa, Vệ Thiện dặn dò từng việc, Vệ quản gia lên tiếng đáp ứng, còn chờ Vệ Bình trở về định đoạt.

Vệ Thiện nói một câu, Hoài An lập tức ghi chép lại một câu, đi dạo quanh vườn sau nhà, hai huynh muội bọn họ ngồi trong đình, tuy bây giờ Vệ Tu trẻ tuổi, nhưng cũng không ngốc, vốn không thể ngờ được rằng, lập quốc đã mười năm, trước đây đều ở cùng với Chính Nguyên đế, sau khi công chiếm dọn đến Vương phủ, đã rất nhiều năm rồi, chưa từng nghĩ đến những việc trên.

Vệ Thiện nhắc tới, Vệ Tu cũng thuận miệng nói: "Muội ở trong cung nghe được chuyện gì sao?"

Vệ Thiện cũng không gạt đầu: "Cẩn thận một chút vẫn tốt." Trầm Hương bung khay ngọc xanh đến, bên trên là hai chén trà bích ngọc nhẵn bóng. Vệ Thiện sợ nóng, mở nắp chén trà đưa lên miệng thổi nhẹ, sau đó mới nhấp một ngụm.

"Ta nghe nói Viên tướng đã định ra quy chế lễ nghi, không đợi điều luật được định xuống rồi mới sửa hay sao?" Hai huynh muội nhà này nói chuyện, Hoài An ở một bên nghe được, trở về lại nói cho phụ thân hẳn biết, vội vàng mời người đến tính ngày động thổ khởi công.

Nói xong mọi chuyện, Vệ Thiện lập tức dặn dò phòng bếp làm chút điểm tâm thanh đạm, chờ Vệ Bình trở về là có thể lập tức ăn đồ nóng, hành quân đánh giặc đều là ăn lương khô, thịt nguội, hiếm có được dịp về nhà nên ăn chút canh nóng, ngày xuân bắt vài con tôm trắng nấu canh viên.

Trang Thượng đưa tới mấy con cá trắng béo, vài con gà con mập mạp và măng non tươi mới, gói trong những bọc đựng nhỏ. Vệ Thiện biết hôm nay cá sống được đưa đến, nhất thời cao hứng, thay y phục, tự mình xuống phòng bếp, chọn một con cá trắng béo nhỏ, muốn tự tay chặt cá nấu cho các ca ca ăn.

Vệ Tu cho rằng tiểu muội mình chỉ ra lệnh cho phòng bếp, tuổi của nàng không còn nhỏ, cũng nên biết được chút chuyện bếp núc. Sợ tiểu muội có chỗ nào không vừa ý, chờ ca ca trở về, sẽ đảm hẳn mất. Vừa theo đi vào, mắt vừa thấy đã choáng váng, Vệ Thiện đang xắn tay áo, trong tay còn cầm một con cá sống.

Vệ Thiện chọn được một con cá trắng béo, xách đuôi cá đặt lên thớt, đập con cá đến bất tỉnh, cạo sạch vây, mổ bụng cá, cắt đầu cá, rửa qua bằng nước sạch. Sai Trầm Hương mang một cái đĩa lưu ly đến, con dao cán bạc nhanh nhẹn thái cá thành từng lát mỏng, trông như tầng tầng lớp lớp cánh hoa cúc vạn thọ trắng như tuyết, xếp lên đĩa.

Vệ Tu nhìn đến mức tròn mắt há mồm: "Muội học giết cá từ đâu thế?"

Làm sao Vệ Thiện biết nấu ăn chứ, chân nàng chưa từng bước qua phòng bếp, tay không chạm vào dao phay, nhìn nàng làm thuần thục như thế, rõ ràng là đã giết rất nhiều lần. Chẳng những Vệ Tu kinh ngạc, mà Trầm Hương cũng mở to hai mắt nhìn. Nàng ngày thường hầu hạ Vệ Thiện, phòng bếp nhỏ ở cung Đan Phượng nàng cũng chưa từng tiến vào. Mỗi ngày ăn uống, nàng cũng chưa từng hỏi qua cách làm bếp, vậy từ đâu học được cách giết cá đây?

Vệ Thiện không chớp mắt: "Tiệc rượu ngày xuân đã thấy cung nhân chặt cá, việc này có gì khó."

Nàng nói rất tự nhiên, ngay cả Trầm Hương cũng tin, từng lát cá ngon mắt được xào nấu với nước quýt chua và ít mắm tôm. Hương vị càng ngon hơn, không đợi Vệ Bình trở về, Vệ Tu đã ăn trước một đĩa nhỏ, cảm thấy quả nhiên muối muối là một nhân tài học võ, dao pháp nhanh như vậy, tay còn rất vững vàng.

Vừa ăn vừa hứa với nàng: "Muội muốn học võ thì học nhiều một chút, ta sai người làm cho muội một cây cung, rồi rèn một đôi kiếm, chiêu thức của tiểu cô nương nên thư thái linh hoạt một chút."

Vệ Bình về nhà xuống ngựa, đưa roi ngựa cho người phía trước, Vệ quân gia đã mang chuyện Vệ Thiện muốn tháo khung trang trí thần thú xuống nói cho Vệ Bình. Vệ Bình ngăn người, Tần Chiêu cũng cười rộ lên, hai người vẫn luôn thân thiết, Vệ Bình về nhà căn con, cũng đưa hấn về theo, nghe Vệ quân gia hỏi báo, cũng rất kinh ngạc: "Quả nhiên Thiện Nhi đã hiểu chuyện rồi." Người suy xét đến chuyện nhỏ đầu tiên này lại là tiểu muội.

Vệ Bình chau mày không giãn ra được, lần trước nghe nửa câu không rõ ý của muội muội, trong lòng đã nghi ngờ những ngày nàng sống trong cung không hề thoải mái, vừa về nhà đã muốn sửa nhà, tính cách của nàng từ trước đến nay không phải như vậy, chắc chắn đã chịu uất ức rồi.

Vội vàng vào cửa đã thấy đệ đệ, muội muội, hai người ngồi trong đình bát giác, trên bàn nhỏ có đĩa lưu ly đựng cá, bọn nha hoàn sợ nàng bị lạnh chỉ dám mở cửa sổ bên, hai nha hoàn sau lưng này, một người nâng khăn, một người cầm chậu, chuẩn bị để Vệ Thiện rửa tay.

Thịt cá chắc nịch trơn bóng, chiếc đĩa của Vệ Thiện gấp một chút, đã ăn hết nửa cái đĩa, còn một nửa thì chần từng miếng qua nước canh cá đang nấu trên bếp lò, chín đến đâu ăn đến đó, mùi vị rất khác so với bình thường, không có người ở nhà hai đứa trẻ tự làm chủ, còn sai Hoài An mang một vò rượu tới, hai người còn đang muốn uống rượu đã bị Vệ Bình bắt ngay tại trận.

Vỗ lên đầu Vệ Tu một cái: "Tiểu muội vừa mới bệnh dậy, sao lại để muội ấy hứng gió trong này."

Vệ Thiện đã khỏi bệnh hơn một tháng, khi bệnh đã gầy đi, sau khi khỏi bệnh lại bắt đầu cao lên, váy áo năm ngoái đều ngắn lại, cả giày cũng chật, nhưng ca ca và cô cô đều cảm thấy nàng vừa bệnh nặng nên mới không gầy đi, mỗi ngày đều nghĩ cách tắm bổ cho nàng.

Nàng với Vệ Tu có rất nhiều dự định, còn Vệ Bình lại thành ra rất nghe lời tiểu muội, mới vừa rồi còn náo loạn muốn uống rượu, thấy Vệ Bình đến đây, đã lập tức đặt đầu xuống, bảo nha hoàn mang ghế đến, lại dặn dò Trầm Hương hâm nóng rượu, chờ Vệ Bình ngồi xuống, lúc này mới nhìn thấy Tần Chiêu ở phía sau.

Tần Chiêu đã cầm lấy đĩa ngà chọn một miếng thịt cá trong suốt, đưa lên miệng nếm thử: "Từ lúc nào mà lại có thêm một sư phụ xắt cá vậy."

Từ tiền triều đã có nhiều người thích ăn cá xắt lát, cá trắm đen, cá chép vảy bạc giống như cánh ve, yến tiệc đãi khách đều phải có một đĩa cá xắt mỏng, tẩm ướp tỏi gừng và nước mơ, nước quýt chua, làm thành tương ăn kèm.

Cá trắng do Trang Thượng đưa tới đã bị bỏ đói mấy ngày, ăn trong miệng mùi vị thanh khiết, Tần Chiêu mới ăn một miếng, Vệ Tu đã cười ha ha, chỉ tay vào Vệ Thiện: "Đây là sư phụ xắt cá nhà chúng ta mới mời về đây."

Tần Chiêu cau mày nhìn nàng, Vệ Thiện cũng không khách sáo, nâng đĩa lưu ly đến trước mặt bọn họ, còn sợ hấn quên chuyện trước đây đã nhận lời nàng: "Ăn cá của muội, phải theo ý muội."

Tần Chiêu một chút cũng không khách khí ăn hết đĩa, sau đó lên tiếng mời: "Ta vừa được ban phủ đệ, tiết Thanh Minh sẽ mở cuộc đua ngựa đánh bóng, đến lúc đó mọi người đều phải tới."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tiết Thanh Minh

Editor: Mai Tuyết Vân

Vệ Kính Dung bình thường không để Vệ Thiện về nhà, cũng vì trong Vệ phủ không có nữ chủ nhân quản lý sự vụ chu đáo. Nàng cũng lo lắng, mỗi sáng Vệ Thiện đều phải ăn cháo mềm, đến đêm lại uống canh mát, mọi chuyện đều phải quan tâm. Vệ Thiện trở về mỗi mấy ngày, trong cung đã ban thưởng rất nhiều đồ xuống, còn có một rương áo mỏng mới may, để nàng mặc vào ngày mừng bốn tháng tư. Lo lắng như vậy, giữa chuyện quốc gia đại sự vẫn muốn đưa Vệ Thiện về nhà, nhưng tể tổ Thanh Minh là chuyện lớn, dù sao Vệ Kính Dung cũng phải ở lại cung.

Đời trước, Vệ Thiện chưa từng quản chuyện này, vừa mở miệng đã muốn sửa nhà, lập tức khiến Vệ quân gia biết tiểu thư nhà mình là người có chủ kiến, mọi chuyện đều phải hỏi qua nàng một lượt.

Vệ Thiện nhớ lại hình dạng kiếp trước, mở các cánh cửa Từ Đường ra, trong nhà tổng cộng cũng chỉ có vài người như vậy, sợ là thúc thúc không kịp về nhà, Đại ca, Nhị ca và nàng, ba người không phân biệt nam nữ, sắp xếp theo thứ tự, quỳ xuống đemput, dập đầu trước tổ tiên.

Bức họa tổ phụ Vệ gia được treo giữa Chính đường, y phục thêu trăn đỏ, đai lưng khảm ngọc thạch, tổ mẫu cũng giống như vậy, mặc y phục của Nhất phẩm mệnh phu nhân, đầu đội mũ loan, tay cầm thanh ngọc như ý, hai bên còn treo mấy bức tranh khác, mộ cũ của tổ phụ và tổ mẫu đều ở Nghiệp Châu, còn những người khác trong mộ chỉ chôn y phục và di vật.

Trong trận chiến Nghiệp Châu ấy, người nhà Vệ gia đã mất hơn phân nửa.

Vệ Thiện và Vệ Tu từ lâu đã không còn nhớ rõ, mỗi Vệ Bình là còn nhớ, khi ấy còn quá nhỏ, chỉ nhớ rõ khi chạy trốn thế nào, thân tín của phụ thân bảo vệ che chở cô cô, muội muội và hai huynh đệ bọn họ, cùng dân chúng chạy nạn thoát ra khỏi thành.

Đội đến lúc Chính Nguyên Đế dẫn nhân mã từ Thanh Châu vội vàng trở về cứu viện, thành Nghiệp Châu đã sớm bị phá, Chính Nguyên Đế thu nạp số binh sĩ còn lại. Ba vạn nhân mã còn lại của Vệ gia gộp với năm vạn nhân mã của hãn đang đánh dẹp Thanh Châu, hợp thành một đại quân. Lúc đó kẻ tấn công Nghiệp Châu là Chu Sư Lương ở Cam Châu, vài năm trước cũng đã quy hàng Đại Nghiệp, Chính Nguyên Đế cũng chuyển hãn đến Cam Châu, chuyện xưa không còn ai nhắc đến.

Vệ gia cúng bái tổ tiên, ngoại trừ cúng bái trong nhà, bệ hạ còn ban thưởng này nọ, lễ tế Vệ Bích, Vệ Kính Vũ, Vệ Kính Thuấn, Hoàng đế đã đi trước, các nhà cũng đưa lễ vật sang.

Viên Lễ Hiền và Hồ Thành Ngọc luôn đi theo Chính Nguyên Đế, không có bao nhiêu giao tình với Vệ gia, ngược lại Ngụy gia lại đưa tể phẩm đến, hai nhà một nhà ở đầu phố bên này, một nhà ở đầu phố bên kia, đều là đại trạch, cách nhau một con phố, ngày thường trước nay cũng không lui tới, chỉ có mỗi tiết Thanh Minh, Ngụy Khoan sẽ cho người đưa mấy chồng giấy sang.

Ở bên ngoài tuyệt đối không bao giờ thừa nhận là có ý tứ khác với Vệ gia, chỉ nói nhĩ tử đọc sách của Vệ Kính Vũ, coi như một nửa sư phụ, đừng nhìn ông ta là người thô kệch, cũng phải nói đạo lý, kính sư là đạo hiếu, thế nên mới đưa mấy chồng giấy xếp thành lầu hoa, nguyên bảo, để người Vệ gia đốt cùng.

Người khác hỏi vì sao hài tử của hãn đọc sách lại không tế bái Thánh công Không Tử. Ngụy Khoan trừng hai mắt trâu, suýt chút nữa là ném hãn xuống hồ Đại Tử, mở miệng liền mắng những văn thần liên quan: "Ta thích tế bái hãn thì tế bái, người không thích là việc của người, còn can ngăn lão tử ư, khôn khiếp!"

Vệ Thiện cũng là lần đầu tiên biết Ngụy gia đưa quà đến cho nhà mình, sau này Ngụy gia thế nào, nàng cũng không nhớ rõ, nếu còn sống, nói không chừng còn có thể đốt vàng hóa mã cho Vệ gia, cũng là phần hương khói nhân tình thật lòng.

Từ yến tiệc ngày xuân, Vệ Thiện còn chưa gặp Ngụy Nhân Tú, nay nhà khác tặng đồ đến, cũng không thể để hãn tay không trở về, Vệ Thiện dặn dò nói: "Lấy cháo mịn hoa đào, bánh sữa phi yến, hai hộp trang sức trong nhà làm tạ lễ, không thể cứ hằng năm đều nhận giấy không từ tay người ta được."

Vệ Tu ngăn nàng lại: "Có đưa qua, nhưng không nhận."

Vệ quân gia cũng không phải không hiểu đạo nghĩa hợp ý, giao thiệp với thế gia vọng tộc, là chuyện Vệ gia thường làm ở Nghiệp Châu, chưa từng có sơ suất, chỉ là Ngụy gia cũng không phải người bình thường, tặng lễ tốt đưa tới cửa, cũng có thể bị người ta ném ra.

Vệ Thiện nghĩ một hồi, dặn dò Trầm Hương: "Người đi vào phòng ta, lấy một con điều ra, lại thêm một hộp phấn hoa nhài, hai hộp son, và một ít điểm tâm rồi nói là ta tặng cho tiểu thư Ngụy gia."

Ngoại trừ Ngụy gia, cũng có thù hạ cũ mang đồ tới, việc này Vệ Thiện hoàn toàn không biết, chờ danh mục quà tặng đưa đến trước mặt nàng, nàng mới biết hóa ra Vệ gia còn có nhiều người cũ ở đây.

Vệ Thiện có chút giật mình, trong lòng càng tin chắc nếu lúc đó ca ca Vệ Bình chạy thoát nhất định sẽ trốn được, nghĩ đến cuối cùng chỉ còn lại mình nàng là người Vệ gia, hộc mắt đỏ lên, sau đó nhéo mình một cái, bây giờ một nhà đều ở đây, về sau cả nhà nhất định cũng sẽ bên nhau.

Nàng hỏi Vệ quân gia phải đáp lễ ra sao bây giờ, hóa ra không có nữ chủ nhân, Vệ gia chỉ có thể nhặt nhèo làm chút điểm tâm và thêm hai vò rượu, Vệ Thiện đã mở miệng, nhất định nàng sẽ quản chuyện này, liền lấy danh nghĩa của nàng, nói là việc trong nhà do Công chúa quản lý, rồi sửa soạn chút trang sức và hoa lụa, son phấn bột nước làm tặng lễ hồi đáp.

Trong bụng Vệ quân gia giống như có một quyển ghi chép, chỉ là không có chỗ để dùng đến. Không có nam nhân nào lại mang gấm vóc làm tặng lễ hồi đáp cho nữ quyền nhà người ta. Nay có Vệ Thiện ở đây, ông liền cẩn thận nói, những người này là ai, nhà ai có nữ nhĩ, nhà ai có phu nhân, nhà ai có lão mẫu ở Chính đường.

Trong khó Vệ gia có rất nhiều thứ tốt, được liệu sâm núi không cần phải nói, lựa mồng trang sức nhiều vô kể, chọn được liệu quý giá, lựa hoa tươi mát, tặng đáp lễ phù hợp với từng người.

Chuyện này tuy nhỏ, nhưng càng tỉ mỉ càng được coi trọng, cả Vệ Thiện bên cạnh cũng không bắt chẹt được, ngày lễ tết xem Vệ Kính Dung ban thưởng đồ đạc đã nhiều năm, mặc dù nàng không thể bên trọng bên khinh, nhưng chỉ cần suy nghĩ cẩn thận là có thể hiểu được khác biệt thế nào.

Vệ Thiện chọn xong lễ vật, lúc này mới có thể yên tĩnh ngồi ăn với các ca ca. Vệ Bình không ngờ muội muội lại đột nhiên trưởng thành ngay lúc này, khi hẳn đi, nàng còn mơ hồ không hiểu chuyện. Muốn hẳn trên đường trở về mang chút đồ chơi về cho nàng, bằng không Vệ Bình cũng sẽ không hao hết tâm tư mang hai con chim công đến.

Ai ngờ nàng nói lớn lập tức lớn, thông suốt hiểu chuyện, Vệ Bình cũng lấy làm kỳ lạ: "Vì sao Thiện Nhi của chúng ta lại thay đổi như vậy." Hẳn vừa nói, Vệ Tu liền gật đầu.

Ba người ngồi vây quanh bàn tròn, Vệ Thiện ngồi chính giữa, chun mũi hừ một tiếng: "Muội đã mười ba rồi, suốt ngày bên cạnh cô cô, cũng phải chú ý chứ!"

Vệ Bình và Vệ Tu, không ai giỏi việc này, những chuyện nhỏ linh tinh luôn do quản gia xử lý, đã có người quản, lại không có nữ chủ nhân, chuyện trong nhà không ai hỏi, việc cứ thế mà định, không ngờ tới vừa hỏi đến một câu, lại có nhiều thứ phải làm như thế.

Vệ Thiện thờ dài một tiếng: "Sau này ta không có ở nhà, quà đáp lễ cũng phải như vậy."

Vệ quản gia cũng hạ người thấp giọng, vâng một tiếng, vừa tính ngày vừa nói với Vệ Thiện: "Mùng mười tháng tư, hai mươi ba tháng tư đều là ngày tốt hợp khởi công, Đại tiểu thư nhìn xem, nên chọn ngày nào để động thổ mới tốt?"

Vệ Thiện muốn ở nhà đến mười lăm tháng tư, nếu khởi công phòng của nàng cũng sẽ bị sửa, chuyện này nên làm sớm không nên làm trễ, lập tức định ngày mười tháng tư, ngày thứ hai sau lễ tắm phạt sẽ động thổ, nàng nhìn mấy thứ này dường như đang nhìn thấy từng tấu chương hạch tội Vệ gia vậy.

Vệ quản gia bỏ qua không hỏi Vệ Bình và Vệ Tu, mấy năm nay Vệ gia không có nữ chủ nhân, cuối cùng làm một quản gia lại có thể được giải quyết chuyện có ích rồi, ông ta thấp giọng trả lời, nhanh chóng chạy đi làm, phải mua vôi, gỗ, còn phải mời thợ gạch ngói, thợ thủ công, mỗi việc cần làm đều phải mau chóng thực hiện.

Suốt ba ngày trong thành đều có lễ đáp thanh, Vệ Thiện không dễ gì mới về được nhà, hai huynh đệ lại đều rảnh rồi, lập tức dẫn nàng ra khỏi thành đi cưỡi ngựa, Vệ Thiện một thân kỳ trang màu xanh, tóc đen vấn lên, trên mặt đeo mạng màu xanh, dùng lựa mồng thêu nhành liễu, điểm chút chỉ vàng, nhìn rất mát mắt.

Vừa ra khỏi cửa lên phố Trường An, ngựa đã bị người chặn lại, Vệ Bình cũng không gào thét, chậm rãi thả bộ phía sau đoàn người, trái lại người đi đường thấy đoàn ngựa tốt, người lại mặc hoa phục, tự động tránh đường.

Muốn ra khỏi cổng thành đều có quy tắc, xuất từ Tây Môn, vào từ Đông môn, Vệ Thiện gặp được Ngụy Nhân Tú bên cạnh Tây Môn, nàng nâng một góc mạng lên: "Tỷ cũng ra khỏi thành sao?"

Ngụy Nhân Tú không mang mạng che, nàng ấy cũng không cần mạng, hai ca ca một trái một phải, một người là hung thần, một người là ác sát, kẻ nào dám liếc nhìn nàng một cái, đã bị Ngụy Nhân Kiều trừng mắt, rất có thể bị dọa sợ tới mức bặt ngã.

Ngụy Nhân Kiều và Vệ Bình thật sự không hợp nhau, Vệ Tu vừa nhìn thấy Ngụy Nhân Kiệt đã đau răng, Vệ Thiện cười ngựa chen vào, Ngụy Nhân Kiệt kéo ngựa đi xa vài bước, chỉ thấy muội muội và Vệ Thiện nói chuyện thân mật gần gũi.

Ngụy Nhân Tú đang nhàm chán, vừa thấy Vệ Thiện đã lập tức mỉm cười, tiểu thư nhà khác đều kết bạn đi chơi, chỉ có nàng một mình không có ai mời, còn nghĩ dù sao Vệ Thiện và tỷ muội Dương gia cũng đi chơi với nhau, không ngờ lại gặp được nàng ở đây, cười giòn tan với nàng: "Tần vương mời ca ca của ta cưỡi ngựa đánh cầu, ta cũng muốn đi xem."

Ở đây nhiều người khó mà nói chuyện riêng, nàng còn muốn cảm ơn Vệ Thiện vì đã tặng điều tới, còn có chút son phấn cung trang nữa. Vốn phụ thân không chịu nhận, nàng vừa tủi thân một chút, mẫu thân đã đồng ý, phụ thân càng không cần phải nói, bảo nàng đi chọn thứ tốt đáp lễ.

"Trăm hoa muội tặng ta thật xinh đẹp." Nàng nói thích thì chính là rất thích, không giống như tiểu thư hai nhà Dương gia và Viên gia. Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ thế nào cũng phải boi móc ra chỗ xấu, ví dụ như khắc hoa rất dày, bông hoa quá nhỏ, vàng rất nhẹ. Viên tiểu thư thì không mang vàng bạc trên đầu, trăm ngọc, trăm trúc lại hợp ý nàng hơn, chỉ có Ngụy Nhân Tú, nàng nói thích, thì lập tức cài lên tóc.

Vệ Thiện mỉm cười: "Cái của tỷ vốn là một đôi với muội, muội có một cái là lam bảo thạch." Còn nói với Ngụy Nhân Tú: "Ca ca đã làm cho muội một cây cung."

Cung là do Vệ Tu cầm đến, Vệ gia vốn xuất thân từ nghiệp binh, cũng không khó gì, gọi người làm một cây cung nhỏ, rèn một đôi kiếm, Vệ Tu còn tự tay bện cho nàng một cái bìa ngăm bản bằng rom. Ngay cả Vệ Kính Dung cũng biết một chút, nhưng Vệ Thiện lại không, cũng vì được cô cô nuôi dưỡng chiều chuộng.

Vệ Thiện chưa từng luyện qua, nhưng vẫn ngắm rất chuẩn, trong vòng bốn bước chân quanh tám bia đều bắn chính xác, ngoài bốn bước chân lập tức không thấy tên cắm vào, cũng là do lực cánh tay chưa tốt thì độ chính xác cũng không cao, Vệ Tu cân nhắc áng chừng cây cung: "Muội về nhà thì luyện bắn thêm, cũng không cầu muội luyện được tay chắc nết khỏe, có thể kéo cung được ba bốn lần, cũng coi như đủ rồi."

Cây cung của Vệ Thiện được thiết kế riêng, tính toán đến sự linh hoạt, cầm trong tay lâu, độ chính xác của nòng lập tức không tốt, muốn luyện bắn tên trước tiên phải luyện lực. Chính Nguyên Đế có thể kéo cung 12 lần, Thái tử Tần Hiền mạnh hơn một chút, có thể kéo 13 lần. Về phần Ngụy Khoan, trời sinh thân lực, đến bây giờ cũng không ai biết ông có thể kéo cung nhiều nhất là bao nhiêu lần.

Hai nhi tử Ngụy gia cũng sức lớn giống nhau, ngay cả tay Ngụy Nhân Tú cũng rất có lực, Vệ Tu nói như vậy, là sợ Vệ Thiện vất vả, hẳn cũng giống cô cô, cô nương nhà mình cần gì luyện bắn tên.

Ngụy Nhân Kiều vừa nghe đã hừ một tiếng, Ngụy Khoan cao lớn thô kệch, tên trên tay có thể bắn xa 150 bước. Binh sĩ Ngụy gia đều giỏi cưỡi ngựa bắn cung, việc này lại không phải sở trường của Vệ Bình, nghe thấy hẳn làm cho muội muội một cây cung, bật cười ra tiếng trước tiên.

Vệ Bình kiềm nén sự chế giễu, làm như không nghe thấy, muội muội khó khăn lắm mới vui vẻ như vậy, cũng không biết vì sao nòng lại kết giao bằng hữu với Ngụy Nhân Tú. Hai tiểu cô nương ngồi trên lưng ngựa còn trao đổi hà bao gì đó, binh lính giữ thành vừa thấy Vệ Bình đã đi trước dọn đường, để các nòng ra khỏi thành trước.

Đoàn người cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía trước, dọc đường ra khỏi thành đều có tiểu thương gánh đòn gánh, bán thức ăn khô, bánh xanh bánh trắng, còn bán điều khung trúc, cái bé nhất cũng lớn cỡ một bàn tay, cầm trong tay, còn cài chuông nhỏ lên, khi điều bay đi còn nghe được tiếng "leng keng" rung động.

Hoài An, Hoài Nhân bé vài nhành liễu non, bện thành ná nhỏ đưa cho Vệ Thiện chơi, hai tiểu cô nương cũng chưa từng được dạo phố, gặp được đòn gánh của người dân bán thứ này thứ kia trên đường cảm thấy hiếu kỳ, Ngụy Nhân Tú còn hỏi: "Người trong thành nhiều như thế, sao không vào bên trong buôn bán?"

Ngụy Nhân Tú không hiểu, Vệ Thiện lại bật cười: "Vào thành phải nộp thuế, ngoại trừ thuế người còn có thuế hàng hóa, hàng trong rõ ràng, đòn gánh càng nhiều thì càng phải nộp nhiều. Ví dụ như lấy việc đi bán thịt heo vậy, trong sổ sách có ghi lại thuế thịt, một năm trong thành có bao nhiêu người ăn thịt thì sẽ định ra số thuế tương đương."'

Ngụy Nhân Tú nghe xong ngẩn người, sao nòng lại biết được chuyện đó, cả Vệ Bình và Vệ Tu cũng ngạc nhiên, không ngờ ngay cả chuyện này tiểu muội mình cũng biết.

Vừa muốn hỏi nòng làm sao nòng lại biết chuyện đó, thì phía sau đó truyền đến tiếng quát tháo, một đội nhân mã chạy nhanh qua, sáng sớm có mưa nhỏ, đường đọng nước, Ngụy Nhân Tú yêu kiều kêu một tiếng, kỵ trang trên người đã bị bắn bùn tung tóe.

Ngụy Nhân Kiệt tức giận quay đầu, vừa ra khỏi thành mùi trượng, hai bên đường còn có người dân chịu tội, ngoại trừ hàng hóa bên trong, còn có hài tử, chạy trên đường như vậy, cũng không sợ làm ngựa kinh hãi mà làm người bị thương ư.

Trên kỵ trang của Vệ Thiện cũng bị bùn bắn tung tóe, cả mạng che cũng dính một ít, dứt khoát tháo ra, hạ nhân của Vệ gia ngăn tới tới đi theo phía sau đoàn ngựa lại, vừa hỏi hóa ra là Dương gia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rơi khỏi ngựa

Editor: Mai Tuyết Vân

Ngụy Nhân Kiệt xông lên muốn tranh cãi với Dương Tư Tề, hai nhà Quốc Công cùng xuất môn, cũng chưa phô trương làm lớn như hẳn, Ngụy Nhân Tú lấy khăn lau mặt, Vệ Thiện lấy một chiếc gương nhỏ từ trong hà bao ra đưa cho nòng.

Trên người Ngụy Nhân Tú dính bùn tung tóe thì không nói, ngay cả trên mặt cũng có, dân chúng thấy thế nhanh chóng mang nước đến. Hạ nhân Ngụy gia nhận lấy, thường chút tiền, tiền kiếm được còn nhiều hơn số hàng hóa chịu tổn thất.

Ngụy Nhân Tú vừa lau mặt vừa lo lắng nhìn ca ca, miệng năn nỉ Đại ca nhanh chóng chạy lên phía trước xem, đừng để bằng hữu đánh nhau, cũng không phải lo cho Ngụy Nhân Kiệt, mà là lo lắng cho đối phương, người bình thường không thể chịu nổi một đám của ca ca nòng.

Dừng lại hỏi rõ là Dương gia, càng sợ nổi lên tranh chấp, thúc giục ca ca đi quản, sự tức giận của Ngụy Nhân Kiều còn nhiều hơn đệ đệ, nhưng cũng không thể làm gì khác đành nhìn một chút, không thể giục ngực xông lên đánh người một trận ngay tại đây.

"Sợ cái gì, nếu đệ ấy thua thì khi về xách tạ đá." Ngụy Nhân Kiều xắn hai tay áo thay đổi sắc mặt, nhìn Vệ Bình đang cầm khăn lau mặt, hừ một tiếng. Vệ Bình lau mặt, thấy bên đường còn có trẻ con đang khóc, lại có dân chúng bị ngã đổ gánh hàng, xúm hấp bánh rơi dưới đất, dặn dò Hoài Nhân, đền chút tiền bạc, hỏi thăm xem có bị thương hay không.

Vệ Tu xoay đầu ngực chần chờ trước người Ngụy Nhân Tú và Vệ Thiện, sợ lại có ngựa chạy qua làm các nòng bị thương, xa cách với Ngụy Nhân Tú, lại hỏi

Vệ Thiện: "Thiện Nhi có bị thương không? Có muốn thay xiêm y không?"

Đúng là Vệ Thiện có mang theo một bộ, nàng là hoàng thân quốc thích, đề phòng lúc không ổn cần thay y phục. Khi nàng xuất cung, không biết Trầm Hương, Lạc Quỳnh đã dặn dò Tổ Tranh, Băng Thiềm bao nhiêu chuyện, cả việc kia cũng không dám quên.

Nhưng Ngụy Nhân Tú lại không có nha hoàn như vậy, vừa nghe Vệ Tu hỏi, nhìn hồng y trên người mình đều dính nước bùn, vành mắt đỏ lên rất muốn khóc. Vệ Thiện nhanh chóng trấn an nàng: "Bây giờ dừng lau nữa, chờ bùn khô lại cất đi là được, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra đâu."

Ngụy Nhân Tú cắn môi: "Dương Bảo Doanh sẽ cười tởm."

Tuy nàng tốt tính nhưng lời nói vụng về, dù sức lớn thì sao, chẳng lẽ tiểu cô nương trong lúc đó còn có thể đánh nhau, bị người ta nói chỉ có thể buồn phiền trong lòng, lâu dần chỉ sợ bị Dương Bảo Doanh chơi đùa mà thôi.

Vệ Thiện lấy một nhánh liễu ra, chạm khẽ vào tay nàng: "Lại càng không được khóc, để ý nàng ta làm gì, hai chúng ta chơi cùng nhau."

Giọng điệu the thé như tát vào mặt của hai tỷ muội Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ vang lên, ngay cả Vệ Thiện cũng bị các nàng bối rối, trong các nữ nhi nhà công hầu, cũng chỉ có Viên Diệu Chi là hai nàng không dám trêu chọc.

Vệ Thiện tốt tính, bị người khác nói cũng không để trong lòng, nhưng Viên Diệu Chi lại khác Vệ Thiện. Nàng mở miệng cao giọng phản bác, tỷ muội Dương gia nghe xong đều không hiểu. Bị người ta nhạo báng, cũng không biết bị cười chớ nào. Vì thế hai tỷ muội này mới không tùy tiện trêu chọc nàng.

Tiệc rượu này của Tấn vương, cũng chỉ mời mấy nhà quen biết, Vệ Thiện suy nghĩ không biết sao hắn có thể mời được người nhà họ Viên, lời nói của hắn lại có trọng lượng với Viên Hàm Chi và Viên Mộ Chi đến thế, ngay cả Vệ gia mở tiệc, mấy người Viên gia cũng thường xuyên không đến.

Ra khỏi thành mười dặm, chính là điền trang Tấn Vương mới được ban, cn thật rộng rãi, mảnh đất này vốn được Phế Đế tiền triều ban cho Thẩm gia làm điền trang, mặc dù khi loạn lạc bị đoạt lấy, nhưng nhà cửa phòng ốc đều rất tinh xảo, chỉ cần tu sửa một chút thì đã trở thành khu vườn rất đẹp.

Ngụy Nhân Kiệt không dám phóng ngựa nhanh, dọc đường đi liên tục có dân chúng đi về phía cửa thành, đám người Dương Tư Tề chặn đường đến cửa trang viên, nghiêng thân mình kéo bồm ngựa của hắn lại, hộ vệ Dương gia vừa thấy công tử Ngụy gia, tiếng hô quát còn chưa kịp nói đã phải nuốt xuống.

Người Vệ gia còn có thể cãi lại vài câu, nhưng người Ngụy gia tốt nhất vẫn nên rút lui, cả nhà xuất thân từ thổ phỉ, từ trên xuống dưới chính là tính tình thổ phỉ, một câu không hợp là có thể trở mặt vung nắm đấm, chỗ nào dễ gây thì đánh chỗ đó, Dương Tư Tề cũng không phải chưa từng chịu thiệt từ người Ngụy gia.

Dương Tư Tề là người thất lễ cần tạ lỗi, nhưng bên ngoài lại không nhìn được, tranh cãi với hai người Ngụy Nhân Kiệt, tuổi của đối phương lại nhỏ hơn hắn một chút, đang đau đầu, thì quân gia trong điền trang lại phá vỡ cục diện.

Nếu không phải đang ở cửa điền trang Tấn vương, Ngụy Nhân Kiệt sớm đã đánh hắn rớt xuống ngựa, nhưng đến nhà người khác, chút đạo lý này hắn vẫn hiểu được, Dương Tư Tề đi trước một bước để tránh ôn thần, Ngụy Nhân Kiệt chờ ca ca và muội muội cùng nhau đến, mọi người mới đi vào trong.

Lầu trên sân đánh bóng được sắp xếp trước, Vệ Thiện kéo tay Ngụy Nhân Tú đi lên, bản thân chọn ngồi một bàn, sau hội hoa xuân nàng cũng không để ý đến tỷ muội Dương gia nữa, ngay cả khi nàng "bệnh", Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ nói muốn đến thăm nàng, cũng bị nàng khước từ.

Hai người các nàng tiến cung, nhất định lại muốn nói tốt giúp Dương Tư Triệu vài lời rồi tặng vài món đồ, cũng không biết có phải đời này nàng được phong Công chúa trước thời hạn, mà Dương gia đối xử với nàng càng thêm ân cần, Dương Tư Triệu đưa rất nhiều đồ vào cung, lúc này Vệ Thiện lại không nể mặt hắn, đồ đưa đến thế nào, thì nguyên vẹn đưa về thế ấy, khi nàng dời đến điện Tiên Cư, thì ngay cả cửa mấy thứ đó cũng không vào được.

Nàng vừa ngồi xuống, tỷ muội Dương gia lập tức muốn đến ngồi chung với nàng, hai người mặc váy lông chim phi thúy xanh dệt bách hoa, người còn chưa kịp ngồi xuống, miệng đã oán trách Vệ Thiện: "Đều là tại muội, nói cái gì mà lấy lông làm tổn thương đến mạng chim phi thúy, váy của hai bọn tỷ đều đã may xong, mẫu thân lại không cho mặc, còn đang đặt trong tủ kia."

Hai người vẫn coi là Vệ Thiện gặp may, ngay cả Trung Nghĩa Hầu phu nhân cũng nghĩ như vậy, Vệ Thiện bao nhiêu tuổi chứ, vừa qua sinh nhật mười ba, là cô nương được nuông chiều mà lớn lên, trong lòng có thể có bao nhiêu toan tính chứ, chỉ nghĩ nàng nghe người khác nói muốn lấy lông phải giết chim phi thúy nên mới không mặc, kẻ đáng trách đó chắc chắn là Viên Lễ Hiền.

Một người vừa nói xong, thì một người lại kêu lên sợ hãi: "Trên người các muội làm sao thế này?" Là đang nhắc đến chút bùn dính trên người Vệ Thiện, đã bết thành khối, còn chưa kịp lấy tay phui đi.

Vệ Thiện thật sự không muốn để ý đến các nàng: "Hỏi ca ca của tỷ đi!" Nói xong quay đầu lại không thèm nhìn nữa, hai người Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ đứng đó nửa ngày, đám Trầm Hương cúi đầu, cũng không có nha hoàn lấy nệm ngồi đến, Vệ Thiện lại quay đầu không để ý các nàng, ngay cả chút mặt mũi bên ngoài cũng lười làm, hai người quay đầu tránh đi.

Ngụy Nhân Tú nghĩ rằng là vì nàng, trong lòng càng áy náy, kéo tay áo Vệ Thiện: "Muội đối xử với tỷ thật tốt."

"Không phải muội hoàn toàn vì tỷ, muội không thích hai tỷ muội này, thật giống với ca ca của các nàng đều đáng ghét." Mỗi người đều có chỗ đáng ghét, tranh chấp lúc nhỏ thì có thể nhận ra tính tình kẻ đó, Vệ Thiện xoa tay Ngụy Nhân Tú, chạm vào vết chai của nàng, biết là do luyện võ, vui mừng đặc ý nói với nàng, ca ca cũng đã chọn cho Vệ Thiện hai võ tỷ, nàng cũng muốn bắt chước tập võ.

Hai tiểu cô nương nói chuyện, nha hoàn trong điền trang đã nhanh chóng chạy đến dâng trà nóng khăn mỏng lên, cùng với y phục mới, anh đào tươi mới hái, hồng bảo thạch cho Vệ Thiện, nha hoàn đưa anh đào tới thấp giọng nói: "Vương gia cố ý dặn dò, Công chúa muốn cái gì chỉ cần bảo kẻ dưới, nô tì là Tiểu Mân."

Đào mất khắp trường đấu, cũng không thấy được Tần vương, Vệ Thiện vừa lướt mắt một vòng, Tiểu Mân đã đáp: "Vương gia đang đề câu đối với công tử Viên gia trong phủ."

Mới được ban điền trang, câu đối cũ ban đầu vốn không thể dùng, mời Viên Hàm Chi, Viên Mộ Chi đến, sợ là do việc này, Vệ Thiện gật đầu, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, đã có người gọi nàng.

Hóa ra là Dương Tư Triệu cười ngựa, cố ý nhìn lên lầu, miệng kêu tên Vệ Thiện, ánh mắt không kìm được quan sát nàng, chỉ thấy nàng da thịt trắng mịn nõn nà, môi anh đào khê mở, say mê nhìn nàng chăm chăm.

Bị Vệ Bình đánh một quả bóng đến, suýt chút nữa trúng đầu hấn, từ xa nhìn lại thấy Vệ Bình thủ hạ lưu tình, Ngụy Nhân Kiều chặc một tiếng, đến lúc này hấn chưa hề mở miệng, nhưng khí nóng hừ ra khỏi mũi đều thể hiện hấn đang tức điên.

Bọn họ chia làm hai đội, điền trang Tần vương tổ chức cuộc đấu, đều là binh lính Vương phủ, bên trong còn có một Tham tướng, mọi người đều đổi qua hai loại kỵ trang màu đỏ và xanh, chia làm hai đội, bỏ đuôi ngựa lại, tiếng còi vang lên bắt đầu trận đấu.

Cầu môn chính là khung tròn được dựng lên chính giữa sân đấu, trên sân chỉ có một quả bóng da trâu, người hai đội theo thứ tự đánh bóng, Ngụy gia không đồng ý cùng đội với Dương gia, cũng không đồng ý cùng đội với Vệ gia, dứt khoát tách người ra, Vệ Tu, Ngụy Nhân Kiều và Dương Tư Triệu một đội, Vệ Bình, Ngụy Nhân Kiệt và Dương Tư Tề một đội, mỗi bên thêm hai binh lính hỗ trợ thi đấu.

Đội ngũ hai bên như thế, ai cũng không thân thiết với nhau, khi chơi càng quyết liệt, ngồi trên lầu nghe thấy tiếng gậy đánh bóng va chạm vào nhau, Vệ Thiện nhìn đến mức say sưa, còn Ngụy Nhân Tú lại run như cây sậy, y phục mới, hoa quả, điểm tâm đặt trên bàn trước mặt, nàng một chút cũng không ăn, siết chặt khăn chỉ sợ có đánh nhau dưới sân đấu.

Vệ Thiện nhét quả anh đào vào miệng nàng: "Sợ gì chứ, các ca ca tất nhiên sẽ biết chừng mực."

Ngụy Nhân Tú vẫn cau mày như trước: "Tỷ sợ ca ca ta sức quá lớn," Nhị ca sức lớn hơn một chút, lại liều mạng chơi bóng như vậy, vừa phi ngựa nhanh vừa nhảy lên, suýt chút nữa đã va phải Dương Tư Tề khiến hấn ngã xuống đất, nhưng đã bị Tham tướng của Tần vương ngăn cản.

Trên sân đánh bóng có trồng một lớp cỏ mỏng, khi chạy phía trên sẽ không làm đất bụi tung bay, đàn ngựa này đều được huấn luyện lâu năm, cười ngựa lại rất nhanh, đôi mắt nhỏ của Vệ Thiện chỉ chớp một cái đã không phân biệt được ai với ai, chỉ có thể nhìn thấy bóng người và vó ngựa rượt đuổi liên hồi trên đồng cỏ.

Ngụy Nhân Tú vẫn ôm ngực như trước, số bàn thắng hai bên đều là năm, chủ lực là hai người Vệ Bình và Ngụy Nhân Kiều, nhưng người hỗ trợ thi đấu cũng không yếu, có hai quả đều là do người hỗ trợ đánh vào.

Thi đấu được nửa trận, bên đỏ cũng chỉ hơn bên xanh được một quả, Vệ Thiện ngoại trừ xem các ca ca, ánh mắt cũng có khi đảo qua Dương Tư Triệu, ngóng xem hấn bị ngã ngựa.

Nàng không nhớ rõ còn có Dương Tư Triệu trong hội cười ngựa đánh bóng, nàng chán ghét Dương Tư Triệu, là cảm xúc tích góp từng tí một quanh năm suốt tháng, ngoại trừ cảm thấy hấn rất đáng hận thì trăm việc đều làm không xong, nhìn hấn còn đưa cầu vào vòng, lại có chút kinh ngạc.

Hai người trước còn nói chuyện với nhau hai câu, sau đó cũng xem cuộc đấu, Tiểu Mân đi qua đi lại châm thêm trà, Vệ Thiện cũng không để bọn nha hoàn đứng, đều ngồi xuống thăm mềm trái trên đất, bọn nha hoàn khéo tay, dùng nhánh liễu bện thành một chiếc lán nhỏ, bên trong đựng đầy hoa, đưa cho Vệ Thiện xem.

Tiểu Mân còn có thể dùng cành liễu bện thành bình hoa, dù là bình lớn hay nhỏ đều bện được, bên trong cắm một nhánh hoa hạnh phấn, mấy người cười nói, trận đấu cũng trôi qua.

Tần Chiêu cười hắc hắc của hấn khoan thai đến muộn, một thân kỵ trang màu xanh ngọc, tóc buộc lên, hấn vừa tới, hai tỷ muội Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ đều duyên dáng gọi to một tiếng, đôi mắt nhỏ chăm chú không ngừng nhìn trên người hấn, đầu kẻ đầu xi xào bàn tán.

Trong lòng Vệ Thiện căng thẳng, con người đen láy lúng liếng đứng trên người hấn, Tần Chiêu cười ngựa chạy chậm đến, hấn chưa từng điều khiển, con ngựa này lại đến được sát cạnh lầu, ngay khi đứng trước mặt Vệ Thiện, cười với nàng một cái: "Thiện Nhi có muốn cười ngựa thả điều hay không?"

Con điều buộc trên đuôi ngựa, cười ngựa thả điều, điều bay càng cao càng ổn định, Vệ Thiện vốn rất thích, hồi nhỏ là thúc thúc mang nàng đi thả.

Vệ Thiện mặt ửng hồng, Tần Chiêu thực sự cho rằng nàng còn bảy tám tuổi mà đối xử ư, nàng đứng lên dựa vào sát lan can, muốn nói chuyện, lại sợ bị người ta nghe thấy, đành phải liều mạng nháy mắt với hấn, lúc cười ngựa đánh cầu Dương Tư Triệu ngã gãy chân, đứng là cơ hội tốt.

Tần Chiêu không kịp nói chuyện, Ngụy Nhân Kiệt đã kêu lên: "Còn đánh nữa hay không đây?"

Tần Chiêu nghe vậy cười ngựa quay người lại, chạy nhanh đến, đồng thời đổi người với kẻ hỗ trợ áo xanh, Dương Tư Tề chơi nửa trận đã bị đụng rất tàn nhẫn, biết lúc này đã đắc tội Ngụy gia mang thân thổ phi, liều mạng nỗ lực, mảnh khóc đều bị ngăn cản không làm được, một quả cũng không bắt được, có hai lần suýt nữa bị đánh rớt xuống ngựa, thành thật ngồi bên sân nghỉ tạm.

Ngụy Nhân Kiệt cười ngựa vòng qua vòng lại hừ lạnh với hắn, hắn chỉ làm như không nghe thấy, trận đấu đổi người, chỉ còn lại một mình Dương Tư Triệu.

Kết quả vừa mới bắt đầu trận đấu, bóng Tần Chiêu đã đi qua, hắc mã của hắn ranh mãnh, động tác xoay người đạp vó cực nhanh, hai bên giáp nhanh, vó ngựa dài chỉ để lại một đoạn đuôi ngựa.

Vệ Thiện dần dần ngó nghiêng trông Dương Tư Triệu có phải sắp ngã ngựa hay không, Tần Chiêu và Dương Tư Triệu cùng một đội, nàng bắt chéo ngón tay, nửa quỳ nửa ngồi dậy quan sát trận đấu.

Mấy người họ tranh bóng vây quanh một chỗ, bỗng nhiên có tiếng kinh hô, có người rơi khỏi lưng ngựa, mấy con ngựa đều đang tranh bóng, không kịp thu thế, binh lính dạy ngựa xung quanh trường đua vội vàng xúm lại, vài người kéo ngựa ra, chỉ thấy kẻ bị đè ép bên dưới là Dương Tư Triệu!

Mấy vị cô nương đều đang ngồi trước bàn, liền chạy vội tới bên cạnh lan can, vốn cách rất gần, nghiêng thân mình, cũng không nhìn thấy người ngã ngựa là ai, chỉ nhìn thấy một áo xanh.

Hai tỷ muội Dương gia vừa thấy đã liên tục lấy quạt nhỏ che vẻ mặt nghiêm trọng, ca ca đã vài lần suýt bị ngã ngựa, hai người ngồi sau bàn không biết đang ríu rít nói chuyện gì, Ngụy Nhân Tú là người nhớ ra đầu tiên. Lúc này cũng quay đầu che giấu biếm cảm, sai gia nô đến hỏi.

Trái tim của Vệ Thiện đập thình thịch, nàng vừa mới niệm trên dưới trăm câu Dương Tư Triệu ngã ngựa, chẳng lẽ lại ứng nghiệm như vậy sao? Lại sợ người bị thương là ca ca nhà mình, để Hoài Nhon chạy qua xem, ngón tay nắm chặt lan can, cả người nhào ra, Hoài Nhon mới chạy trở về: "Người bị thương chính là Nhị công tử Dương gia."

"Bị thương thế nào?" Vệ Thiện lo lắng.

Hoài Nhon nói: "Ngã xuống bị ngựa giẫm gãy xương đùi." Giọng nói của hắn lạc đi, hạ nhân Dương gia nâng Dương Tư Triệu ra ngoài, hạ nhân Vương phủ nhanh chóng chuẩn bị ghế đệm, để người nằm trên ghế, nhanh chóng đưa ra khỏi trường đua ngựa.

Tiếng kinh hô này thành ra của Dương Bảo Doanh và Dương Bảo Lệ, hai người các nàng xách váy chạy xuống khỏi cầu thang lầu, Vệ Thiện hơi thả lỏng, ngồi trở lại trước bàn, nắm chặt tay Ngụy Nhân Tú: "Tỷ ăn hay uống rượu?" Cũng không chờ nàng đáp, đã quay đầu dặn dò Tiểu Mãn: "Trong phủ các người có rượu anh đào hay không?"

Phải ông cạn một chén lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Đài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.